

Anthony Horowitz
Kettes számú közellenség

A mű eredeti címe: Public Enemy Number Two
Copyright © Anthony Horowitz, 1987, 1997
A fordítás a Walker Books 1997-es kiadása alapján készült
Magyar kiadás © Animus Kiadó
Fordította: Tóth Tamás Boldizsár
ISBN 963 9307 77 7
Kiadta az Animus Kiadó 2003-ban
1301 Bp. Pf: 33
animus@axelero.hu
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja
Felelős kiadó: Balázs István
Szerkesztette: Gábor Anikó Borítóterv: Beleznai Kornél
Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Kft.
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Francia tollbamondás

Peregrine Palis kezdettől fogva ellenszenves volt nekem. A franciatanárok különben is nagyon furcsa emberek: tapasztalataim szerint mindegyiknek vagy korpás a haja vagy bűdös a lehelete vagy ostoba neve van. Nos, Palis úr mindhárom tulajdonságot magáénak mondhatta, ráadásul köpcös volt, hordóhasú, félig süket és szőrös volt a nyaka. Ezek után világos, hogy nem sok eséllyel indult volna a Mr Univerzum versenyen, vagy ahogy ő mondaná, a *Combat Monsieur Universen*.

Még csak három hónapja tanított az iskolánkban - ha ugyan tanításnak lehet nevezni az általa gyakorolt lelki és testi terrort. Én a magam részéről egy kiszáradt francia cipótól is többet tanultam volna. Emlékszem az első betáncolására a termünkbe. Palis ugyanis nem tudott normálisan járni. Úgy mozgatta a lábát, mintha elfelejtette volna, hogy az a törzséhez van növe: lábai előreszaladtak, teste többi része pedig loholt utánuk. De nem ez a lényeg, hanem hogy bejött, és felírta a nevét a táblára.

- A nevem Palis - mondta. - Úgy ejtjük: *pali*. Betűzve: P-A-L-I-S.

Abban a szent pillanatban rádöbentünk, hogy ezzel az emberrel meg fogunk szenvedni. Még fél perce se volt a teremben, de már leírta, kiejtette és lebetűzte a nevét. A

következő az lesz, hogy az iskolai egyenruhánkra hímez-teti velünk. Nem is tévedtünk nagyot: a helyzet attól a perctől fogva rohamos romlásnak indult. Palis a legkisebb hibát is személyes sértésnek vette. Ha rosszul írtunk le egy szót, ötvenszer leíratta velünk jól. Ha rosszul ejtettünk ki valamit, azt mondta, kínozzuk az anyanyelvét, és bosszúból ő is kínozt minket. A kedvenc módszere a fülcavarás volt. Mit mondjak? A francia mondatok számunkra szó szerint fülsértőek voltak. A főnevek nemével hadakozva végül a saját nemünket is elfelejtettük. Palis úr néhány hónap alatt elérte, hogy a franciakrémes látványától is könnyek szöktek a szemembe.

Szenvedésem a tanév már nyárra eső, harmadik harmadában, egy keddi nap délutánján hágott tetőfokára. Tollbamondás közben odasúgtam valamit a mellettem ülő társamnak. Nem volt túl jó vicc, csupán felhívtam a figyelmet a „tollbamondás” és a „toll a füledbe” kifejezések közötti lehetséges összefüggésre. Sajnálatos módon az osztálytársam elnevette magát. Még sajnálatosabb módon Palis úr meghallotta. Olyan gyorsan perdítette hátra a fejét, hogy majdnem kiesett a hallókészüléke. A pillantása pedig rögtön rám esett. - Tessék, Simple - szólt. - Igen, tanár úr? - kérdeztem ártatlan mosollyal. - Van valami kihirdetnivalója? Szeretnénk mi is egy jót

nevetni. - Addigra odatáncolt hozzám, és bal fülemet hüvelyk- és mutatóujja satujába fogta. - Hogy van franciául: nevetni?

- Nem tudom, tanár úr - nyöszörögtem.

- *Rire*. Rendhagyó ige. *Je ris, tu ris, il rit...* Legjobb lesz, ha tanítás után itt marad, Simple. És mivel úgy látom, nagyon szeret nevetni, ha már itt van, leírhatja nekem a *rire* ige jelen, múlt és jövő idejű alakjait. Világos a feladat?

-De tanár úr...

- Vitatkozik velem?

- Nem, tanár úr.

Palis úrral senki nem mert vitatkozni, aki nem vágyott rá, hogy leírhasa az *argumenter* ige összes idejű alakjait.

Így aztán azon a napsütéses, nyári délutánon ott találtam magam egy üres iskola üres tantermében, és annak az igének az alakjaival viaskodtam, amelyet a legkevésbé sem volt kedvem használni. Gyakran néztem az ajtó fölött lógó faliórára. Negyed ötre eljutottam a jövő idejű időig. Arról eszembe jutott a saját jövőm, ami akkor épp nem sok jóval kecsegtetett. Aztán egyszer csak kinyílt az ajtó, és belépett Boyle meg Snape.

Kevés embert tudnék megnevezni, akire akkor épp kevésbé számítottam, mint a Scotland Yardnál dolgozó Snape főfelügyelőre és ellenszenves munkatársára, Boyle-ra. A terebélyes testű Snape mindig úgy nézett ki, mintha le akarna szakadni róla a ruha. Rózsaszínű bőre és kis gombszeme volt - csak annyiban különbözött egy zakóba bújtatott malactól, hogy ritkábban rőfögte el magát. Boyle is olyan volt, amilyennek emlékeimben élt: fekete hajú és szőrű. Az előbbit daueroltatta, az utóbbi vadul burjánzott mellkasán. A megszólalásig hasonlított egy bokszerre - a fegyverre és a kutyára egyaránt. Emellett az erőszak megszállottja volt, és szívből utált engem. Akkor tizenhárom éves múltam, és Boyle, úgy tűnt, célul tűzte ki, hogy ne érjem meg a tizennegyedik születésnapomat.

- Lám, lám, lám... - dörmögte Snape. - Hát viszontlátjuk egymást.

Megcsóváltam a fejem.

- Csípjén belém! - mondtam. - Ez csak rémálom lehet. Boyle szeme felcsillant.

-Majd én beléd csípek! - ajánlkozott, és elindult felém. -Még ne, Boyle! - reccsent rá Snape.

-De hát ő kérte...

- Nem szó szerint értette.

Boyle a fejét vakarva töprengett, vajon hogy lehet nem szó szerint csípni. Snape ezalatt leült az egyik padra, és a kezébe vett egy füzetet.

-Ez mi? - kérdezte.

- Francia - feleltem.

- Az nekem kínai. Félredobta a füzetet, és rágyújtott.

- Hogy vagy, fiacskám?

- Mit keresnek maguk itt? - kérdeztem vissza. Volt egy olyan érzésem, hogy nem csupán a hogylétem felől akarnak érdeklődni.

- Csak látni akartunk - felelte Snape.

- Nagyon kedves maguktól, de ha nem haragszanak, én most hazamegyek.

Azzal az iskolatászkám után nyúltam.

- Ne siess úgy, fiacskám! - Snape lehamuzta a nadrágját. - Őszintén szólva Boyle-lal arra gondoltunk... Szóval szükségünk lenne a segítségedre.

-Az én segítségemre?!

Snape az ajkába harapott. Lerítt róla, hogy nehezebbre esik szívességet kérnie tőlem. Ezen nem is csodálkoztam. Én csak egy kölyök voltam, ő meg nagymenő a Scotland Yardnál. Szakmai büszkeség is van a világon. Boyle a falnak vetette a vállát, és a szemöldökét ráncolta.

Szegény, az is meglehet, hogy már egy órája nem püfölhetett senkit. Halálra unta magát.

- Hallottál már Johnny Powersről? - kérdezte Snape. Megráztam a fejem.

- Kellett volna?

- Tavaly áprilisban írtak róla az újságok. Címlapon hozták a sztoriját. Akkor ítélték el ugyanis. Tizenöt évet kapott.

- Kellemetlen.

- Az. Főleg, mivel csak tizenöt éves volt. - Snape füstfelhőbe borította a fejemet. - A firkászok „első számú közellenségeként emlegették, és ezzel kivételesen nem lóttek mellé. Johnny Powers korán kezdte...

-Mennyire korán?

-Felgyújtotta az óvodát. Az első fegyveres rablását nyolcévesen követte el. A zsákmány négy karton Mars szelet és egy hordó limonádé volt. Tizenhárom éves korában már az egyik legveszélyesebb londoni banda vezéréként ismertük. A haverjaival Csúzlisoknak nevezték magukat, pedig lefűrészelt csövű puskákkal dolgoztak. Johnny Powers olyan romlott lelkű volt, hogy még a fűrészt is lopta.

Hosszú hallgatás következett.

- Mi közöm nekem mindehhez? - kérdeztem végül.

- Tavaly elkaptuk Powerst - folytatta Snape. - Tetten értük, amikor egymillió font értékű márkás ruhát akart elvinni. Johnny szótárában a bolti lopás azt jelenti, hogy magát a boltot is ellopja.

- De végül elkapták - szóltam közbe. - Mit akarnak még?

- Kézre akarjuk keríteni azt az embert, akinek eladta volna a ruhákat.

Snape a szemetesbe próbált célozni a csikkel. Úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy mellétalált.

- A Kerítést keressük - folytatta a főfelügyelő. - Azt az embert, aki Angliában és a kontinens nagy részén az összes lopott holmit felvásárolja és elpasszolja.

- Tudod, Nick, a bűnözés nagy üzlet. Rablások, betörések, lopások... Évről évre hatalmas mennyiségű ingóság tűnik el. Ezüst gyertyatartó, skót whisky, japán hifi... Nem tudsz olyan értéket mondani, amit ne lopott volna már valaki valahol. Ráadásul az utóbbi időben nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy kiépült egy szövevényes hálózat a holmi adásvételére.

-Olyasmi... mint egy nagy használtcikkbolt?

- Pontosan. És az emberünk a boltos. Vagy nevezhetjük afféle bankárnak is. Az az ember akárki lehet. Ő maga nem piszkolja be a kezét, de kapcsolatban áll minden bandával az Atlanti-óceánnak ezen az oldalán. Ha őt kiiktatnánk, azzal súlyos csapást mérnénk az alvilágra. És gondolj csak bele, mi mindent tudhatnánk meg tőle! Csakhogy ő láthatatlan. Nincs róla személyleírásunk. Nem tudjuk, hol lakik. Nekünk ő csupán egy név: a Kerítés. És ezt a kerítést mi le akarjuk bontani.

-El akarjuk kapni őt - magyarázta Boyle.

- Képzeld, értettem - vettem oda neki, majd ismét Snape-hez fordultam. - Miért nem kérdezik róla azt a Johnny Powerst?

Snape újabb cigarettára gyújtott.

- Kérdeztük - felelte. - Felajánlottuk, hogy egyetlen névért cserébe felezzük a büntetését. De Powers örült. Nemet mondott.

- Betyárbecsület - motyogtam.

- Szó sincs róla! - legyintett Snape. - Powers jó pénzért a tulajdon nagyanyját is eladná. El is adta. Szerencsétlen öregasszony egy arab sóbányában dolgozik. A rendőrségnek viszont Powers semmit nem ad el. Gyűlöl minket. Egy betűt se tudunk kiszedni belőle. Arra viszont lenne esély, hogy Johnny kikotyogja a nevet egy ismerősének. Valakinek, akiben megbízuk...

- Mire akar kilyukadni? - kérdeztem rosszat sejtve. - Johnny Powers tizenöt éves - folytatta Snape. - Rendes

börtönbe nem küldhetik, ahhoz még fiatal. Nevelőintézetbe sem, mert ahhoz túl veszélyes. Így aztán Strangeday Hallban tartják fogva. Az egy szigorúan őrzött fegyintézmény London közelében. Fiatalkorú bűnelkövetők számára létesítették. A lakói tizennyolc év alattiak, de mind hétpróbás gazember. Oda szeretnénk, ha beköltöznél.

- Na, álljon meg a menet! - Nagyot nyeltem. - Én nem vagyok bűnöző. Nemhogy hét- de egypróbás se. Puhány vagyok. Cowboybabákkal játszom, és macival alszom. Nincs egy...

- Új személyazonosságot kapsz - vágott a szavamba

Snape. - Powers cellatársa lesz, és amint kiszedtéd belőle az infót, kihozunk. Mire észbe kapsz, újra az iskolapadban csücsülsz.

Egyik börtönből a másikba kerülnék, gondoltam. De még ha az egész évharmadot ellóghattam volna, akkor se csábított volna az ajánlat. Ha Powers nem normális, akkor Snape egyenesen örült, hogy egy ilyen ötlet egyáltalán felmerült benne.

- Foglaljuk össze! - néztem a felügyelőre. - Be akarnak zárni engem egy fiatalkorú Al Capone mellé, aki egy szigorított fegyházban dekkol, valahol London környékén. Össze kellene barátkoznom vele, lehetőleg még mielőtt elvágja a torkomat. És ki kellene derítenem, hogy ki

ez a híres Kerítés.

- Úgy van. - bólított mosolyogva Snape. - Mit szólsz hozzá?

- Semmi pénzért nem vállalom! Szó se lehet róla! Magának elment az esze, Snape!

-Értsem úgy, hogy nemet mond? - kérdezte Snape.

Fogtam a táskámat, és felpattantam. Palis úr és rendhagyó igéi várhatnak, gondoltam.

Pillanatnyilag csak arra vágytam, hogy megszabaduljak a két rendőrtől. Boyle azonban az utamba állt, s a tekintete egy vonatot is lefékezett volna.

- Hadd győzzem meg, főnök! - könyörgött.

-Ne, Boyle... -De...

- Határozott választ kapott.

Snape lekászálódott a pad tetejéről. Boyle majdnem felrobbant, de nem akadályozta meg, hogy kinyissam az ajtót.

- Ha esetleg meggondolnád magad, hívj fel! - dörmögte Snape.

-Amiatt ne virrasszon a telefon mellett! - feleltem.

Otthagytam a két rendőrt, és hazamentem. Azt hittem, ezután nyugtom lesz tőlük. Világosan megmondtam, mi a véleményem az örült tervükről, és biztosra vettem, hogy vannak megjelöltjeik a feladatra. Egyszóval azt hittem, lemondanak rólam, és valaki mást próbálnak befűzni.

Naiv voltam. Nagyon naiv...

A Piros Páva

Teaidőre értem haza, de ez nem túl örömteli időpont annak, akinek nincs pénze téára.

Még mindig Herbert bátyámnál laktam - habár ő nem ezt a nevet használja. Herbert Simple-ről átkeresztelte magát Tim Diamondra, és ez áll a lakása ajtaján is: „Tim Diamond Inc.

Magánnyomozó". A névtáblát máig se fizettük ki. Timnek pályafutása során egyetlen sikeres ügye volt, azt is én oldottam meg helyette. A befolyt pénz jó részét egy síútra és Tim lábtörésének kezelésére költöttük. Azért nem a biztosító fizetett, mert Tim valaki másnak a lábát törte el. A pénz maradékából új bútorokat és padlószőnyeget vettünk, ennél fogva most ugyanúgy le voltunk égve, mint annak előtte.

Teaidőben tehát aznap pirítóst ettünk babbal. Szombaton és vasárnap szintén pirítós és bab volt a menü. Hétfőn már tiltakoztam, ezért Tim a változatosság kedvéért babot szolgáltat fel pirítóssal. Tizenhat babkonzervünk volt még a kamrában. Aggodalommal gondoltam rá, mi lesz, ha az utolsó szelet tósztkenyeret is felfaltuk - habár valószínűbb volt, hogy az utolsó szeletet a penész falja fel.

Hazaérve két levél várt rám. Az egyiket a helyi könyvtárból küldték egy nálam maradt könyv ügyében. Három hónapot késtem a visszaszolgáltatással, úgyhogy az esedékes büntetés már többre rúgott a könyv bolti áránál. *Ho-*

gyan keressünk pénzt a szabadidőnkben? — ez volt a mű címe. Mondanom se kell, nem sok hasznát vettem. A másik levelet Ausztráliában adták fel. A konyhából kihallatszott Tim

fütyörészése. A bátyám kábé olyan muzikális volt, mint a teáskanna. A levéllel felbaktattam a hálószobámba, a táskámat ledobtam a padlóra, magamat pedig az ágyra. Aztán elolvastam a levelet. Ez állt benne:

Drága Nicky!

Csak néhány sort írok, mert megint kerti partira megyünk apád egyik ajtókereskedő kollégájához. Nemrég további három ajtót kaptam a hálószobába, csak az a baj, hogy nem nyílnak sehova. De hát ismered apádat: az ajtó a mindene.

Remélem, jól vagytok. Nagyon hiányoztok, bár itt lennétek velünk! Biztosan tetszene nektek Ausztrália. Mindig süt a nap (igaz, éjjel nem), és mindenki borzasztóan kedves. Ugye, nem felejtessz el hetente egyszer tiszta alsót venni? A következő csomagban küldök neked három

igazi ausztrál alsónadrágot.

Szívesen meglátogatnálak benneteket, de nagyon sok dolgom van a babával. A Dóra nevet adtuk neki.

Legyetek jók, csókol:

Anya

Sajnáltam a kis Dórát. Ha sejtette volna, mi vár rá, valószínűleg visszatotyogott volna az árvaházba. Nem mintha a szüleim különösebben szörnyűek lettek volna. Csak hát - a nyájas olvasó biztosan tudja, hogy van ez. Fésülködj!

Moss fogat! Ne csoszogj! Ne beszélj tele szájjal! Több szabály és rendelkezés regulázta régi életemet, mint ahányat egy KRESZ-vizsgán tudni kell. Még köhögni is csak a Gyermeknevelési Törvény harmadik paragrafusának ötödik bekezdése szerint köhöghettem. Így hát, amikor a szüleim kivándoroltak Ausztráliába, megszöktem és bátyámhoz, Timhez költöztem. Ez tűnt a kevésbé rossz változatnak.

A levelet egy fiókba dobtam, és kimentem a konyhába. Szinte még ki se nyitottam az ajtót, máris megcsapta az orrom valami furcsa szag. Igaz, a babkonzervén kívül minden szag furcsának minősült, de mégis... Vagy elvette az eszem az éhség, vagy sült hagyma illatát éreztem.

Tim a tűzhely előtt állt rózsaszín kötényben, és valamit kevergetett. Az asztalra sandítottam. Két degeszre tömött nejlonszatyor állt rajta, tele olyan dolgokkal, amelyekről bizonyára gyakran álmodtam volna, ha az éhség nem tart ébren. Kecs, sütemény, kolbász, tojás, alma, narancs...

- Mi történt? - kérdeztem. - Nem, ne mondd meg... Hadd találjam ki! Nyertél a tombolán? Megszánt az Üdvhadsereg? Állami ösztöndíjat kaptál? - Rávettem magam egy almára. - Csoda történt?

- Nem történt semmiféle csoda - méltatlankodott Tim. - Megbízást kaptam.

- De hát az csoda! Azt akarod mondani, hogy valaki pénzt adott neked?

- A mai nappal hivatalosan felfogadtak a Piros Páva felkutatására. - Tim ismét a tűzhely felé fordult. - Hogyan kéred a húsozat? Angolosan, félangolosan vagy átsütve?

- Gyorsan - feleltem.

Tíz perccel később leültünk az asztalhoz, és csak akkor alltunk fel, miután megettük egy négyfős család egyheti vacsoramennyiségét. Néha őszintén lelkesedni tudok kedves, kékszemű bátyáért. Igaz, egy keresztretjvényt se tud megfejtetni, nemhogy egy rejtélyes bűnesetet; az is tény, hogy csak nagy ügyel-bajjal képes bekötni a cipőjét, és fél a sötétben. Viszont immár három éve laktunk együtt, és rosszabb életünk is lehetett volna. Rövidesen valóban sokkal rosszabb lett az életünk, de ezt akkor még nem is sejtettem.

- Mi újság Ausztráliában? - kérdezte Tim, csokihabbal a szájában.

- Semmi különös.

-Anya küldött neked pénzt? -Nem. De küld majd alsónadrágot. -Alsónadrágot! - Tim megcsóválta a fejét. - Nagyon vicces.

- Nem, slicces. - Beféjeztem a desszertet, és az asztalra dobtam a kanalat. - Na, halljuk, Tim: mi a helyzet azzal a piros pulykával?

- Piros Páva -javított ki. - Meg kell keresnem. Ugyanis eltűnt.

-Az állatkertből?

-Egy múzeumból. - Tim elmosolyodott. - A Piros Páva nem állat, hanem egy váza.

Félretolta az asztalon sorakozó edényeket, és jegyzetfüzetet vett elő. Szeme összeszűkül, ajkai pengevékonyra húzódtak. Akkor vágott ilyen arcot, amikor magánnyomozót akart játszani. Fogalmam sincs, mi készítette rá, hogy előadja magát nekem.

- Ming kori vázáról van szó - folytatta. - Huszonkét centi magas, kék-fehér színű, az oldalát egy piros páva képe díszíti. - Fellapozta a jegyzetfüzetet. - A tizenötödik században készült,

Cseng-Hua császár számára.

- Húha!

- Nem, Hua. Cseng-Hua. - Tim hátradőlt a széken, és az ingére lötytyintette a kóláját. - Egyetlen hasonló váza van a világon. Súlyos tízezret ér. Hetven éven át a British Museumban volt kiállítva, aztán egy héttel ezelőtt elküldték tisztításra. Csakhogy nem érkezett meg. A furgon pontosan kilenc óra harmincöt perckor elindult vele...

-És mikor megérkezett...

-A furgon sem érkezett meg. Az is eltűnt. A sofőr megállt egy camdeni benzinkútnál. Bement fizetni, és mire kijött, a kocsinak nyoma veszett.

- A vázával együtt.

- Úgy van.

- És miért nem fordult a múzeum a rendőrséghez? -kérdeztem. - Miért téged kértek fel?

- Mert kínos volna nekik bevonni a rendőrséget. Az a Ming-váza felbecsülhetetlen értéket képvisel. A múzeum vissza szeretné kapni. Botrányt viszont nem akarnak. -Tim magabiztosan elmosolyodott. - Én vagyok az ő emberük. Ha annyira kell nekik a drágalátos vázájuk, én visszaszerzem. Kemény dió az ügy, de én feltöröm.

- A vázával együtt - dörögtem.

Tim még egy pohár kólát öntött magára.

-Mennyit fizettek neked? - kérdeztem.

- Előleg gyanánt kétszázat. És napi ötven fontot kapok a költségekre.

- Ötven fontot! Tim vállat vont.

- Költséges költségeim vannak.

- Szuper! - A fejemben vadul pörögtek a fogaskerekek. Mondanom se kell, nem vázákon járt az eszem.

Az osztályunk kirándulni készült Woburn Abbeybe, kastély- és szafaripark-látogatásra. A kastélyokért nem rajongtam - kit érdekelnek a páncélok és az unalmas, régi festők unalmas, régi festményei? - de a szafaripark érdekesnek ígérkezett: meg lehet dobálni fánkkel az oroszlánokat, és jókat lehet röhögni a zsiráfokon. Csak az volt a baj, hogy fejenként három fonttal be kellett szállni a költségekbe. Mivel én már a Hampton Courtot és a greenwichi csillagvizsgálót is kihagytam, az osztálytársaim kezdtek egy kategóriába sorolni az éhező afrikaiakkal. Még kalapoztak is a megsegítésemre, s bár kalapra volt a legkevésbé szükségem, értékeltem a gesztust.

-Tim... - kezdtem félénken.

- Tessék.

- Mivel most van egy kis pénzed, tudnál kölcsönadni nekem egy ötöst?

-Egy ötöst?

-Tudod, Woburn Abbeyre. Az osztálykirándulásra...

A bátyám megfontolta a kérést.

- Nem bánom - sóhajtott végül. - De akkor ma te mosogatsz.

Azzal az asztalra dobott egy gyűrött bankót. Gyorsan felmarkoltam. Olyan rég nem láttam ötfontost, hogy már arra se emlékeztem, milyen színű.

-Apád-anyád ide jöjjön! - mondtam, a világért se Timnek, hanem a bankónak, és gyorsan az ingem zsebébe gyűrtem. - És... és... mikor kezded el keresni a Piros Pávát? - kérdeztem.

- Holnap. - Tim felemelte a poharát. - Azt hiszem, először is elmegyek a camdeni kúthoz.

-És?

- Ihletet meríték belőle.

Azzal egy hajtásra kiitta a kóláját. Ezt valószínűleg hatásos gesztusnak szánta, de valamit elronthatott, mert a következő pillanatban elvörösödött, és már rohant is a vécé felé.

Tűnődve néztem utána. A nagy izgalomban elfelejtettem beszámolni neki Snape és Boyle látogatásáról. Őszintén szólva nem is igen gondoltam már a két rendőrrre.

Woburn Abbey

Így történhetett, hogy pár nappal később egyszer csak arra eszméltem, hogy nyolcvan kilométeres óránkénti sebességgel gurul velem a busz az M1-es autópályán Woburn Abbey felé. A kirándulásra negyvenen mentünk el: harmincnyolc diák és két tanár. Az utóbbiak egyike kedvencem, Monsieur Palis volt, a másik egy Mr. Roberts nevű öregúr. Mr. Roberts olyan régen tanított történelmet, hogy akár át is élhette mindazt, amiről az óráin beszélt. Ebédre előrecsomagolt, hideg ennivalót kaptunk, amit mindannyian kicsomagoltunk és megettünk, mielőtt még ráhajtottunk volna az autópályára. A busz padlója megtelt üres zacskókkal, csokoládépapírokkal és keksztermelékkel. A sofőr olyan arcot vágott, mintha halottaskocsit vezetne. Jómagam a leghátsó sorban ültem. Szomszédaimmal szebbnél szebb grimaszokat vágtunk a többi autósra, azon versenyezve, hogy kinek sikerül először tömeges karambolt okoznia. Woburn Abbey körülbelül egyóránnyira volt Londontól. Mr. Roberts az első negyedórán felvázolta nekünk a hely történetét, Palis pedig lefordította az előadást franciára. Senki nem figyelt rájuk. Hétágra sütött a nap, s ha történelemórára vágyunk, otthon maradtunk volna az iskolában.

Végül aztán letértünk az M1-esről, és miután végigdöcögünk néhány vidéki úton és kilapítottunk néhány vidéki sündisznót, elértük úti célunkat. Két táblát láttunk: az egyik a kastély, a másik a szafaripark felé mutatta az utat. Természetesen az első táblát követtük. Fészkelődni kezdtem a helyemen, és éreztem, hogy valami nyomja a combom. Az ülések között egy ottfelejtett, olcsó, műanyagjáték csúzli lapult. Gondolkodás nélkül zsebre vágtam. Mikor megérkeztünk, nem is volt nálam más, csak ez a csúzli és Tim ötösének maradéka: két font apróban. A busz végül megérkezett a parkolóba, és megállt. Mi már-már az ajtó felé tódultunk, de akkor felállt Palis, és megálljt intett.

-Uraim... - szólította meg a társaságot.

Körülnéztem, de csak harminchét huligánt láttam, urat egyet sem.

- Emlékeztetem magukat - harsogta Palis -, hogy tanulmányi kiránduláson vannak. Woburn Abbey főúri kastély, nem pedig vidámpark. Tavistock márkija és neje mind a mai napig használják a rezidenciát. Ha fegyelmetlenséget, rendetlenkedést tapasztalok, velem gyűlik meg a bajuk, uraim.

Palis keze nyomában meg is lendült, mire egy Sington nevű fiú hátraszaltót mutatott be az ülésorok között.

-És nem ragozunk a kastélylátogatás idején! - tette hozzá elégedett mosollyal Palis.

Ezek után megjuhászodva szálltunk le a buszról. Mintha az öreg Roberts is megijedt volna egy kicsit Palis-tól. Kettes oszlopban végigmasíroztunk egy kanyargós ösvényen, el az étterem mellett, és be a forgósorompón. A jegykiadó bódé mellett tábla hirdette:

IDŐSZAKOS KIÁLLÍTÁS

A WOBURNI KARBUNKULUSOK HELYE: DÍSZSZALON

- Tanár úr, kérem! - szólalt meg valaki. - Mi az a karbunkulus?

-Egyfajta drágakő - felelte suttogva Mr. Roberts, s közben félősen Palis felé pislogott. - Meglehetősen nagy, általában vörös színű...

- Csend legyen! - csattant fel Palis.

Mr. Roberts ijedt nyikkanással elhallgatott. Sington fuldokolva köhögött, mert a torkába ragadt a rágógumija. Palis peckesen elindult az élen.

Mondhatom, remekül éreztük magunkat.

Bevallom, nem én vagyok a legalkalmasabb egy kastély leírására, mert szerintem, aki egy ilyet látott, az az összesét látta, és a magam részéről attól se lennék lesújtva, ha egyet se láttam volna. A faliszőnyegek, festmények, csillárok és csicsás asztalok persze szépek, ha az ember szereti az ilyesmit a nappalijában, de egy piros kordon mentén baktatva pislogni

minderre... Hát, én ettől nem kaparom a falat gyönyörűségemben, még ha a fal nyolcszáz éves is, és I. Károly király ujjlenyomatát őrzi.

Így hát a lépcsőn lelombozódva lépegettem, a bálteremben bambán bámultam, a könyvtárban pedig könnyeztem az unalomtól. Hihetetlen, hogy mennyi cuccot zsúfoltak be abba a kastélyba. Festmények, tükrök,

bronzórák - nincs olyan tárgy, amit az évszázadok során ne szereztek volna be. Mikor Viktória királynő hálószobájába értünk, legszívesebben ledobtam volna magam az ágyra, hogy aludjak egy jót.

Vonuló csapatunkat antik székeken ülő antik nénikék kísérték figyelemmel. Ők voltak a kihelyezett biztonsági őrök, bár kábé annyira tűntek veszélyesnek, mint egy doboz mentolos csoki. Egy részük kötögetett, a többiek kedvesen mosolyogtak ránk, és szaporán pislogtak csontkeretes szemüvegük mögött. A díszszalon ajtajában viszont két igazi biztonsági őr állt. Egyikük meg is lökött egy kicsit, mikor elhaladtam mellette. Nem kért bocsánatot.

A díszszalon ugyanolyan volt, mint a kastély összes többi terme. Vagyis ugyanolyan díszes. Berendezésében a kék szín uralkodott: kék székek, kék kanapék, kék freskók a falakon. De azok, amik miatt őrök álltak az ajtónál, nem kékek voltak. Hanem égővörösek. Tizenkettő volt belőlük, s ott ékeskedtek a helyiség közepén álló üvegtárlóban. A Woburni Karbunkulusok - csinos gyűjtemény volt, és bizonyára nem is értéktelen.

- Tavistock márkija a padláson találta őket - hallottam Mr. Roberts magyarázatát.

Mázlista márkí, gondoltam magamban. Én a padláson csak pormacskákat találnék. -Ugye, milyen csodálatosak? - merengett el Mr.

Roberts.

- Gyerünk tovább! - adta ki a parancsot Palis, és jó példával járt elől.

Engedelmesen követtük.

Én voltam a sereghajtó. Valamely titokzatos okból nem jöttek mögöttem más turisták. Addig minden helyiségben legalább húsz idegen emberrel voltunk együtt, de most valahogy mindenki lemaradt. Az ajtó felé indultam, de ekkor üvegsörömpölést hallottam. A következő pillanatban megszólalt egy csengő. Megtorpantam, és visszafordultam.

Képtelen látvány tárult a szemem elé. Néhány másodperce még egy üvegtárló állt a szalon közepén, benne tizenkét gyönyörű, vörös karbunkulus. Most egy betört tetejű tárlót láttam, amelyben csak tizenegy drágakő feküdt. A biztonsági őrökön kívül azonban senki nem volt a helyiségben. Valaki megdézsmálta a woburni padlás kincsét!

A riasztó kitaratóan csengett. Mivel tudtam, hogy a tettes nem én vagyok, és a biztonsági őrök se lehettek...

-Nyugi, fiacskám. Maradj ott, ne mozdulj!

A két őr elindult felém. Talpuk alatt recsegték az üvegserepek. Hátranéztem a vállam fölött: a társaim az ajtóban tolongtak, és engem bámultak.

- Mi folyik ott? - csattant fel Palis.

- Add vissza, fiam - dörmögte az egyik biztonsági őr, és felém nyújtotta a tenyerét. Mozdulata lassú és óvatos volt, mintha veszélyesnek tartott volna engem. - Úgyse tudsz megszökni vele.

- Mivel? - nyüszítettem. A hangom mintha felmászott volna az orromban, és elrejtőzött volna a szemem mögött.

Zsebre dugtam a kezem. Meg akartam mutatni, hogy nincs nálam semmi, az egész egy nagy félreértés. De mielőtt egyetlen szót is szólhattam volna, a tenyerem bele-
ütközött egy gömbölyű, hideg tárgyba. Kihúztam a zsebemből. A tárgy szikrázóan csillogott a lámpafényben.

-Micsoda...? - kiáltott fel Palis.

-Egy pillanat... - hebegtem.

Csakhogy úgy tűnt, senki nem szándékozik egy pillanatot várni. Ha Palis nem kapja el a karomat, elkapták volna az őrök. Még mindig szólt a csengő, és a folyosó felől kiáltásokat

hallottam. Talán fél másodperc telt el - elég idő az események villámgyors visszajátszására, és a még gyorsabb döntésre. Be akarnak mártani. Csak ez lehet a helyzet. Valaki belecsempészte a zsebembe a karbunku-lust. De ki? Eszembe jutott, hogy mikor beléptem a szalonba, az ajtónál meglökött az őr - ugyanaz az őr, aki most két méterre volt tőlem, és egyre közeledett. Értelmetlen és hihetetlen volt az egész, de csak ő tehetett. Ő volt a teremben. Ő látta a... Villámgyors döntés! Visszadugtam a zsebembe a drágakövet, sarkon fordultam, és futásnak eredtem.

Az őr utánam kiáltott. Nagy nehezen kiszabadultam Palis markából, és már furakodtam is át társaim tömegén, remélve, hogy nem fognak feltartóztatni. Ebben legalább nem csalódtam. Épp az ellenkezője történt: a gyerekek az ajtóhoz zsúfolódtak, élő barikádok képezve köztem és Palis meg a két őr között, akik máris üldözőbe vettek.

Egy ablak mellett megálltam kifújni magam. Abban a szempillantásban szirénák vijjogása hangzott fel odakint, és hat, villogó lámpás rendőrautó fékezett le a kastély előtt. Ez is képtelenségszámba ment. A rendőrök ilyen gyorsan nem érhetek a helyszínre. A gyomrom úgy

összelapult, mint a lyukas focilabda, ha rálépnek. Tehát nem a két őr állított csapdát nekem, hanem valami jelentős összeesküvés áldozata lettem.

Az autókból tucatnyi rendőr szállt ki. Palis-nak időközben már majdnem sikerült átfúrnia magát diáktársaim gyűrűjén. Nem volt idő tovább töprengeni. Esélyem persze nem volt, hiszen hiába jutottam volna ki a kastélyból, nem volt hova mennem. De ez akkor és ott nem érdekelt. El akartam tűnni onnan, és kész. Az esélyeket latolgatni ráértem később is.

Körülnéztem. A díszebédlőben voltam. A falakról hercegek és hercegnők küldték rám vádló pillantásaikat. A helyiség közepén terített asztal állt - nyolc soha meg nem érkező vendéget vártak a polírozott asztallapon álló hófehér porcelántányérok, ezüst evőeszközök és karcsú poharak. A terem túlsó végében volt egy ajtó - elindultam hát arra.

Két lépést sem tettem azonban, amikor feltartóztattak. Ott állt előttem az egyik antik néni, kezében félig kész, rózsaszín kardigánnal és két kötőtűvel. Hatvan év körüli volt, dauerolt hajú; gyapjúszövet kosztümöt viselt, s orcáján mérges piros folt virított.

- Kapja el! - kiáltotta a hátam mögül Palis.

A néni csücsörített mérgében. Biztosan azt hitte rólam, hogy pusztító vandál vagyok vagy ilyesmi.

- Komisz kölyök! - sipította. - Haszontalan, komisz kölyök!

Fenyegetően a magasba emelte két kezét, aminek következtében a rózsaszín kardigánkezdemény lecsúszott a kötőtűkről, s azok meztelen kardokként szegeződtek rám.

Komisz kölyök! - visított fel harmadszor is a néni, és lángoló tekintettel rám rontott.

Ugyanabban a pillanatban én is megindultam felé.

Egy másodperc múlva összeütköztünk.

Nem akartam azt tenni, amit tettem. Nem tudom, mit akartam tenni. De a néni meg is ölhetett volna a kötőtűivel, úgyhogy védekezniem kellett. A néni döfött, én pedig előrehajoltam. A vállam befűrödött ellenfelem gyomrába, mintha egy rögbimeccsen ütköztünk volna. Nem láttam, milyen állapotba került, mert csak a menekülésen járt az eszem.

Az ajtón kimentem egy másik, kisebb helyiségbe értem; könyvtárszerűség lehetett. Ott egy harmadik biztonsági őr üldögélt. Mikor meglátott, felpattant a székéből, és felém indult. Én tenyérrrel hanyatt löktem. Kénytelen voltam, hogy egérutat nyerjek valahogy. A szoba ajtaja hosszú folyosóra nyílt, amit a túlsó végén ablakos fal zárt le. Odaszaladtam, kinyitottam az ablakot, és kimásztam rajta.

Lábam a ház falán körben futó párkányon talált támaszra. A szerencse még mindig nem hagyott el: közel s távol senkit nem láttam. Gyorsan letornásztam magam, úgy, hogy végül két kézzel kapaszkodva lógtam a párkányon. Egy-két másodpercig úgy maradtam, azután elengedtem a párkányt. Hosszan zuhantam, s mielőtt földet értem, eltörött egy üvegtábla a

lábam alatt. Ez lefékezte lendületemet, de az üveg iránti szolidaritásból a lábam is úgy döntött, hogy eltörik - legalábbis az első pillanatban úgy éreztem. Mikor feltápáskodtam, kiderült, hogy alig tudok

járni. Kibicsaklott a bokám, és elszakadt a nadrágom. De kijutottam, és ez volt a fő.

A ház mögé sántikáltam, és kimentem egy kovácsoltvas kapun. Már a parkolónál jártam, amikor rádöbentem, hogy fogalmam sincs, hova menjek. A buszunkba persze beülhettem, de balgaság volt azt remélni, hogy ezek után szépen hazavisznek. Arról pedig szó se lehetett, hogy gyalog nekivágjak a vidéknek. Ez ellen nem csak a lábfájásom szólt, hanem az is, hogy Woburn Abbey körül széles, sík mezők terültek el. Kilométerekről megláttak volna. A rendőrök pedig már rohantak is kifelé a kastélyból.

Ráadásul mindaz, amit eddig csináltam, csak rontott a helyzetemen. A zsebembe vándorolt drágakövet még talán ki tudtam volna magyarázni. És ha nem hittek volna nekem, akkor is mondhattam volna, hogy amit tettem, diákcsíny volt. Hivatkozhattam volna arra is, hogy jótékony célra akartam felajánlani a karbunkulust. Csakhogy most már más is volt a rovásomon: az örök megtámadását is a nyakamba varrhatták.

Tekintetemmel kétségbeesve pásztáztam a parkolót. A csinos sorokban álló kocsik között családok sétáltak a kastély felé. Csodálkozva forgatták a fejüket a szaladgáló rendőrök láttán. Talpraesett gyerek voltam, de a talpra esés nem javított az állóképességemen. A bokám akkorára dagadt, mint egy kisebb lufi. Nem volt hova mennem, és nem volt hogyan mennem. Es akkor megláttam a Land Rovert. Az egyik sor végén parkolt, és nem volt senki a közelében. Azt nem is reméltem, hogy az ajtói nyitva vannak, de volt valami a tetőcsomagtartóján, ponyvával letakarva. A ponyvát pedig kicsit hanyagul kötötték le. Maradt egy nyílás rajta.

Habozás nélkül felmásztam a kocsira, és bebújtam a ponyva alá. Magokkal teli zsákokat találtam. A tulaj vagy farmer volt, vagy natúrkosztmániás. A zsákok között akadt épp annyi hely, amennyi nekem kellett. Elhelyezkedtem, és hallgatni kezdtem saját szapora szívverésemet. Épp ideje volt, hogy elbűjjak: hamarosan közeledő léptek zaját hallottam.

- Nem látta? - kérdezte valaki. -Nem.

-Tizenhárom éves. Csenevész. De veszélyes.

- Nézzék meg arra...

Két perccel később megint léptek közeledtek, és egy férfi meg egy nő halk beszélgetését hallottam. A Land Rover ajtaja kinyílt majd becsapódott. Azután a kocsi megremegett, és beindult a motor. Testem a zsákoknak nyomódott, mikor a terepjáró mozgásba lendült. Elindultunk!

A rendőröknek szerencsére még nem volt idejük lezárni a kivezető utakat, hogy a távozó járműveket ellenőrizzék. Minket se tartóztattak fel, s a kocsi lassan kigurult a parkolóból. Kilesni nem mertem. Csupán reménykedhettem benne, hogy a Land Rover valahova messzire készül - ideális esetben Új-Zélandba. Arra számítottam, hogy hamarosan rákanyarodunk az M1-esre, akkor pedig már biztonságban leszek - legalábbis egy időre.

Csakhogy az autópályának a közelébe se mentünk. Úgy tűnt, a sofőr nem siet sehova. Tíz perccel később még mindig csigatempóban gurultunk. A tűző napsütésben kezdett elviselhetetlen lenni a hőség a ponyva alatt. Alig kaptam levegőt. Óvatosan kinyújtottam hát a kezem, felemeltem a ponyva laza szélét, és kinéztem.

Dugóba kerültünk - pont ez hiányzott nekem. Mögöttünk legalább hat autó sorakozott, előttünk nem láttam, hány. Az út mentén ezüstszerű drótkerítés magaslott, vele párhuzamosan, de távolabb pedig egy másik, alacsonyabb kerítés húzódott. Egyébként nem láttam mást a környéken, csak mezőket és fákat.

Megállás, indulás, megállás, indulás. Úgy tűnt, nem megyünk sehova, de oda is nagyon lassan jutunk el. Megint kilestem a ponyva alól, épp mikor elhaladtunk egy fatábla mellett. *Kérjük, húzza be a jármű a rádióantennáját, ez állt rajta.* Be kell húzni az antennát? Hova vezet ez az

út? Alacsony híd alá?

A Land Rover megint megállt. Nem mertem kinézni, de hangokat hallottam.

- Szállítanak élő állatot a kocsiban? - kérdezte egy nő.

- Nem. - Ez a sofőr hangja volt.

- Tessék.

- Köszönjük.

Tehát nem szállítunk élő állatot. Ezt megnyugtató volt hallani. De miért fontos ez? Hol vagyunk? Már kezdtem fuldokolni a melegtől. Még mindig csak vánszorogtunk, és a nap egyre erősebben tűzött. Megérlelődött bennem az elhatározás, hogy az első adandó alkalommal lelépek. Hiba volt felszállni a Land Roverre. Mégiscsak jobb lesz, ha gyalog menekülök.

További tizenöt perc telt el, mire végleg elegendem lett.

Már nem is számoltam, hányszor álltunk meg és indultunk el újra, és még mindig fogalmam sem volt, hol vagyok. Nem Woburn Abbeyben, és ez mindenesetre jó volt. Végül lemondtam minden óvatosságról: felemeltem a ponyvát, kikászálódtam alóla, és körül se nézve leugrottam a kocsiról. A bokám ordítva tiltakozott, de én ügyet se vettem rá, és futásnak eredtem. Húszjardnyira a Land Rovertől aztán megálltam, hogy összeszedjem a gondolataimat.

Elkerített mezőn találtam magam. Ameddig a szem ellátott, megmászhatatlan kerítés szelte át a tájat. A Land Rover egy kocsisor közepén állt; előtte és mögötte is legalább tucatnyi jármű sorakozott. Piknikezőhely - ez volt az első gondolatom. De miért akarna bárki is ilyen helyen piknikezni? A mező csupa bucka volt, a fű ritkásan, elszórt csomókban nőtt. Csak itt-ott állt néhány girbegurba fa. Az út, amin érkeztünk, kanyarogva futott a kerítés felé. A kocsikra néztem. A hőség dacára minden autó ablaka csukva volt. Az utasok vadul integettek nekem, és mutogattak. Nem úgy festett, mintha piknikezni hívnának.

Aztán recsegnyi kezdett egy hangszóró, és egy hang szárnyalt végig a mező fölött:

- Üljön vissza a járműbe! - hangzott a parancs. -Azonnal üljön vissza a járműbe!

Ezzel egy időben elnyújtott morgás ütötte meg a fületem. A szívem felszaladt a számba, és a tarkómon minden hajszál az égnek meredt. A morgás irányába fordultam. Egy kifejlett oroszlán baktatott felém. Máig se tudom, hogyan sikerült nem bepisilnem.

Mélyen megdöbentett a saját bénaságom: képes vagyok felmászni egy Land Roverre, és behozatni magam a szafaripark kellős közepére. Hiszen hova megy mindenki, miután megnézte a kastélyt? És aztán épp, amikor az oroszlánok közé érünk, én vidáman útnak indulok. Miért nem tudtam legalább a zsiráfokig várni? Azok vegetáriánusok.

Az oroszlán a jelek szerint nem volt az, mert tátott szájjal bömbölt rám. Beláttam egészen a gyomráig, s számíthattam rá, hogy egy perc múlva belülről fogok kinézni. Hatalmas állat volt, csak a sörényéből hús szőrös kispárnát lehetett volna készíteni. De én nem a sörényét nézegettem, hanem a napfényben csillogó, hatalmas fogait. Az oroszlán pedig engem nézegetett. Csúf barna szeme dühösen villogott. És éhesen.

Nem lehet túl kellemes oroszlánnak lenni egy szafari-parkban: egész nap ülni és nézni, ahogy az eleség kerek fémdobozokba zárva begurul, aztán kigurul. Konzervkaja. De most a kaja kibújt a dobozból.

Egy narancssárga-fekete nyitott dzsip száguldott felém. Úgy számoltam, mire megérkezik, már késő lesz. Elfuthattam volna, de hova? A többi koci túl messze volt, a lábam pedig mintha kocsonyává vált volna... olyan kocsonyává, ami meg se fagyott. Az oroszlán megint felmordult, és ugrani készült. Én pedig ott álltam magányosan, fegyvertelenül.

Fegyvertelenül...

Eszembe jutott a csúzli, amit a buszban találtam. Gyorsan előkotortam a zsebemből. Már csak egy kő kellett,

vagy valami más lövedéknek való - de a közelben nem voltak kövek, csak fű meg gallyak. Az oroszlán toporogva ugrani készült, én pedig ott álltam üres kézzel. Egy árva kavicsot se

találtam.

És akkor eszembe jutott a karbunkulus.

Gondolkodás nélkül elővettem. A pingponglabda méretű vörös kő fényesen csillogott a tenyeremen. Az oroszlán morgása üvöltésbe ment át. Úgy remegett a kezem, mint a nyárfalevél, mégis sikerült valahogy megtöltenem a csúzlit. Az oroszlán ugrott, én löttem. Az állat tátott szájjal üvöltött, a drágakő megvillant a levegőben, én pedig a földre vetettem magam.

A karbunkulus eltűnt az oroszlán torkában.

A hátamra fordultam és körülnéztem. Az oroszlán kábé egy méterrel vétett el engem. A hátán feküdt, s egy eszelős pillanat erejéig a rágógumin fuldokló Singtont juttatta eszembe. A karbunkulus az oroszlán légcsővében akadt meg. Az állat kábán kapálózott, és úgy nyüszített, mint egy kóbor macska.

Nagy nehezen feltápászkodtam. Először további három közeledő oroszlánt pillantottam meg, azután az érkező dzsipet. A kocsi lefékezett. A benne ülő vadőrök egyike felállt, vállához emelte kábitó lövedékkel töltött fegyverét, és lőtt. Elvétette a célt. Éles fájdalmat éreztem a combomban, és forogni kezdett velem a világ.

Azután minden elsötétedett. Mielőtt azonban elvesztettem az eszméletemet, rájöttem, hogy a vadőr mégsem célzott rosszul, mert eleve engem akart eltalálni. Bizonyára úgy vélte, veszélyesebb vagyok az oroszlánnál.

Törvénytől sújtva

Összességében lopással, testi sértéssel, birtokháborítással, károkozással és állatkínzással vádoltak. Az oroszlán egyébként életben maradt, miután hatórás műtéttel eltávolították a légcsővéből a karbunkulust. A sebésznek viszont pechje volt, mert a páciens öt óra után felébredt.

Az ügyemmel együtt az Old Baileybe kerültem - ott is a hármashatározott tárgyalóterembe. Máig emlékszem rá. Sokkal kisebb volt, mint amire számítottam. Falait faburkolat díszítette, de a mennyezeten üvegablakok nyíltak. Az esküdtek oldalt foglaltak helyet - tizenkét igaz ember. Lehet, hogy igazak voltak, de nagyon álmosak is. Középen egész csapatnyi jogász és egyéb bírósági dolgozó tolongott - fekete talárjukban és fehér nyakbavalójukkal úgy néztek ki, mintha becsomagolt ajándékok lennének egy halotti toron.

Én persze a vádlottak padján ültem, két megtermett rendőrrel a hátam mögött. Az ügyész a fogát csikorgatta, ha csak rám nézett. A bírónak hajlott koránál fogva nem volt már foga, de látszott rajta, hogy szívesen csikorgatja bárki másét. A védőm mást se csinált, csak sóhajtozott, és a homlokát törölgette. Elég rutinos volt hozzá, hogy felismerjen egy reménytelen ügyet.

Már a tárgyalás is büntetésszámba ment, mivel olyan unalmas volt, mint esős délutánon a dupla matekóra. Ezek a jogászok egy óra alatt nyögték ki azt, amit más normális ember egy összetett mondatban elmond. Még ha jó reggelt kívántak, ahhoz is csatolták a Meteorológia Intézet írásos szakvéleményét.

Csak akkor pezsdült fel egy kicsit a dolog, amikor a tanúkat szólították. Az első a Woburn Abbey-beli néni volt, aki ezúttal gyapjúszövet színű nyakmervítőt és hozzá illő gipszet viselt. Elmondta, hogyan támadtam meg őt, és hajítottam rá az ebédlőasztalra; épp csak azt felejtette el megemlíteni, hogy ő meg kötötűt fogott rám.

- Mi történt, miután ön az asztalra esett? - kérdezte a védőm.

- Rám esett egy régi méltóságos úr.

- Mármint Tavistock márkija?

- Nem - szipogta a néni. - Egy festmény.

A hallgatóságon nevetés futott végig. A bíró lecsapott a kalapácsával, amire én legszívesebben felkiáltottam volna: „Senki többet harmadszor! A festmény a gipszes-kötötűs hölgyé!” De

inkább csöndben maradtam.

- Nincs több kérdésem - motyogta az ügyvédem megsemmisülten.

A vád tanúskodásra szólította még a két biztonsági őrt és a vadórt a szafariparkból. Ezek lényegében ugyanazt a történetet adták elő. Rajtakaptak, miután elloptam a kar-bunkulust, törve-zúzva kimenekültem a kastélyból, kis híján meggyilkoltam egy oroszánt, de végül sikerült ártalmatlanná tenniük. Még örülhettem, hogy az oroszán nem tanúskodik ellenem. Ezután a védelem tanúi következtek.

Az ügyvédem egy Wilson nevű sovány, őszes ember volt. Mikor a tárgyalás előtt megismerkedtünk, megkérdeztem tőle, milyen taktikával fog kihúzni a csávából. Erre elnevette magát. Pedig olyan ritkán nevetett, hogy a pók hálót szőhetett volna a szája sarkában.

- Kihúzni téged a csávából? - kérdezett vissza. - Arra ne számíts. Olyan bizonyítékok vannak ellened, mint a kőszikla!

- De hát nem csináltam semmit! Csak a nyakamba akarják varrni a lopást!

- Te meg a teremőr néninek varrtál a nyakába egy kegyelmes urat. - Az ügyvéd megtörölte a homlokát, majd folytatta: - Csak annyit tehetek, hogy meggyőzőm a bírót: a szíved mélyén rendes gyerek vagy. - Orrát ráncolva nézett rám. - Persze az se lesz könnyű. De mivel ez az első rémtetted, talán enyhe büntetést kapsz.

-Mennyire enyhét? - érdeklődtem. Wilson vállat vont. -Hat hónapot...

- Börtönt! ? - Döbbenet meredtem rá. - Nem küldhetnek börtönbe! Ártatlan vagyok!

- Hát persze - sóhajtott az ügyvéd. - Amíg nem bizonyítják a bűnösségedet.

Wilson tehát nekilátott, hogy meggyőzze a bíróságot arról: a látszat ellenére rendes gyerek vagyok. Pechemre nem a legjobb tanúkat választotta. Ezt attól a perctől fogva tudtam, hogy megláttam az elsőt, aki nem volt más, mint Tim bátyám.

Tim öltönyben jelent meg, és nem kerülte el a figyelmemet, hogy fekete nyakkendőt visel. Ez vagy véletlen

volt, vagy a bátyám sejtett valamit. Ráadásul reszketett, mint a kocsonya - mintha nem is én lennék a vádlott, hanem ő.

A törvényszolga átadta Timnek a Bibliát. A bátyám egy biccentéssel megköszönte, majd megpróbálta betuszkolni a zsebébe. A törvényszolga erre visszavette tőle a könyvet. Azt hittem, összeverekednek, de aztán a bíró elmagyarázta, hogy Timnek az eskühöz kell használnia a Bibliát. A bátyám elvörösödött zavarában.

- Bocsánat, felséges úr... - motyogta. A bíró összevonta a szemöldökét.

- Bíró úrnak vagy „méltóságod”-nak szólítson. -Hogyne... - Tim borzasztóan szétszórt volt ma.

Nem mintha valaha is egy kupacban lett volna az esze. -Bocsánat, bíróságos úr.

A törvényszolga ismét odalépett hozzá.

-Esküszöm, hogy az igazat mondom - szólt.

-Jó - bólintott Tim.

- Nem én esküszöm, hanem maga! - A törvényszolga behunyta a szemét idegességében.

A bíró sóhajtott.

- Ismétlje meg a szöveget, Mr. Diamond!

Végül nagy nehezen sikerült túlesni az eskün. Akkor Wilson felállt, és öregemberes léptekkel a tanúk padjához ballagott. Tim barátságos mosollyal fogadta.

- Ön Herbert Timothy Diamond? - kérdezte Wilson. -En vagyok? - csodálkozott Tim.

- Ön Herbert Timothy Diamond? - ismételte meg a kérdést a bíró.

-Igen... igen, persze, én vagyok, méltó uraságom. Wilson nagy levegőt vett.

- Leírná nekünk, milyen ember az öccse? - tette fel a kérdést.

- Nos, körülbelül öt láb két hüvelyk magas, elég sovány, fekete haja van...

Az ügyvéd egész testében remegni kezdett. Attól tartottam, valamilyen rohamot kap. Az arca

kipirult, a parókája félrecsúszott.

-Ismerjük az öccse személyleírását, Mr. Diamond -nyöszörögte. - Arra lennénk kíváncsiak, milyen természetű.

Tim elgondolkodott.

-Válaszoljon a kérdésre! - szólt a bíró.

-Azonnal, mélytóság uram - bólogatott a bátyám. -Nick jóindulatú gyerek. Csak az a baj velem, hogy elég rendetlen. Szanaszét hagyja a könyveit, és a konyhában...

-Nem vagyunk kíváncsiak a konyhájára! - sziszegte Wilson. Látszott, hogy már nem bírja sokáig cérnával. -Azt szeretnénk, ha megmondaná, kinézi-e az öccséből, hogy brutálisan inzultált egy idős hölgyet, és ellopott egy felbecsülhetetlen értékű drágakövet.

Tim sugárzó mosollyal rám nézett, és bólintott.

- Hát persze. Mindenképp!

Wilson már készült az újabb kérdésre, de a válasz hallatán megdermedt, és eltátotta a száját.

- Ilyet nem mondhat! - nyögte ki végül. - Az öccséről beszél!

- De hát azt kérték, az igazat mondjam - védekezett Tim. - Az igazat, és csakis a tiszta igazat.

A terem felmorajlott. A bíró csapkodott a kalapácsával. Eddig csak nyakig ültem a szószban, de Tim jóvoltából most már búvárokodtam benne.

Wilson leroskadt a helyére.

- Nincs több kérdésem - motyogta.

- Akkor én el is hagyhatom a tanúk padját? - érdeklődött Tim.

Senki nem állt az útjába. A tárgyalás lényegében befejeződött.

Az esküdtek negyvenöt másodperc alatt jutottak egyhangú döntésre. Természetesen bűnösnek találtak. Eljött az ítélethirdetés ideje. A rendőrök szóltak, hogy álljak fel. A bíró gyűlölködve nézett rám.

- Nicholas Martin Diamond - szólt. - Téged az esküdtszék bűnösnek talált mind az öt vádpontban. Rám az a kötelesség hárul, hogy kiszabjam méltó büntetésed.

A bűn, amit elkövettél, visszataszító. Te, ha mondhatom így, visszataszító bűnöző vagy.

Eltulajdonítottál egy felbecsülhetetlen értékű tárgyat, a nemzeti vagyon részét. Kegyetlenül rátámadtál egy idős hölgyre és egy oroszlanra. Több ezer fontos kárt okoztál. És mindezt miért? Kétségkívül azért, hogy a tisztességtelen úton szerzett pénzt popzenére és erőszakos tartalmú videokazettákra költsd, no meg ragasztóra, amivel szipuzhatsz.

A bíró olyan hevesen szorította ökölbe a kezét, hogy hallani lehetett csontjai ropogását.

-Társadalmunkat meg kell védeni a magadfajtatól! -

folytatta. - Ha idősebb lennél, még súlyosabb büntetést szabnék ki rád. Így viszont csak arra ítélek, hogy tizennyolc hónapot tölts a fiatalok bűnelkövetők intézetében. - A kalapács még egyszer utoljára lesújtott. - A tárgyalást berekesztem!

Ezután felgyorsultak az események.

A két rendőr kivonszolt a tárgyalóteremből, és levezetett egy lépcsőn. Ezután megbilincseltek, és egy ajtóhoz kísérték, amely az alagsori garázsba nyílt, ahol egy furgon várakozott.

- Szállj be! - utasított az egyik rendőr.

Amikor felfelé mentünk - még a tárgyalás előtt -, „fiam” vagy „Nick” voltam. Most már nem volt nevem. Egy kéz meglegyintett a kisagyam tájékán. Még soha nem éreztem ilyen kicsinek az agyam. Mintha az egész testem összezsugorodott volna.

- De hát én ártatlan vagyok... - motyogtam.

A rendőrök válasza se méltattak. Kettő közülük beszállt utánam. Becsukódtak az ajtók, és a furgon elindult. A hátsó falon volt egy berácsozott, tejüveges ablak; mögötte a világ olyan volt, mint mikor könnybe lábadt szemmel nézi az ember. Hamarosan felértünk az utcaszintre.

Az Old Bailey, Holborn... A hűtlen London szép lassan megszökött, és otthagytott engem. A rendőrök hallgattak, egyikük újságot olvasott. A címlapról a saját arcom mosolygott rám.

En viszont most nem mosolyogtam. Eleredt az eső; a cseppek olyan zajjal peregtek a kocsira

bádogtetején, mintha valaki üveggyöngyöket szórt volna szét odafent. A rendőr ásított, és lapozott. Én fészkelődtem, és csörgettem a bilincsemet. Nyugat felé hagytuk el a várost, és már közel egy órája utaztunk, amikor a furgon végül lassítani kezdett. Mögöttünk bezárult egy kapu, és a furgon kiszáratva megállt. Megérkeztünk.

A börtön csúnya, viktoriánus épület volt: rozsdaszínű téglafalak, szürke palatető. Négyzetes tömbjét körben magas fal vette körül, amelynek mind a négy sarkán őrtorony magasodott. A tornyokat fém felvonóhíd kötötte össze a főépülettel. A főkapu mellett üveglakos őrfülke állt.

Egy oldalbejáraton át vezettek az épületbe. Mikor becsukódott mögöttem az ajtó, úgy éreztem, mintha elhagytam volna a földet. Egyszerre megszűntek az utcai zajok, de még a szél susogása se szűrődött be. A levegőben verejték és gépolaj büze terjengett.

A rendőrök egy pulthoz kísérték, ahol fegyőregyenru-hás férfi várt rám.

- Diamond? - kérdezte.

- Ő az - felelte az egyik rendőr.

- Rendben.

A két rendőr távozott.

Utasítottak, hogy ürítsem ki a zsebeimet. Elvették, és a nevemmel ellátott kartondobozba rakták minden tulajdonomat, még az órámat is. A fegyőr listába szedte őket.

- Két font apróban. Egy darab toll. Egy szerencsét hozó nyúlláb... - Itt gúnyosan elmosolyodott. - ...ami nem működik. Egy megkezdett csomag sós-ecetes burgonyaszirrom. Egy darab gumiszalag...

Az őt aláíratta velem a listát, aztán rám parancsolt, hogy vetkőzzek le. A ruháim is a dobozba kerültek, én pedig kaptam egy kupac farmer- és pamutruhát, a tetejébe pedig egy pár bakancsot.

-Most pedig lezuhanyozik.

-Ma már zuhanyoztam.

- Csinálja, amit mondok.

Lezuhanyoztam. Utána orvosi vizsgálat következett. Megnyomkodtak, megbökdöstek és megsúrtak. Azután levágták a hajam, majd közölték, hogy felöltözhetek. Az ing szűk volt, a bakancs pedig túl nagy, de volt egy olyan gyanúm, hogy itt senkit nem érdekel, fess vagyok avagy sem. Ezek után megjelent egy újabb fegyőr. A nadrágja oldalán lánc lógott le, egészen a térdéig.

-Jöjjön, 95446-os - mondta.

95446 - ez a szám állt a zubbonyom mellén. Ez voltam én.

Végigkísérték egy zárt ajtókkal szegélyezett folyosón. Az utolsó ajtót szánták nekem. A fegyőr elővett egy kulcsot, és kinyitotta.

- Befelé! - szólt. Nem volt bőbeszédű alkat.

A cella körülbelül négy méterszer két méteres volt -csupasz téglafal, szűk ablak, két szék, egy asztal, egy mosdó, egy vödör, és egy emeletes ágy. Az alsó ágyról lehengeredett egy alak, és sunyin rám mosolygott.

- Isten hozott Strangeday Hallban, kölyök - szólt. -Johnny Powers vagyok.

Johnny Powers

Az üdvözlő szavak nem csengtek túl barátságosan. A hang hideg és gúnyos volt - és enyhe íz hallatszott ki belőle. Cellatársam az ágya szélén kuporgott, és medvecukrot csó-csált. Ránéztem, és menten kiszáradt a szám. Láttam pár randa alakot életemben, de ez a fiú külön kategóriát alkotott.

Powers zömök volt, kövérkés és kábé olyan magas, mint én, habár két évvel idősebb volt nálam. Csúnya, kicsi szeme volt, turcsi orra és keskeny szája, amely állandó vigyor-ra húzódott. Haját hátrazselézve hordta, s a haj vonala oldalt találkozott a szemöldökével. Bőre

sápadt és élettelen volt - talán mert az utóbbi időben túl keveset érte a nap.

Ami a legfélelmetesebb volt benne: a kortalansága. Tudtam, hogy tizenöt éves, de az arca egy csecsemőé is lehetett volna. Dudorodó orcák, hófehér fogsor. A szempilláit mintha ecsettel festették volna feketére. Csakhogy amikor elmosolyodott (most épp mosolygott rám), egyszerre egy gonosz, mindenre elszánt öregemberré változott. Kíváncsi lettem volna, hány ember hagyta el úgy az árnyékvilágot, hogy ezt a mosolyt látta utoljára.

Ez volt Johnny Powers. Az egyes számú közellenség. Egy lidérces álomból szökött szörnyeteg.

- Szervusz - köszöntem neki. - Nick Diamond vagyok.

- Diamond? - Harapott egyet a medvecukorból. - Miért ültettek le?

- Drágakölopásért - felelte. Nem volt kedvem bővebben mesélni az ügyről. -Egy woburni karbunkulus miatt.

- Nocsak. - Powers szeme felcsillant, arca őszinte érdeklődést tükrözött. - Most, hogy mondod, mintha olvastam volna valamit a balhéről. - Arcvonásai ismét megkeményedtek. - Ne nagyon álmodozz semmiről, amíg itt vagy, kölyök. Ebben a kóterben én vagyok a góré. Úgy csinálod a dolgokat, ahogy én mondom. Különben soha többet nem csinálsz semmit.

- Persze. Világos.

Mi mást felelhettem volna? Johnny Powers szemlátomást annyira be volt csavarodva, hogy propellert lehetett volna hajtani vele.

A holmimat feldobtam a felső ágyra, és ezzel beköltöztem.

- Mi lett az előző cellatársaddal? - érdeklődtem. Powers ismét bevetette undok vigyorát.

- Nem jöttünk ki túl jól - felelte. - Úgyhogy egyik éjszaka kiugrott a bőréből. Aztán meg az ablakon.

Az ablakra pillantottam.

- Be van rácsosozva.

- Bevallom, segítettem neki. Erted, ugye? - Kuncogott egyet. - Ha neked is kell segítség, csak szólj.

-Jó-

Megszólalt egy csengő, és a cella ajtaja kinyílt. Powers nyomában kiléptem a cellából. A folyosó két oldalán és egy emelettel feljebb is gyerekek özönlöttek ki az ajtókon. Mind egyforma egyenruhát viseltek, ugyanazt, ami rajtam is volt. Egyikük sem volt idősebb tizenhat évesnél, és

egyikük se mosolygott. Legalább háromszázan voltak. Legalább háromszázan *voltunk*.

Állandóan emlékeztetnem kellett magam, hogy közéjük tartozom... és közéjük fogok tartozni még másfél évig.

Bevonultunk egy tágas terembe, ahol két sorban asztalok álltak. Egy szószékszerű belső erkélyről fegyveres őr figyelt minket. A falon tábla figyelmeztetett: „Étkezés közben az elítélteknek beszélgetni tilos.”

Néhány perccel később alkalmam nyílt megismerkedni a börtönkoszt ízével. Pontosabban az íze hiányával. Sorba kellett állnunk egy ablak előtt, amelyen át vizes pörköltet, tört krumplit, párolt káposztát, aszalt szilvát és tejsodót raktak a tálcánkra. Ha csukott szemmel kóstoltam volna meg mindezeket, biztos nem találom ki, melyik melyik. Bele se mertem gondolni, milyen állat lehetett az, amelyik a pörköltünkben végezte. Az biztos, hogy zsírja sok volt, húsa kevés, és valamilyen betegségben szenvedett.

A következő tíz percben egy szó se hangzott el körülöttem; a teremben csak a bádogtálcákhoz ütődő kanalak és villák zaja hallatszott. Én egy falatot se ettem. Az étvágyam az Old Bailey hármasszámú tárgyalótermében maradt. Úgy képzeltem, hogy még mindig a vádlottak padján ül, és hamburgerekről álmodik. Végül újra megszólalt egy csengő, és mi visszavittük a tálcánkat az ablakhoz.

Éppen beadtam az enyémet, amikor megreccsent a hangszóró, és egy hang engem szólított:

-95446 Diamond beszélőre megy.

Powers ott állt mögöttem.

- Lám csak, lám - súgta. - Öt perce van itt, és máris keresik.

Hamarosan megjelent egy ór. Kikísért az ajtón, végigvezetett a folyosón, fel egy lépcsőn és be egy szobába.

-Végre oda kerültél, ahova való vagy - köszöntött Snape főfelügyelő.

Számítottam rá, hogy előbb vagy utóbb találkozunk. Hisz nem volt nehéz kitalálnom, hogy az egész rémálom Snape műve volt. Megkért, hogy költözzek be Johnny Powers cellájába, s miután nemet mondtam, ő elintézte nekem a jutalomműködést. Bizonyára kinyomozta, hogy Woburn Abbeybe megyünk kirándulni. Valami módon feltartóztatta a többi turistát, hogy egyedül maradjak a díszszalonban a karbunkulusokkal. Addigra az egyik embere belecsempészett a zsebembe egy plusz drágakövet. Egy másik betörte a tárló tetejét. Attól kezdve pedig többé-kevésbé a kezére játszottam abban, hogy a kezemre játszhasa a bilincset. Lebilincselő színjáték volt.

Snape most itt ült a kihallgatósobában az asztalnál, és cigarettázott. Boyle ott állt mögötte, s úgy vigyorgott, mintha egy remek viccet hallott volna. Magamban megesküdtem, hogy Snape nem fog sokáig örülni neki, hogy így felültetett.

- Ül le! -Snape... - kezdtem.

- Ül már le, fiacskám! - vágott a szavamba a felügyelő. - Látom, hogy elég nyúzott vagy, de...

-Nyúzott!?! - kiabáltam. - Mi az, hogy nyúzott!?! Tizenhét hónapra börtönbe küldtek maga miatt! Tizen-

nyolc hónapra. Örülök, ha tizenhét percig kibírom! Összezártak egy közveszélyes örülttel! Tudják, mi történt az előző cellatársával?

Snape megvárta kirohanásom végét, aztán megint a székre mutatott. Boyle bólogatott, és továbbra is mosolygott. Feladtam, és leültem.

- El kell végezned nekem egy munkát - mondta Snape.

- Egy munkát - visszhangozta Boyle.

- Powers az egyetlen ember, aki elvezethet a Kerítéshez. Mondtam neked, hogy meg kell találnom őt.

-Én pedig mondtam magának, hogy nem! - Fáradtan sóhajtottam. - Miért nem keresett valaki mást helyettem?

- Mert nem volt senki más - felelte Snape. - Téged kellett betennünk ide, fiam. Tizenhárom éves vagy, és vág az eszed. Ezt bebizonyítottad a Malteser-ügyben. A gond az, hogy sürget minket az idő.

Majdnem felkacagtam.

- Sürget az idő? Engem ugyan nem. Tizenhét hónapom van...

Snape a fejét rázta.

- Attól tartok, nem. Megkaptam a legújabb pszichiátriai jelentést Powersről.

-És mit mondanak a pszichiáterek?

- Nem mondanak semmit. Nem hajlandóak egy szobában tartózkodni velem. A közelébe se mernek menni. Powers agresszív. Életveszélyes...

-Azt tapasztaltam.

- ... és az állapota egyre romlik. Bármelyik nap végleg

kikészülhet. Azután pedig már nem vesszük hasznát. Olyan lesz, mint egy darab fa...

- Nem értem, mi azzal a gond - vontam meg a vállam. - Hiszen Boyle-lal is remekül együtt tud dolgozni.

Ez végre eltüntette a mosolyt Boyle arcáról. A rendőr döcögve megindult, és már nyújtogatta a kezét a nyakam felé.

- Hagyja, Boyle! - sóhajtott Snape. -Megölöm...

-Nem!

- Majd azt mondom, baleset volt - alkudozott Boyle. -Vagy hogy ellenállást tanúsított, mikor letartóztattam.

- Hogy állhat ellen a letartóztatásnak, ha egyszer börtönben van? - tette fel a szónoki kérdést Snape.

Boyle erre nem tudott mit válaszolni, úgyhogy visszakullogott a sarokba duzzogni.

-Mit akart mondani az agresszivitásról? - fordultam Snape-hez.

A főfelügyelő még egy pillantást vetett Boyle-ra, s csak azután válaszolt.

- Ki kell szedned a nevet Powersből, amíg még tud beszélni. Egyetlen névre van szükségem, semmi többre.

-És ha nem vállalom? Snape vállat vont.

- Akkor itt fogsz hűsölni még tizenhét hónapig és harminc napig.

-De nem...

- De igen, fiacskám. - Snape felém hajolt az asztal fö-

lött. - Csak két ember van a világon, aki tanúsíthatja, hogy nem loptad el a woburni karbunkulust: Boyle és én. -És a biztonsági örök?

- Őket sose találod meg. Mi juttattunk be téged ide, és csak mi tudunk kihozni innen. Ha nem vagy hajlandó együttműködni velünk... - A mondat vége fenyegető kérdőjelként lógott a levegőben. A magam részéről örültem volna neki, ha Snape is ott lóg mellette.

Felálltam.

-Tehát a Kerítés - mondtam.

-Igyekezz közel kerülni Powershez...

- Közel? - fakadtam ki. - Ennél csak akkor lennék közelebb hozzá, ha egy ágyban aludnánk!

Mélyet sóhajtottam. Snape legyőzött, és ezzel tisztában is volt.

- Rendben - dörögtem. - Maga nyert. Megtudom, amire kíváncsi. De ha utána nem visznek ki innen...

- Nyugi.

Snape arcán egyszerre nyájas mosoly terült szét. A zsebébe nyúlt, előhúzott valamit, és az asztalra dobta.

- Egyél egy kis cukrot, fiam - szólt. - Boyle vette neked. Kemény és savanyú.

- Aha. - Ránéztem a két rendőrrre, és lemondóan sóhajtottam. - Magam se tudnám jobban jellemezni.

Powers a cellában ült, és láthatóan várt rám. Cigarettaát sodort az ujjai között. Cigarettarágót.

- Ki volt az? - kérdezte.

- A zsaruk - feleltem. A visszaúton gyakoroltam a választ. - Volt még egypár kérdésük.

Ekkor hazudtam először Johnny Powersnek. Szinte úgy tűnt, érzi a hazugságot, ahogy a kutya a vérszagot. Fürkésző pillantást vetett rám. Szeme alatt megfeszült a bőr, de nem szólt egy szót se. Még nem.

Nem sokkal később kialudt a lámpa. Senki nem kívánt nekünk jó éjszakát, senki nem takargatott be minket. Egyszerűen csak ránk hullott a sötétség. Nem volt apelláta.

Az első éjszakám Strangeday Hallban. Levetkőztem, felmáztam az ágyamra, és magamra húztam a durva pokrócot meg a még durvább lepedőt. A párna olyan puha volt, mint a kartonpapír. Teliholdas éjszaka volt; a sápadt fény beömlött a rácsos ablakon, és sötét csikokkal szabdalta négyzetet rajzolt a falra. Valahol messze egy repülő zúgott el.

Egy órán keresztül álmatlanul feküdtem az ágyon. A cellából csak egy út vezetett kifelé, és célszerű volt minél előbb elindulnom rajta. Némán megátkoztam Snape-et, és kinyitottam a szemem.

- Powers?

- Tessék.

A hangjából ítélve ő is ébren volt.

-Csak el akarom mondani..., hogy nagyon csodállak téged. Olvastam rólad az újságokban.

Mindig reméltem, hogy egyszer majd együtt dolgozhatok veled.

- Igen?

Nem tudtam eldönteni, hisz-e nekem. A hangja ridegen és üresen csengett.

Nyeltem egyet, és folytattam:

-Mikor elloptam azt a drágakövet... volt nálam egy csúzli. A te bandád, a Csúzlisok miatt.

- Nekünk sose volt csúzlink.

- Tudom, Powers. De nekem nem volt pénzem rendes fegyverre. Azért is loptam el a drágakövet. - Nem kaptam választ. - Ha ott lettél volna, nem kapnak el. És akkor eladtuk volna a követ. Sok-sok ezer fontot kaphattunk volna érte. Csak én nem tudom, kinek lehet ilyesmit eladni. Te mit csináltál volna, Powers?

Sokáig néma csend volt. Azt se hallottam, amikor Powers felkelt az ágyból. Aztán egyszer csak ott volt a feje az enyém mellett. A holdfény a szemében táncolt.

- Ide figyelj, Diamond - szólt. - Én nem ismerlek téged, és akit nem ismerek, abban nem bízom. Lehet, hogy tiszta vagy, de az is lehet, hogy sáros. A sárban pedig az a rossz, hogy könnyen belefut az ember. Világos?

Átható pillantással nézett rám. Most is volt valami az arcában, ami egy kóristafiúra emlékeztetett. Csakhogy ő olyan kóristafiú volt, aki inkább felgyújtja a templomot, semmint hogy énekeljen benne.

-Adok egy jó tanácsot - mondta. - Csinálj úgy, mint a lefolyó.

- Mint a lefolyó? -Igen. Dugulj el.

Azzal eltűnt. Az oldalamba fordultam, és behunytam a szemem. Nem moccantam többet, de már hajnalodott, mire el tudtam aludni.

Bent

Három héttel az után, hogy megérkeztem a Strangeday Hallba, Tim süteményt küldött nekem. Ő maga csinálta tojásból, lisztből, cukorból, egy kevés gyömbérből és egy Black&Decker fűrógépből. Valószínűleg így képzelte el a zseniális szökést. Sajnos hiába fáradozott.

Alapvetően nem volt rossz ötlet, hogy fűrőt dug a süteménybe, de jobb lett volna, ha akkor dugja bele, miután megsütötte, így ugyanis legalább annyi sütemény volt a fűróban, mint amennyi fűró a süteményben. Ráadásul Tim elfelejtett konnektort mellékelni a géphez. Egyébként nagyjából ez volt az egyetlen vicc börtönéletem első hónapjában. Ott éltem országunk legelvetemültebb polgárai között - olyan alakok között, akik köszönés helyett eltörik az ember karját. Ezek voltak az örök. A fegyencek többségével jól kijöttem - habár volt egy szerencsétlen találkozásom egy zsebtolvajjal. Pénzem persze nem volt, de a zsebemet azt ellopta.

Mit mondhatnék a rács mögötti életről? Használhatnám a „múló döbbenet” kifejezést, de nem volna semmi értelme. A Strangeday Hall ugyanis nem múló döbbenetet, hanem elhúzódo csodálkozást váltott ki az emberből. Ez volt Anglia egyetlen, fiatalok számára berendezett börtöne, de ettől még nem éreztem benne jól magam.

Ébresztő reggel hatkor. Zuhanyozás langymeleg vízben

- vagy jéghidegben, ha Langy épp nem volt szolgálatban. Reggeli: egy bögre tea két szelet kenyérral és hideg zabkásával. Aztán ebédig munka: a könyvtárban, a mosodában vagy a tanteremben.

Ebédet tizenkettőkor kaptunk. Gyomorgörcsöt fél egykor. Utána két óra testmozgás volt engedélyezve. A sportolást támogatták a Strangeday Hallban. Bizonyos sportágak kivételével. A tájékoztató futást például kihúzták a listáról, miután a serdülő csapat Skandináviáig futott a börtönközi bajnokságon.

Uzsonnáig a cellánkban ültünk... Akkor léptem én akcióba. Az uzsonna fél hétig tartott, utána megint irány a zárka. Tíz órakor takarodó. Ilyen a börtöntöltelék egy napja - minden napja.

Mert hogy a napjaink egyformák voltak.

Én pedig még mindig kitartóan dolgoztam Johnny Powersen, az én személyre szóló kilépőjegyemen. Hihetnénk, hogy négyheti együttlét alatt sikerült elérnem valamit nála. Pedig nem sikerült. A srác olyan gyanakvó volt, mint kígyó a pénztárcagyárban, és legalább annyira harapós is. Eljátszottam neki a bűnözőpalántát, aki ég a vágtyól, hogy tanulhasson tőle. Egyetlen információt vártam -a Kerítés nevét. De helyette csak egy szótagú szavakat és morgásokat kaptam.

Ráadásul Powers állapota egyre romlott. Fejfájási rohamai voltak. Egyik percben még vidáman szagatott egy jó könyvet, a másikban már az ágyon hevert, a fejét fogta, nyöszörgött és verejtékezett. Próbáltam aszpirint kínálni neki, de meg se hallotta. Akkor említette először az édes-

anyját. Meglehet, hogy eladta a nagyanyját az araboknak, de az édesanyját szerette. Őt hívta, amikor kínlódott. Aztán néhány órával később, mikor a fejfájás már elmúlt, de az anyukája még nem jött, Johnny ott kuporgott az ágyon, és a hüvelykujját szopta. Most már érttem, mire gondolt Snape. Powersnek lassan új zubbony kellett - olyan, amin csak hátul vannak gombok. Még néhány hét, és joggal igényelhetett párnázott falú cellát magának. És akkor mi lesz velem?

Egyik délután aztán minden megváltozott. Takarítószolgálaton voltam; felmostam a konyhában, az étkezőben, és két folyosón, de ez nem jelentette azt, hogy ezeken a helyek megszűntek volna koszosnak lenni. Strangeday Hallban eltüntetni nem lehetett a koszt, csupán átcsoportosítani.

Mire végeztem, már benne jártunk a délutánban. Azt hittem, leadhatom a szolgálatot, amikor odajött hozzám az egyik fegyőr. Morgan volt a neve, de mi csak Menyétnek hívtuk a hosszúkás arca, hegyes orra és apró bajsza miatt. Menyét nem kedvelt engem, de mások iránt se táplált gyengéd érzelmeket.

- Befejezte, 95446-os? - kérdezte.

- Igen, Mr. Morgan. - Rámosolyogtam. - Miért nem szólít röviden 954-esnek? Az sokkal barátságosabban hangzik.

Menyét rám meredt, és remegni kezdett a bal szeme. -Viccelődik, 95446-os? - kérdezte. -Nem, Mr. Morgan.

- Lásson hozzá a zuhanyozóhoz. Csillogjon-villogjon. -De uram...

-Vitatkozik, 95446-os?

- Nem, uram.

A smasszeroknak és a tanároknak sok közös vonásuk van.

Fél négy körül indultam el a vizesblokk felé, ami egy külön épületben kapott helyet, az udvar túlsó végében. A többi elítélt vagy a tanteremben vagy a cellájában csücsült. Magasan a fejem fölött, a fémtoronyban álló őrkök úgy babrálták automata fegyvereiket, mintha kacsa volnék a vásári céllövöldében. Lőj ki egy Diamondot és nyersz egy aranyhalat. Felnéztem rájuk, és integettem. Egyikük betelefonált az őrszobára, és néhány másodperccel később kattant a zár a zuhanyozó ajtaján.

Az ajtó fehér csempével kirakott helyiségbe nyílt. A berendezést padok és falra szerelt akasztók alkották - itt szoktunk levetkőzni. Innen hosszú folyosó vezetett az épület túlsó végéig, s a folyosón kétoldalt fém zuhanyfülkék sorakoztak. A zuhanyok vízellátását három csappal lehetett szabályozni, amelyek az öltöző közelében, csövek, szelepek és mérőórák erdejébe rejtve helyezkedtek el. A rendszer valószínűleg már akkor is korszerűtlen volt, amikor megépítették, az pedig valamikor Viktória királynő uralkodása előtt lehetett.

Arra számítottam, hogy egyedül leszek az épületben, de még két lépést sem tettem, amikor a csöpögő víz zaján át halk, fenyegető hangok ütötték meg a fületem. Csendesen letettem a vödröt meg a felmosót, és a folyosó felé osontam. Valami nem tetszett nekem ezekben a hangokban, pedig egy szót se értettem abból, ami elhangzott. A zuhanyozóban ilyenkor senkinek nem kéne lennie. Ha

pedig valaki átszökött a délután közepén, akkor biztos nem a mosakodási vágy hajtotta. A folyosóra érve nyomban beosontam az első fülke rejtekébe, a főcsapok mellé. Arcomat a hideg fémfalnak nyomtam, és kilestem. Amit láttam, rosszabb volt, mint amire számítottam. Pedig a Strangeday Hallban sose számít jóra az ember.

Johnny Powers ott gubbasztott a fal tövében. A félhomályban szinte csak a körvonalai rajzolódtak ki, de így is látszott, hogy megverték. Úgy ült, mint egy elhajított játék baba. A monogramját még senki nem véste a homlokára, de az orra vérzett, és ami még sosem fordult elő: kócos volt. Három srác állta körül. Nyomban felismertem őket -pedig csak a hátukat láttam -, és nyeltem egy nagyot.

A legmagasabb Mark White volt, a Fehér - három évet kapott fegyveres rablásért. Neki nem csak a jelleme volt ferde, mint a rabok többségének, hanem a válla, a csípője, az orra és a mosolya is. A másik jelenlévő, egy McNeil nevű skót fiú, alacsony volt, zsíros hajú és kimondottan pocakos. Ami, ha ő mondta, úgy hangzott, hogy „pckos”. Az ember a felét se értette annak, amit beszélt, de ez rendszerint jobb is volt így. A harmadik fiút nem tudom, miért ültették le. Szőke volt a beceneve, és valóban szőke haja volt. De ennyi erővel Rondának is hívhatták volna. Valaki egyszer azt mesélte róla, hogy megölte a fogorvosát. Nos, ha olyan fogaim lennének, mint neki, én is azt tenném.

- Nem kiáltasz segítségért, Johnny? - kérdezte White. Most már tisztán hallottam mindent. - Talán idejönne valamelyik smasszer.

- Nem kell segítség senkitől - felelte Powers, és köpött egy véreset.

- Fejezzük be - sziszegte Szőke. - Csináld ki!

- Igen, csinálj ki! - vihogta Powers. - Mi a gond, Fehér? Csak nem elsárgultál? Fehér vagy és sárga - mint a tojás.

White oldalra lépett, így megláttam, mi van a kezében. Nem akartam hinni a szememnek. Strangeday Hall szinte minden lakója rendelkezett valamilyen fegyverrel; a többségnek maga készítette kése, azaz „bökője” volt. White ennél többre vitte: valahogy hozzájutott egy pisztolyhoz. És azt most Powersre szegezte.

- Megkapod a magadét, Johnny - szólt. - De majd csak később. - Felpillantott a mennyezet felé. - Úgy számolom, van még néhány perced...

Néhány perc... Felpörgettem az agyam. Mi történik pár perc múlva? Nem volt nehéz kitalálni.

A börtön a Heathrow-ra vezető légifolyosó alatt feküdt, s körülbelül illyentájt szállt el fölöttünk a Concorde. White a gépre várt, hogy a zaj elnyomja a fegyverdörrenést.

Ha bárki másról lett volna szó, valószínűleg olajra lépek. Mi közöm hozzá, ki kit lő le? De most Powers élete forgott kockán. Nem volt választásom, ki kellett húznom őt a pácból, méghozzá egy darabban.

Körülnéztem. Nem tudom, mire számítottam. Egy ottfelejtett géppisztolyra? Ha igen, nem volt szerencsém. Csak egy szakadt cipőfűzőt és egy koszos törölközőt találtam. Mindkettő egy tócsában hevert.

- Két perc, Johnny - mondta White. - Van utolsó kívánságod?

-Van. Dögölj meg!

A törölközőre pillantva támadt egy ötletem. Nesztelen léptekkel odalopóztam a muzeális vízellátó rendszerhez, és jobban szemügyre vettem. Amint mondtam, három csap volt: egy a hideg víznek, egy a meleg víznek, a harmadik pedig a nyomás szabályozására szolgált. Annak a közelében volt egy nyomásmérő is, kerek számlapján jókora piros mezővel. Gyanítottam, hogy a rendszert még soha nem állították maximális nyomásra. Valószínűleg már előbb fölrobbanna az egész.

Mindent el kell kezdeni egyszer...

Megmarkoltam a csapot. A hideg, nedves fém csípte a tenyeremet. Némán fohászkodtam, hogy a csap ne nyikorogjon - és tekertem rajta egy negyed fordulatot. Remegés futott végig az egész rendszeren. A csövek gurguláztak és prüsszöltek, mint egy náthás víziló.

- Miotte? - kérdezte McNeil. A zajt még ő is meghallotta. Ezek szerint nem volt teljesen süket.

- Semmi - legyintett White, mire én fellélegeztem. -Csak a vízcsövek.

Tovább tekertem a csapot. Az két teljes fordulatot tett, azután megakadt. Jobban nem lehetett kinyitni. Most már az összes cső hörgött és bugyborékol. A nyomásmérőre néztem: a mutató a magasba lendült, mint karmester kezében a pálca. Máris függőlegesen állt, és egyenletesen haladt jobb felé.

- Bztos cska csöek? - kérdezte jellegzetes, búslakodó hangján McNeil.

- Menj, nézz körül, ha betojtál - felelte White.

-Kérdezni akarok valamit - szólalt meg váratlanul Powers. -Mit?

- Ki küldött rám titeket? Ki bérelt fel? Csak érdekelne, pusztán kíváncsiságból.

- Szerinted ki? - kérdezett vissza White, majd rövid hatásszünet következett. - Na jó, megmondom. Nagy Ed bízott meg.

- Nagy Ed?

- Igen. Úgy gondolta, ideje, hogy kiszállj a játékból. Végleg. Ugye, érted?

-Nocsak, nocsak - motyogta Powers. - Nagy Ed...

A torkán akadt a szó. Most ugyanis felhangzott egy zaj, ami a csövek hörgését is elnyomta. Süvítő zúgás volt, és másodpercről másodpercre hangosabb lett.

Közeledett a Concorde. Es vele Powers halálának perce.

-Jön a gép - szólt White. - Imádkozz, Johnny!

Felkaptam a földről a törölközőt, és rádobtam a forró vizes csapra. Még a vizes frottíron át is éreztem, milyen forró a fémfogantyú. Nekünk langyos vizet adtak, de most maga pokol fortyogott a csövekben.

A nyomásmérőre néztem. A mutató túljutott a piros körszeleten, és igyekezett elhagyni a számlapot. A repülőgép zúgása bömböléssé erősödött. Másodpercek kérdése volt, hogy fűlsiketítő robajjá váljon. A törölközőn át megmarkoltam a csapot, és tekerni kezdtem, amilyen gyorsan csak tudtam.

Ezután minden egyszerre történt.

A víz hangos sziszegés kíséretében száguldott végig a csöveken. A zuhanyok mintegy varázsütésre életre keltek, tűzforró víz spriccelt mindenhonnan, mindenfelé. A csövek csattogtak és rázkódtak, mintha le akarnák tépni magukat a falról. A helyiség egy szempillantás alatt ködbe borult: minden köbcentiméterét vízgőz töltötte be.

- Mi a... - hebegte White.

Ebben a pillanatban egy zuhanyrózsa röpült át a termen. A csőből, ami ledobta magáról, víz és gőz lövellt ki.

A Concorde most szállt el felettünk. Remegett tőle az egész épület. Fegyverdörrenés hallatszott, de olyan halkán, hogy még én is alig hallottam. Azután egy második zuhany is megadta magát a nyomásnak, és felrobbant. Szőke felordított, a feje eltűnt a forró gőzben. Az arcomra csavartam a vizes törölközőt, és négykézláb elindultam a gomolygó gőzfelhők alatt. Semmit nem láttam, és alig hallottam valamit. A csövek hisztérikusan csapkodták a falakat. További három zuhany robbant fel. Egy forró vízsugár korbácsként csapott le a hátamra.

-Johnny! - kiáltottam, de a hangomat elnyelte a törölköző. Azután testbe ütköző ököl csattanása hallatszott. A következő pillanatban egy alak repült el mellettem. Nekiesett az egyik fürke falának, és összerogyott. White volt az. Jegelték a fiút, ha ugyan lehetséges volt ez abban a gőzfürdőben. A pisztoly már nem volt a kezében.

Valaki négykézláb közeledett felém a ködben - Powers. Csodával határos módon megúsza a dolgot égési sérülések nélkül.

- Szép munka volt, kölyök - mondta. Csillogott a sze-

me és mosolygott. Se köpni, se nyelni nem tudtam: Powers *élvezte*, ami történt!

Ugyanolyan hirtelen lett vége, ahogy elkezdődött.

A Concorde eltávolodott, és magával vitte hajtóműveinek robaját is. A nyomás lecsökkent, a csövek prüszköltek, köhögtek, aztán elhallgattak. Most már hideg víz áztatta a betonpadlót. Valahonnan a gőzfelhőből McNeil nyöszörgése hallatszott. White és Szőke mozdulatlanul feküdtek, az ő testük körvonala még éppen látható volt a ködben. Powersszel elmásztunk az ajtóig, és felálltunk. Volt annyi lélekjelenlétem, hogy magamhoz vettem a vödröt. A felmosót Powers kezébe adtam. Ráérős léptekkel átvágtunk az udvaron. Az örök nem állítottak meg minket.

Éjjel Powers megkérdezte, miért mentettem meg.

-Hisz mondtam már - feleltem vállvonogatva. - Te vagy a példaképem. Nem engedhettem, hogy azok a szemetek golyót röpítsenek beléd.

Powers felállt, és felém nyújtotta jobb kezét.

- Oké vagy, kölyök - mondta. - Oké vagy.

Az ő nyelvén ez a „köszönöm”-öt jelentette.

Aznap jókedvűen aludtam el. Sikerült Powers bizalmába férköznöm, ahogy Snape kívánta. Tudtam, hogy most már nincs messze a nap, amikor búcsút mondhatok Strangeday Halinak. Valóban nem volt messze - bár a dolgok nem éppen úgy alakultak, ahogy vártam. No, de alakultak-e valaha is úgy?

Nyomás!

A zuhanyozóbeli merénylet utáni napon Powersnek levele érkezett. Hetente kétszer kaptuk meg a postánkat, de a leveleinket előzőleg a nevelőtiszt cenzúrázta. Ha nem tetszett neki egy mondat, fogott egy ollót, és egyszerűen kivágta. Egyszer kaptam egy levelet Timtől, ami jóformán szétesett a kezemben. Megvolt a kezdete „Kedves Nick!” és a vége „Bátyád, Tim”, de a kettő között csak lyukakat találtam. Aztán mégis rábukkantam egyetlen árva szóra a boríték fenekén: „Páva”. Ebből mindenesetre megtudtam, hogy Tim még mindig nyomoz a Ming-váza után. Hacsak valami csoda folytán meg nem találta.

Powers levele csonkítatlanul úszta meg az ellenőrzést. Johnny háromszor is elolvasta, mintha minden szava mögött rejtvényt sejtene. Utána egy órán keresztül fel-alá járkált a cellában. Addigra eléggé megismertem ahhoz, hogy ne zavarjam kérdésekkel. Tudtam, ha el akar mondani valamit, úgyis elmondja. Végül befejezte a járkálást, és megállt az asztalnál.

-Megszököm -jelentette ki.

-Megszöksz? - visszhangoztam megrökönnyödvé. -Hogyhogy?

- Olvasd el! - Azzal a kezembe nyomta a levelet, amiben ez állt:

Johnny!

Nagyon rossz a helyzet. Gyengélkedik nagyapád. Este még duhajkodott és táncolt. Mondtam:

Állj! Vágod, Max, magad alatt a deszkát! Te gyógyás vénember!

Elküldtem gyomormosásra, reggeli után engedték őt haza. Beszélj a fejével!

Zokogva ölel:

Anyád

Powers várakozva nézett rám. Nem nagyon tudtam, mit mondjak.

- Rossz hír - szóltam végül. -Az.

-Megértem, hogy aggódsz a nagyapádért, de azért nem kéne...

- A nagyapám tíz éve meghalt. - Johnny kikapta a kezemből a levelet, és letette az asztalra. -

Az igazi üzenetet anyu a szövegben rejtette el.

Újra elolvastam a levelet, de még mindig nem lettem okosabb. Powers hüvelyujjával a papírlap felé bökött.

- Minden második szó első betűjét nézd. Az adja ki az igazi üzenetet.

Erre harmadszor is végigolvastam a levelet, a „nagyon” szó N betűjével kezdve. Most végre sikerült megfejtenem. *NAGY ED TÁMAD. GYERE HAZA.*

- Nagy Ed - dörmögtem. Ezt a nevet a zuhanyozóban hallottam először. Ő bérelte fel White-ot és társait, hogy végezzenek Johnnyval.

-London négy szektorra van felosztva - magyarázta Powers. - Észak, dél, kelet és nyugat. Mindegyik szektor egy bandáé, megegyeztünk egymással, ahogy urakhoz illik. A keleti rész az én területem volt, amíg be nem kasz-niztak. Azóta anyukám viszi a boltot. Nagy ász az én anyukám! Na, szóval, Nagy Edé a déli szektor. Ez nem is lenne baj, de mostanában kapzsi lett. Mivel én le vagyok kapcsolva, azt hiszi, bedughatja a pofáját az én területemre. Persze még jobb lenne neki, ha végleg eltűnnék, nem csak egy időre. Ezért rám küldte White-ot meg a másik kettőt.

Powers szünetet tartott, s én döbbenet láttam, hogy könnycsepp gördül le sápadt kóristafiú-orcáján.

- Nem ismered te az én anyukámat - folytatta. - Olyan kemény, mint a patkószög. Szuper banya. Es a főztje! Senki nem tud olyan műszakát csinálni, mint ő - csipős és csorog a tetején az olvasztott sajt. Küldött is nekem egy adagot, még februárban.

-A Bálint-napi műszakát? - kérdeztem.

- Igen. De Nagy Eddel nem tud egyedül elbánni. Ahhoz én is kellek. Azért küldte a levelet. Johnny felállt, és az ajtóhoz sietett. Egy percig lélegzetvisszafojtva fülelt. Mikor megbizonyosodott róla, hogy senki nem hallgatózik odakint, visszaült az asztalhoz.

- Lelépek innen - mondta fojtott hangon. - És téged is magammal viszlek.

- Csodás! - lelkendeztem fennhangon. - *Szörnyű!* - keseregtem magamban.

-Együtt szökünk meg.

-Mikor? Hogyan? -Azt bízd rám, kölyök. Ennyit volt hajlandó elárulni.

Eltelt egy újabb hét. Mosogattam, padlót sikáltam, sétáltam az udvaron, és aludtam a tanórákon. Powers egész héten feltűnően szótlan volt, viszont kétszer is meglátogatta őt az ügyvédje. Mindkét alkalommal ravasz mosollyal az arcán és riasztó fénnel a szemében jött vissza a beszélőről. Volt egy olyan érzésem, hogy nem jogi finomságokról beszélgetett az ügyvéddel. A témájuk valószínűleg távol állt a jogtól és a finomságtól is.

A kép végül egy pénteki napon állt össze, hat héttel azután, hogy beköltöztem a Strangeday Hallba. Pénteken délelőtt is és délután is volt látogatás, és Powershez délelőtt jött valaki - azt állította, az unokabátyja. Mikor visszatért a cellába, arca lángolt az izgalomtól.

Ezúttal is csak akkor kezdett el beszélni, mikor már biztosra vette, hogy senki nem hall minket.

- Kezdődik - suttogta. - Ma éjjel kimegyünk. -Ma éjjel?

- Bizony, kölyök. De van egy kis gond. - Öklével mérgesen a tenyerébe csapott. - Körmös Nathan - sziszegte.

-Mi van vele?

- O a sofőröm. Csakhogy most beteg. Ételmérgezést kapott. - Powers megrúgta a falat dühében. - Majd adok én neki mérgezést, de azt nem éli túl!

- Nem várhatnánk meg, amíg felépül? - kérdeztem óvatosan.

- Nem. Mindent előkészítettünk. Ma éjjel kell kimenünk. -Johnny eltöprengett. -Várj csak, nem azt mondtad, hogy ma délután bejön hozzád a bátyád?

-De.

-Tud vezetni?

-Igen, de...

- Remek. - Powers belefújta a tenyerébe. - Mondd meg neki, hogy legyen ma este tizenegykor a Heathrow reptér kettes termináljánál, az indulási oldalon.

-A Heathrow-n? - csodálkoztam. - Elrepülünk?

-Majd meglátod. - Powers ravasz-titokzatosan mosolygott. - Te csak tegyél róla, hogy ott legyen tizenegykor.

-De Johnny - hebegtem -, Tim nem...

Eddig jutottam az ellenkezésben. Powers arcáról egyszerre eltűnt a mosoly, és visszatért az örült fény a szemébe.

- Tim a bátyád és tud vezetni. Engem csak ennyi érdekel. Ne szórakozz velem, kölyök. Számítok rád.

Elmondhattam volna, hogy Tim tökéletesen alkalmatlan a feladatra. Elmondhattam volna, hogy csak hatodik próbálkozásra ment át a vizsgán, és az ötödik kísérlet során elütötte az oktatóját. Hozzátehettem volna, hogy Tim még egy záróvonalon se mer áthajtani, nemhogy gengsztereket furikázzon kifelé egy szigorított fegyházból. De Johnny Powers számított rám, ha pedig vitatkozni kezdek vele, rám számolt volna.

- Megkérem rá - mondtam végül.

- Helyes. Kérd meg szépen. És tedd hozzá, hogy ha nemet mond... - Powers elmosolyodott. - ... akkor a következő útja az utolsó lesz.

A börtön központi látogatóterme hosszú, keskeny, szimmetrikusan berendezett helyiség volt. A közepén egy sor asztal állt, a két oldalon, egymással szemközt, két ajtó nyílt: az egyikén a rabok jöttek be, a másikon a látogatók. A rabok az asztal egyik oldalán ültek le, a látogatók a másikon. A beszélő ideje alatt végig két ór járkált a teremben. Nekik az volt a dolguk, hogy füleljenek.

A feladatom nehézsége abban állt, hogy a reptérre kellett küldenem Timet, de nem mondhattam meg neki, miért kell odamennie. Tudtam, hogy a bátyám ellenkezni fog, és nem is épp fojtott hangon. Ha pedig az örök gyanút fognak, nekünk annyi.

Mikor beléptem a terembe, Tim már ott ült az egyik asztalnál. Akkor járt először nálam - és olyan arcot vágott, mintha az előző életében látott volna utoljára. Gondolom, a számmal ellátott kék egyenruha lepte meg annyira. De hát mire számított? Hogy frakkban jelenek meg? Leültem, és hosszú ideig egyikünk se szólt. Tim meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta az inge nyakát.

- Úgy érzem magam, mint egy börtönben - szólalt meg végül.

-Ez egy börtön - emlékeztettem. -Ja, igen. Hát persze. - Tim szórakozottan mosolygott. Újabb hosszú szünet következett, majd: - Hogy bírod? -Jól.

- Már csak tizenhét hónap van hátra. Lehet, hogy el is engedik a büntetésed egy részét jó magaviseletért. Milyen a magaviseleted?

-Jó-

-Akkor jó.

Újabb hallgatás. Tim nem nagyon tudta, miről beszélgessem velem. Még soha egyetlen öccse sem volt börtönben, és persze még mindig nem fogta fel, hogy ártatlanul zártak be. Elővett egy csomag rágót, és megkínált belőle.

- Nem nyújthat át semmit az asztal fölött - szólt rá az egyik smasszer.

-És az asztal alatt? - érdeklődött Tim.

- Nem nyújthat át semmit - ismételte az őr.

Tim vállat vont, összecsavart egy rágógumi lapocskát, és a szája felé pöccintette. A szemét találta el vele. Sóhajtottam.

- Hogy van apa és anya? - kérdeztem. -Telefonáltam nekik Ausztráliába - mesélte Tim. -

Sajnos nem reagáltak valami jól a hírré. Anya hisztérikus rohamot kapott, apa pedig kitagadott téged.

Megint hosszú csönd következett. Ennyit a családi összetartásról.

Tim az órájára sandított.

- Nem tudok sokáig maradni - motyogta. Ideje volt a lényegre térnem.

- Hogy megy a repülőiesés, Tim? - kérdeztem jelentőségteljesen.

-A repülőiesés? - A bátyám úgy nézett rám, mintha megbolondultam volna.

- Persze. - Az egyik őr ránk figyelt, és látszott, hogy furcsállja, amit hall. Rámosolyogtam. -

Mások vonatokat lesnek - magyaráztam. - Az én bátyám repülőgépeket.

- De hát... - kezdett ellenkezni Tim.

- Láttál mostanában szép Jumbókat? - Most már szinte vicsorogtam. Az ör elfordult, s én gyorsan rákacsintottam Timre. - Mintha említetted volna, hogy ma este tizenegykor kimész a Heathrow-ra, a kettes terminál indulási oldalára.

Már a huszadik kacsintásnál tartottam.

- Belement valami a szemedbe, Nick? - érdeklődött a bátyám.

- Bele bizony! - feleltem nevetve. - Ha este tizenegykor kimész a kettes terminálra, vehetsz ott nekem szem-cseppet.

-De Nick...

Nem volt más választásom, lejjebb csúsztam a széken, és az asztal alatt teljes erőből belerúgtam Tim lábába. Egy kicsit túllöttem a célon, mert Tim felordított. Erre mindkét ör odasietett hozzánk.

-Mi a baj? - kérdezte az egyik.

- Semmi - legyintettem. - A bátyám eljátszott egy repülőgépet... egy felszálló 747-est.

-A bokám! - nyöszörgött Tim.

- Úgy bizony! Apukám! - folytattam mindenre elszántan. -Az apukád nagyon haragudna, ha nem vinnéd el ma este repülőt lesni a Heathrow-ra!

Most már minden jelenlévő minket nézett. A két ör a fejét csóválta.

- Vége a látogatási időnek - mondta végül az egyik.

Felálltam, és a többi elítélttel együtt kimentem a teremből. Tim ülve maradt az asztalnál, fájós bokáját dörzsölte, és pislogva nézett utánam. Biztos csúnya, lila foltot hagytam a lábán. De reméltem, hogy a fejébe a halványlila gőznél többet sikerült belevernem.

A börtönben soha nem repül az idő. Ezen a délutánon azonban az órák egy hasba lőtt csigánál is lassabban vánszorogtak. Végül aztán a nap lebukott a börtön falai mögött. Johnny Powers alig szólalt meg, mióta visszajöttem a beszélőről. Annyit mondtam neki, hogy átadtam az üzenetet, és Tim ott lesz.

-Jól van, kölyök. Éjfélkor indulunk.

Úgy mondta ki ezeket a szavakat, hogy közben meg se mozdultak az ajkai. Emlékszem, arra gondoltam, hogy remek hasbeszélő válna belőle. És most, hogy Timet is beszervezte, fafejű bábura se kellene költenie.

Elmentünk uzsonnázni. Egy falat se ment le a torkomon. Utána nyomás vissza a cellába.

Powers elbóbiskolt. Én éberem feküdtem az ágyamon, és gondolatban megfogalmaztam a végrendeletemet. Timre hagyom a könyveimet, a lemezeimet és a bélyeggyűjteményemet.

Snape és Boyle az ausztrál alsónadrágokat kapja. *Éjfélkor indulunk.* Honnan tudja majd Powers, hogy éjfél van? Óránk nem volt. És különben is, mi a terve? Köztünk és a főkapu között legalább négy zárt ajtó volt. Ha felmászunk a falra, olyan magasan leszünk, hogy nem tudunk leugrani a túldalalon. És akkor még nem is beszéltem a tornyokban posztoló örökről. Egy repülőgép zúgott el a fejkünk fölött. Powers kinyitotta a szemét.

Nem szólt egy szót se, csak az oldalára fordult. Benyúlt a matraca alá, a következő pillanatban pedig már az ágy előtt állt. A hold hideg fénnel világította meg az arcát. Fekete volt a szeme, a bőre szintelen. A kezében pedig megcsillant egy pisztoly. A pisztoly a zuhanyozóból.

Powers csupán a tizenötödik évét taposta, mégis olyan volt, mint egy kivágott képkocka egy régi, fekete-fehér gengszterfilmből.

Sápadt arca most felém fordult.

- Éjfél van, kölyök - szólt. - Indulás.

Át a falon

- Mi a terved, Johnny?

- Feküdj le az ágyra, szorítsd a kezed a gyomrodra, és kezdj el nyöszörögni!

Egy fél másodpercig haboztam. Ennyi idő elég is volt Johnnynak arra, hogy rám sziszegjen:
- Gyerünk! Mire vársz?

Felmásztam az ágyra, összegörnyedtem, és elkezdtem olyan hangokat kiadni, mintha kerülgetne a hányinger. Egyébként kerülgetett is. Kicsit mindig émelygek, amikor félek, márpedig akkor épp zsibbadt voltam a rettegéstől.

Powers még egyszer rám nézett, kacsintott, azután dörömbölni kezdett a cella ajtaján. A zaj visszhangot vert a folyosón. Kisvártatva súlyos léptek hangzottak fel odakint. Valaki közeledett.

- Őrség! - kiáltotta Powers. - Őrség!

Egy másik rab is kiabált valamit. Aztán kattant a zár, és kinyílt a cellánk ajtaja. Erre még hangosabb nyöszörgés-be fogtam. Powers hátrált egy lépést.

Aznap éjjel Morgan volt szolgálatban. Epp hogy csak láttam őt a szemem sarkából: ott állt a kintről beszűrődő halvány, sárga fényben.

- Mi történt, 00666-os? - kérdezte.

- Rosszul van a kölyök - felelte Powers.

A zuhanyozóbeli incidens után Morgan fokozott gyanakvással viseltetett irántunk. Egy pillanatig attól tartottam, sarkon fordul, és otthagya minket. Hörögtem hát egy csúnyát, és összerándultam. Nem nyertem volna vele Oscar-díjat, de Morgant, úgy tűnt, sikerült meggyőzőm. Bejött a cellába, megkerülte Powerst, és odaállt az ágyam mellé. Powers az ajtó felé araszolt, s közben intett nekem. Egyértelmű volt, hogy mit akar: tartsam szóval Morgant.

- Rosszul vagyok - nyöszörögtem. - Hívjon orvost! -Mi bajod?

- Nem tudom. Azért kéne orvost hívni. Morgan még mindig gyanakodott.

- Nem látom rajtad, hogy beteg lennél.

-Maga nem látja... de maga nem orvos - érveltem.

Ezalatt Johnny kilesett a folyosóra, és megállapította, hogy tiszta a levegő. Mikor Morgan meg akart fordulni, akcióba lépett. A fegyőr egyszer csak egy pisztoly hideg csövét érezte a nyakán. Powers ott állt szorosan mellette, s a fülébe zümmögött, akár egy méhecske. Egy veszett méhecske.

- Menyét Morgan - duruzsolta. - Egy rossz mozdulat, és a falon fogod viszontlátni, ami most a fejedben van.

- Powers! - Morgan egy szempillantás alatt falfehér lett. - Megőrültél?

- Hát persze! - Powers felnevetett. - Az orvosok is azt mondják. De ezért a kóterért valahogy nem tudok megőrülni, Morgan. Úgyhogy most szépen kikísérsz innen. -Fejével az ajtó felé bökött. - Nézz ki még egyszer, kölyök!

Úgy tettem, ahogy kérte. A keskeny folyosó most végte-

lenül hosszúnak tűnt. A sápadt villanykörték néhány méterenként sárga fénytócsákat vetettek a rácsos fémpadlóra.

- Mehetünk, Johnny - jelentettem.

- Indulás! - Powers felém taszította Morgant. - Ha trükközöl, Morgan, menyétvadászatot tartunk.

Kiléptünk a folyosóra. A börtönnek megvan az a furcsa hatása, hogy az ember egy idő után *rászokik* a bezártságra. Akkor, az éjszaka közepén egyenesen rosszul éreztem magam a cellámon kívül. Úgy éreztem, minden árnyék utánam nyújtogatja sötét kezét, és valahogy minden túl nagynak tűnt. A szívem a fülemben dobogott, és verejték csordult le a halántékomon. Legszívesebben visszafordultam volna. Hallani akartam a hátam mögött becsapódó ajtó jól ismert, megnyugtató zaját. Most már tudtam, mit érezhetett a hörsögünk, mikor kiszökött egyik karácsonykor.

Négy ajtó választott el minket a főkaputól. Morgan az első hármat gond nélkül kinyitotta, de mikor elfordította a kulcsot a negyedik zárjában, felsikítottak a szirénák, és elkezdődött az

igazi balhé.

Korábban felmentünk egy lépcsőn, így most elég magasan voltunk - ráadásul a szabadban. Az éjszakai hideg az arcomba csapott. Minden sarkon vijjogtak a szirénák, és valaki bekapcsolt egy reflektort. A szabályos karikában végződő fénycsóva végigvándorolt alattunk az udvaron, majd lassan felmászott a falon, mintha a téglákat számolná. Végül megtalált minket. Egy rémes pillanatra teljesen megvakultam. Nem sötét, hanem kirobbanó, ragyogóan fényes vakság volt ez. Azt hittem, lezuhanok, de Powers

bizonyára elkapott, mert éreztem, hogy hátrahúznak, majd a vállam a falnak ütközött.

A negyedik ajtó nem vezetett sehova. Egy kicsiny, erkélyszerű platón álltuk, egy magasságban a külső fal tetejével. Alattunk tíz méteres mélység tátongott, az egyik őrtorony pedig éppen farkasszemet nézett velünk. A fényfüggöny mögött megláttam a két ór körvonalait. Ránk szegeztek valamit - egy hosszú, vékony tárgyat. Gyanítottam, hogy nem távcsövet. Tökéletes cél voltunk. Vártam, hogy felhangozzon a fegyverropogás, ami véget vet mindennek.

De a kivégzés elmaradt, sőt, a szirénák is elhallgattak. Csak vijjogásuk emléke visszhangzott a hirtelen támadt csendben. Aztán kiáltásokat hallottam. Vagy fél tucat ór szaladgált alattunk az udvaron. Ránéztem Powersre. Vajon volt-e valami elképzelése arról, hogyan tovább?

Timnek azt üzentem, menjen ki a Heathrow-ra. Ösztönösen felnéztem az égre, mintha egy helikoptert várnék - aztán rájöttem, hogy ez ostobaság. Powersnek sofőr kellett, nem pilóta. Hát akkor hogyan tovább?

- Ide figyeljete! - harsogta Powers. - Csináljátok, amit mondok, akkor senkinek nem esik baja!

- Tedd le a fegyvert, és add meg magad, Powers! Nem tudom, ki mondta ezt. A hang valahonnan a sötétből szólt.

- Nincs vesztenivalóm! - kiáltott vissza Powers. - Ha tovább akadékoskodtok, Menyét repülni fog!

Azzal kilökte Morgant a plató peremére. El kell ismer-nem, tudta, mit csinál. Ha akkor valaki rálőtt volna, a fegyőr a mélybe zuhan.

- Eresszétek le a hidat! - harsogta Powers. - Gyerünk!

A felvonóhídról teljesen megfeledkeztem. Minden őrtornyot lehúzható fémpalló kötött össze a börtönépülettel. Hát ezért nem lefelé, az udvarra indult velünk Powers! De vajon leeresztik-e neki a hidat? Még szinte fel se tettem magamban a kérdést, amikor halk zümmögés hangzott fel, és valami szögletes dolog közeledni kezdett felénk a fénycsóván keresztül. Úgy tűnt, Morgannal Powers kezében van az adu ász.

A híd elérte a platót, és megnyílt előttünk az út. Johnnyra néztem. Úgy vigyorgott, mint kisgyerek a vidámparkban.

- Gyerünk! - kiáltott rá a toronyban álló két őrré. - Tegyétek le a fegyvert, és gyertek át ide! Szép lassan, és semmi trükk!

Az őrkök engedelmeskedtek, és fél perccel később már öten szorongtunk a platón.

- Ezt nem úszod meg, Powers - mondta az egyik ór.

- Nem-e? Akkor jól figyelj. Gyerünk, kölyök!

Jól esett, hogy valaki végre velem is foglalkozik. Mindaddig úgy tűnt, mintha senki nem vette volna észre, hogy én is szökni készülök. Morgant közrefogva végigarasztunk a hídon és bementünk az őrtoronyba.

- Felhúzni! - adta ki a parancsot Powers.

Morgan megbillentett egy kapcsolót. A híd felemelkedett.

Ott álltunk hát elvágva a börtönépülettől, az őrtorony-

ban. Mellettünk a fal, mögöttünk egy ablak, ami a kinti világra nyílt. De még mindig a börtönben voltunk. Ha ki-ugrunk az ablakon, minimum kitörjük a lábunkat, és akkor lóttak a szökésnek. Tíz méter magasan voltunk, és a börtön mellett húzódó utat jó kemény betonnal burkolták.

- Nem jutsz ki innen, Powers - szólalt meg Morgan, szavakba öntve a gondolataimat.

- Azt te csak hiszed. - Powers rám pillantott. - Látsz valamit odakint, kölyök?

Megint kinéztem az ablakon. És tényleg láttam valamit. Mégpedig olyasmit, amihez hasonlót még soha. Nem személyautó volt. Nem is teherkocsi. Hanem egy téglalakú, hatalmas doboz, ami négy méterrel a föld fölött mozgott. Hidraulikus karok tartották, amelyek egy jármű alvázából álltak ki. A doboz tetejére négy matrac volt szíjazva. A különös alkotmány kábé hússzal gurult az utcán - és felénk tartott.

-Jön, Johnny - jelentettem. Az alanyt kihagytam a mondatból, mert ötletem se volt, mit mondjak, mi jön.

- Nesze egy kis emlék, Menyét - sziszegte Johnny, azzal megfordította a fegyvert a kezében, s mielőtt bármelyikünk reagálhatott volna, lesújtott vele. Morgan elterült a földön. Ránéztem, és megkönnyebbülten láttam, hogy lélegzik. Nem kedveltem őt túlságosan, de végül is csak egy hétköznapi börtönőr volt, a munkáját végezte. Újra az ablakhoz léptem. A matracos doboz egyre közeledett.

- Ugrunk? - kérdeztem.

Kimásztunk az ablakon, és ott lógtunk a párkányba kapaszkodva, mint két szerencsétlen macska. A börtön felől

egy árva hang se hallatszott. Senki nem látott minket. Valószínűleg fogalmuk se volt, mire készülünk. A teherautó (vagy mi a csoda) változatlan sebességgel haladt felénk, így, hogy már közeljárt, vészesen gyorsnak tűnt - bárki is vezette, nem végezte valami ügyesen a dolgát. A jármű jobbra-balra dőlt, és újra meg újra a járdaszegélynek ütközött. Azután egyszer csak messzire elkanyarodott; már-már attól tartottam, nem is fog elhaladni alattunk, de a sofőr az utolsó pillanatban visszakormányozta.

-Most! — kiáltotta Powers.

Elengedtük a párkányt.

Hosszú zuhanás volt. Úgy éreztem, mintha ott ragadtam volna a levegőben - mint Alice, amikor Csodaországba repült. Végül aztán belezuhantam a matracba. Hasra fordultam, fogódzó után kapkodtam, s nagy nehezen sikerült is megkapaszkodnom. Kemény landolás volt. A csontjaim közül egy se tört el, a matrac rugói közül viszont jó néhány.

Powers ott feküdt mellettem.

- Nyomás befelé - utasított.

A furcsa jármű még mindig cikkcakkban haladt az úton. A sebesség nem volt vészes, az a kilátás viszont igen, hogy leeshetünk a matracos dobozról. A szélben lobogó hajjal a doboztető széléhez kúsztam, és lenéztem. A doboz falán négyzet alakú ablakot pillantottam meg, amin át fény szűrődött ki belülről. A jármű megint nekiment a járdaszegélynek, és felborított egy kukát. Összeszorítottam a fogam, megmarkoltam a tető peremét, és leereszkedtem. Megint lógtam, most is elég magasan, és ezúttal még mozgott is alattam a talaj. Igyekeztem úgy lendülni, hogy be tudjak mászni a dobozba, de ekkor két erős kar megragadta a lábam, behúzott az ablakon, majd elengedett. További egyméteres esés után a padlón landoltam. Feltápaszkodtam, és pislogva körülnéztem. Most döböntem csak rá, miféle járművet használunk a meneküléshez.

Aki járt már reptéren, talán látott ilyet. Utas-zsilipnek hívják, ha jól emlékszem.

Képzeljünk el egy reptéri buszt, amiben a szokásosnál több ülés és sok fénylő neonlámpa van. Aztán képzeljünk hidraulikus emelőkarokat az alváz és a kocsiszekrény közé. Mikor az utasok kilépnek a repülőgépből, kábé négy méterrel vannak a föld fölött. Mégse kell lépcsőt használniuk, mert a busz sofőrje egyszerűen beparkol a gép mellé, és megnyom egy gombot, mire az egész utastér felemelkedik, és egy szintbe kerül a repülő ajtajával. Miután az utasok beszálltak, a kaszni leereszkedik a kerekre. Aztán indulás a reptér épülete felé, ahova a busz - ha nem Tim Diamond a sofőrje - egy darabban meg is érkezik.

Csak hogy a mi sofőrünk Tim Diamond volt. A busz végéből is felismertem őt. Egy

minifülkében ücsörgött, gombok és kapcsolók tömkelege között, és igen különös, nyekergőnyafogó hangokat hallatott.

- Kicsi Johnny! - szólt valaki a hátam mögött.

Megfordultam. Időközben Powers is megérkezett az utastérbe, és most a férfit nézte, aki behúzott minket. A férfit, aki nem is férfi volt, hanem nő. Meg se kellett kérdeznem a nevét, úgyis tudtam, ki ő.

Powers mama volt, Johnny édesanyja.

Első látásra átlagos édesanyának tűnt. Ötven körüljárt, egyszerű fekete szoknyát, hozzá való kosztümkabátot és nyakig begombolt, virágos blúzt viselt. Őszülő hajából csak kevés látszott ki fekete bársonykalapja alól. Keskeny, szigorú száját piros rúzzsal emelte ki, de más sminket nem használt. Ékszer gyanánt egyszerű aranykarika fülbevalót és rózsaszín alakú kámeabroszt viselt.

Powers mamát csak az különböztette meg egy átlagos anyától, hogy géppisztolyt dajkált a karjában. Minél tovább néztem őt, annál kevésbé tűnt rokonszenvesnek. A szeme - akárcsak Johnnyé - olyan volt, mint két golyó ütötte lyuk egy fridzsiderajtón. Markáns vonású arcára leginkább a viharvert jelző illett. Bőre olyan cserzett volt, mint a marháé, mikor már a cipőfelsőrész szerepét tölti be. Ha elmosolyodott, ami elég ritkán történt meg, kivillantak sárga fogai, melyek úgy zsúfolódtak össze a szájában, mint az utasok a tömött metrókocsiban.

- Hogy vagy, Johnny? - kérdezte Powers mama. Pontosan úgy beszélt, mint a fia, csak mélyebb volt a hangja.

-Jól vagyok, anyuci - felelte Powers. - Főleg, mert már itt vagy velem. Powers mama felém bökött.

- Ő a barátod? - kérdezte.

- Igen, anyuci. Nick, mutakozz be az anyukámnak.

- Most nem érünk rá, kicsi Johnny. Bele kell húznunk.

Szavainak közeledő rendőrautók szirénázása adott nyomatékot. Kinéztem, és már láttam is a villogó kék fényeket. Tim nyöszörgött. Még mindig csupán harminccal mentünk. Tudtam, ha így folytatjuk, másodpercek alatt utolérnek minket.

-Menj előre a bátyádhoz! - parancsolt rám Powers mama. - Én majd foglalkozom a zsarukkal. Azzal kibiztosította a géppisztolyt, és a busz hátuljába sétált.

-Körmös Nathan megdolgozta a buszt? - kérdezte Powers.

- Naná, kicsi Johnny. Golyóálló ablakokat tett be. Leszedte a hátfalat, és felturbózta a motort.

- A mama szemrehányóan nézett rám. - Kár, hogy a sofőrünk nincs felturbózva. Szóljatok neki, hogy taposson bele!

Powersszel előreszaladtunk a vezetőfülkéhez. Tim holtsápadt volt, kerekre tágult szemmel meredt az útra, és úgy markolta a kormányt, mintha ki akarná szakítani a helyéből.

- Nick... - nyekkent meg, mikor meglátott.

- Ne most, Tim! - torkoltam le.

-Nem tudod leereszteni ezt az izét? - dühöngött Powers. Még mindig négy méter magasán voltunk, magasabban, mint egy londoni busz felső emelete. Ráadásul alattunk nem volt alsó emelet.

- Nem tudom, hogy működik - nyafogta Tim. - Anya nem mutatta meg?

- De. Csak elfelejtettem.

-A következő sarkon balra! - kiáltott előre Powers mama.

Tim beletaposott a gázba, és balra rántotta a kormányt. Az utas-zsilip nekiiramodott, és bedől a kanyarban. Egy

másodpercig két keréken gurultunk, és félő volt, hogy felborul a járgány. Aztán valahogy mégis visszanyertük az egyensúlyunkat.

-Ereszd le a kasznit! - kiabálta Powers mama.

-Ereszd le a kasznit! - kiabáltam én.

Már a sarkon kiderült, mi vár ránk: egy háromszög alakú piros közlekedési tábla alacsony hidat jelzett. Magasságkorlátozás: három méter. Tim is észrevette a dolgot, és levette a lábát a gázzól. A busz azonnal lelassult. Hátról géppisztolytűz zaja hallatszott.

- Gázt neki! - rikkantotta Powers mama.

Úgy ölelte magához a fegyvert, mint holmi virágcsokrot. Csak épp egy csokornak nem szokott füstölni a vége. Hátranéztem a mama mellett, és láttam, amint az első rendőrautó befordul a sarkon. Felturbózott motor ide vagy oda, a járőrközi egyre közeledett. Es nem is volt egyedül: még négy követte.

-Mit csináljak? - nyafogott Tim.

- Semmit, csak nyomd neki! - felelte Powers.

Tim ellenkezni akart, de volt valami Powers hangjában, aminek a hatására meggondolta magát. Csak nyöszörgött egy rövidet, és rálépett a gázra. A busz érezhetően felgyorsult. Ismét megszólalt hátul a géppisztoly. Egy szűk utcában jártunk, amit két oldalról drótkerítés határolt. Nem mehettünk se jobbra, se balra, csak egyenesen előre. Csakhogy elől a híd várt ránk. íves aljú építmény volt, vasúti sínpárral a tetején. Láttam a síneket. *Leláttam* rájuk. Úgy számoltam, hogy ilyen sebesség mellett harminc másodperc múlva érünk oda. A kaszni az íves téglakoszorúba fog ütközni. Arra gondolni se mertem, mi történik majd velünk, benn ülőkkel.

Powers visszament a mamájához - talán hogy figyelmeztesse. Én Tim mellett álltam, illetve lengtem és pattogtam, mert a busz is lengett és pattogott a kátyús úton. Tim meg se próbálta leereszteni a kasznit. Tekintetemmel rémülten keresgéltem a kapcsolók között. Minek egy buszra ennyi kutyü! Powers mama közben harmadszor is tüzet nyitott, és ezúttal nem tévesztette el a célt. A hozzánk legközelebb járó rendőrautó szirénája elhalkult. Fékcsikorgást, fémcsattanást és végül robbanást hallottam. Előttünk vörösen felizzott a híd. Húsz másodperc az ütközésig.

Kétségbeesetten matatni kezdtem a műszerfalon, húzogattam, nyomogattam, kattintgattam a különféle karokat, gombokat és kapcsolókat. Kikapcsoltam a fényszórót, kinyitottam és becsuktam az ajtókat, behúztam az antennát, és elállítottam a tükröket. A kasznit azonban nem sikerült leeresztenem. Eközben mögöttünk már Johnny Powers is lövöldözött, azzal a pisztollyal, amit a börtönből hozott magával. Anya és fia csodálatosan érezték magukat. A kilőtt első rendőrautó helyét egy második vette át. Most már ők is tüzeltek ránk.

Megnyomtam egy újabb gombot. A műszerfalból kiugrott a hamutartó. Tíz másodperc az ütközésig.

A híd ott volt az orrunk előtt, betöltötte az egész szélvédőt. Tim suttogott valamit. Bizonyára imádkozott. Rácsaptam a kapcsolótáblára. Közben a tenyeremmel véletlenül meglöktem a fekete gombot a sebváltókar végén. Erre alattunk felszisszent valami, és a kaszni ereszkedni kezdett, mint a vásári körhinta a menet végén.

De idejében leereszkedik-e? Már csak néhány másodpercünk volt az ütközésig.

- Fékez, Tim! - ordítottam. Nekimentünk a hídnak.

Pontosabban mi éppen, hogy átfértünk alatta, de a matracok áldozatul estek. Hallottuk az elszakadó hevederek csattanását és a súrlódó zajt a tető felől. Hátranézve pedig láttam, amint a matracok az úttestre pottyantak, épp a mögöttünk száguldó rendőrautó útjába. A vezető ijedtében félrerántotta a kormányt, mire a kocsi felszaladt a járdára, átszakította a kerítést, és végül egy lámpaoszlopnak ütközött. Powers mama horkantva felnevetett.

- Szép volt, kölyök! - rikkantotta Johnny.

De még nem voltunk túl a nehezén. Csak kettőt sikerült kiiktatnunk az öt rendőrautó közül. Három még a nyomunkban volt, és vészesen közeledett. Powers mama golyózápórral fogadta őket. Szétrobbanó szélvédő zaját hallottam, de a kocsik nem tágitottak. Kettő előre húzott, a harmadik mögöttünk maradt fedezni őket.

Az utca a híd után kiszélesedett, így a rendőrautók közre tudtak fogni minket. Úgy ültünk ott,

mint hús a hamburgerben.

- Nick - nyüszített Tim.

Éjszaka lévén nem volt túl nagy a forgalom, de nekünk most a kevés is túl sok volt. A két rendőrautóval teljes szé-

lességében elfoglaltuk az úttestet, viszont szemből egy teherautó robogott felénk. Valakinek földre kellett húzódnia.

A teherautó adta fel. Villogó fényszóróval és fülsiketítő dudálás közepette az utolsó pillanatban letért az útról, és berohant egy üres telekre. Tojásszállító teherautó volt. Ezt onnan tudom, hogy a rakomány egy része a buszunk szélvédőjén kötött ki. A teherautó - még mindig dudálva - ráfutott egy fatuskóra, felborult és kigyulladt. Később hallottam, hogy a sofőr túlélte a kalandot. Mi viszont rekordot állítottunk fel azzal, hogy ötvenezer tojásból sütöttünk rántottát.

Most már majdnem százzal robogtunk. A szembejövők madarak módjára rebbentek szét előttünk, nem törődve vele, hogy hol kötnek ki. Mi pedig velük nem törődtünk. A busz leeresztett állapotban száguldott, s a két rendőrautó csupán milliméterekre volt tőlünk. Nyitott ablakaikon át egy-egy fegyvercső szegeződött ránk. Két lövés, és több lyuk lesz rajtunk, mint a legjobb ementálin. Lassítani nem volt tanácsos a hátsó rendőrautó miatt. Egyszóval szorult helyzetben voltunk.

Rámeredtem a hozzám közelebb eső rendőrré, és láttam, ahogy az ujja megfeszül a ravaszon. Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, és társak lettünk ebben a kék-fehér rémálomban. Nem volt menekvés, nem tehettem semmit.

Semmit? Az utolsó pillanatban rácsaptam a sebváltó gombra. A kocsiszekrény nyomban emelkedni kezdett. Ugyanabban a pillanatban mindkét puskát elsütötték. Csakhogy mi akkor már a magasban voltunk, és a golyók

alattunk suhantak el. A bal oldali járőr kocsi eltalálta a jobb oldalit, a jobb oldali pedig szétlőtte a bal oldali abroncsát. A két autó kétfelé kanyarodott, mintha lepattantak volna a buszról.

Négy kipipálva. Egy maradt.

Sajnos úgy tűnt, túl nagyot csaptam a váltókarra, mert valamiféle rövidzárlat állt be. Alighogy a busz elérte a legmagasabb pontot, már indultunk is vissza, lefelé. És ez így ment tovább: felváltva emelkedtünk és süllyedtünk, mint egy hatalmas mérleghinta.

- Mit csináltak!? - kiáltott előre Powers. -Valami elromlott! - kiáltott vissza Tim. Ennél enyhébben nem is írhatta volna le a helyzetet. Ugyanis időközben az egész műszerfal szikrázni kezdett, égett gumi szaga töltötte be a vezetőfülkét, és valami füstölt is. A tetejébe pedig továbbra is fel-le libikókáztunk.

Az ötödik rendőrautó is akcióba lendült. A vezetője talán azt tervezte, hogy elállja az utunkat, mert előzni kezdett. Powers mama elővett egy teli tárat a retiküljéből, és újratöltötte géppisztolyát. Azután Johnnyval a nyomában előretárgott a buszban, hogy jobban megcélozhassa a rendőrautót. A műszerfal közben kigyulladt. A motor üvöltve könyörgött, hogy álljunk meg. A hidraulikus karok visítottak és remegtek, de eszelős kitartással tol-tak-húztak minket. Úgy számoltam, még néhány percünk van, azután az egész alkotmány felrobban, vagy darabokra hullik.

Ez az utolsó pár perc nagyon gyorsan eltelt. Az egyik pillanatban még a magasban voltunk, a következőben pedig már egy szinten a rendőrautóval. A kocsi épp csak egy kevéssel haladt gyorsabban nálunk. Powers mama rászegelte géppisztolyát. És akkor megpillantottam a járőr-kocsi hátsó ülésen utazó két embert. -Ne! - üvöltöttem.

Snape és Boyle. Fogalmam se volt, hogy kerülnek oda, de kétségkívül ők voltak. Arra is megesküdtem volna, hogy Snape rám kacsintott, mielőtt Powers mama tüzet nyitott. A fegyverropogás elnyomta ordításomat. Láttam, ahogy Snape-ék kocsijának ablakai millió apró

szilánkra robbannak szét. Láttam, ahogy az abroncsok foszlányokra szakadnak. Láttam az elrepülő kilincseket és tükröket. A járőrkocsi irányíthatatlanná vált. Nekünk ütközött, majd lepattant, és a járdára futott. Azután úgy tűnt, mintha felkapta és eldobta volna valaki: a levegőbe emelkedett, megpördült és belecsapódott egy telefonfülkébe. Néhány másodperccel később pedig felrobbant.

Meghaltak. Snape és Boyle meghalt. Kizárt volt, hogy ezt túléljék. Az a két ember, aki tudta, hogy ártatlan vagyok, aki kihúzhatott engem a slamasztikából - meghalt.

Legszívesebben elsírtam volna magam. De nem volt rá idő.

Éles kanyar felé közeledtünk. Megütötte a fülem Tim rémült kiáltása, és felnéztem. A bátyám kétségbeesetten forgatta a kormánykereket, de túl gyorsan haladtunk, és a busz megcsúszott. Powers mama elejtette a géppisztolyt, Johnny csúnyán káromkodott. Az utas-zsilip - most épp leeresztett kasznival - letért az útról, letarolt egy sövénykerítést, és egy ház felé robogott.

Timnek arra se maradt ideje, hogy rálépjen a fékre. Száz kilométeres óránkénti sebességgel belerohantunk az épület falába.

Ez főleg a kerekre volt igaz. Ugyanis mire a háznak ütköztünk, a hidraulikus karok már újra felemelték a kocsiszekrényt. A kerek, a motor és az alváz ripityára törtek a téglafalon, a kaszni viszont fent volt az első emelet magasságában. Az emeleten pedig volt egy hatalmas üvegablak.

Az ütközés pillanatában a kaszni leszakadt az emelőkarokról, s miközben odalent felrobbant a benzintank, mi áttörtük az ablakot, és becsúszunk az első emeleti földemre. Az épület üres irodaház volt, így semmi nem állt az utunkba. A lendülettől hajtva végigszánkáztunk az épületen, majd - ripityára törve egy újabb üvegablakot - kirepültünk a túlsó oldalon.

Ennyi volt, motyogtam, mikor elhagytuk az épületet. Most meghalunk, és kész.

Csakhogy az irodaház a Temze partján épült. Így nem csattanva, hanem loccsanva landoltunk. Mikor végre ki mertem nyitni a szemem, körös-körül a víztükröt láttam - szelíden hajókáztunk a folyón. Kimerültünk, kikészültünk, és jó pár kék foltot összeszedtünk - de éltünk.

Utunk hátralevő részét a folyón tettük meg. A rendőrség London-szerte lezárta az utakat, de az senkinek nem jutott eszébe, hogy riadóztassa a vízi rendőröket. Szabad voltam. Kijutottam a börtönből. De Snape és Boyle meghalt.

Mihez kezdjek ezek után?

Kegyetlen hazugságok

Furcsa, hogy milyen gyakran vendégszerepel a Temze az életemben. Mikor a Sólyom gyémántjait kerestem, egy parti házba zártak be, azután meg kis híján a folyóba dobtak. Ha a nyájas olvasó legközelebb hajókázni indul a Charing Crossról, és egy farmernadrágos, bő pulóveres fiút lát arccal lefelé a vízben lebegni, akkor az valószínűleg én leszek.

A Temze egészen Wappingig vitt le minket. Még jó, hogy arrafelé folyt a folyó, különben Windsoron át Wales-be kirándultunk volna. Szép utunk volt; áthajóztunk a Vauxhall Bridge alatt, láttuk a Parlamentet, a Somer-set-házat és a Nemzeti Színházat. Aztán jött a kanyar, majd az Árulók Kapuja, meg a Tower és a felújított St. Katharine's Dock. Majdnem a Kuttyák szigetéig sodródtunk.

A körülöttünk elterülő városrész Kelet-London volt, Johnny bűnözőbirodalmának központja. Ahogy a hajnali hideg félhomályban végignéztem a tájon, úgy éreztem, Johnny valóban otthon érezheti magát itt.

Minden szürke volt: az ég, a víz, a part mentén horgonyzó vén uszályok tömbjei. A déli part lapos és pusztaság volt, nem állt ki más belőle, csak egy csokor daru, egy kémény és a távolban egy magányos templomtorony.

Az északi parton kötöttünk ki egy mólónál, két raktár-épület között. A környéken egy lélek se volt. A raktárakban valószínűleg már vagy ötven éve

nem járt senki. Pár méterre tőlünk egy elhagyatott lakóhajó dacolt mozdulatlanul a Temze csapkodó hullámaival. Dideregve kikecmeregtünk az alvázat vesztett utas-zsilipből, és megálltunk a nedves szárazföldön.

- Most hova megyünk? - kérdeztem.

- Haza - felelte Powers mama, és szigorúan összeszorította ajkait. Vagy fázott, vagy rühellt engem. Esetleg mindkettő.

- Kelet-London - dörmögtem. - Azt hittem, a rendőrök számítanak rá, hogy egyenesen ide jövünk.

- Úgy is van. - Johnny kedélyesen hátba veregetett. -Épp ezért itt fognak utoljára keresni. Elhagytuk a mólót, és a raktárépületek között felsiettünk a wappingi főutára. Azután, hogy a főutcát láttam, nem nagyon voltam kíváncsi a mellékutcákra. Állványok, daruk és rozsdás fémszerkezetek pókhálójában álltunk. A környéken minden második épület félig összedőlt, és minden első csak félig épült fel. Nehéz volt megállapítani, melyik házra melyik állítás igaz. A nagyobb kátyúkat rozsdás vaslapok takarták folt gyanánt, az útburkolat pedig teljesen hiányzott. Nem lehetett látni, hol végződik a sáros úttest, és hol kezdődik a sáros útpadka. A romok közt átvágva útkereszteződéshez értünk, ahol korlát és rajta nagy piros tábla fogadott minket: LEZÁRT ÚTSZAKASZ. A lezárás oka egy ferde állványzat volt, amely egy koszos, roskadozó házsört igyekezett megóvni a teljes összeomlástól. Befordultunk az utcába, és a negyedik ház előtt megálltunk. Powers mama kulcsokat halászott elő a retiküljéből, kinyitotta a bejárati ajtót, és mindannyian bementünk. Hazaértünk.

Johnny Powersnek szüksége volt egy odúra, ahol meghúzhatja magát. Hát az odút itt megkapta. A ház eredetileg háromszintes volt, de a második emelet megadta magát az idő vasfogának. A földszint egyetlen nagy szoba volt kanapéval, asztallal, székekkel, tévével és amerikai konyhával. A konyha csak azóta volt amerikai, mióta kidőlt a fal, ami elválasztotta a nappaltól. A helyiségből két ajtó nyílt: egyik a vécébe, a másik egy hálószobába. Fent az emeleten még két háló és egy fürdőszoba kapott helyet. A fürdőbe be lehetett látni a mennyezeten tátongó lyukon keresztül.

- Otthon, édes otthon - dűnnyögtem.

- Itt biztonságban vagytok - nézett rám Powers mama.

- Biztonságban? - Megkopogtattam a kandallópár-kányt, mire levált belőle egy darab. - Ez magamtól nem jutott volna eszembe.

- Úgy értette anyukám, hogy a zsaruk itt nem fognak keresni - magyarázta Johnny.

-És a szomszédok?

- Nincsenek szomszédok - morogta Powers mama. -Az összes házat le fogják bontani.

- Lebomlanak ezek maguktól is.

Johnny a mamájához fordult, és rámosolygott.

- Nagyon szépen berendezted, anyuci - duruzsolta. Powers mama valóban megtett minden tőle telhetőt.

Az asztalon friss vágott virág díszelgett, a kanapén házilag hímzett párnák pihentek. A padlón kör alakú rongyszőnyeg feküdt, a falakon lógott néhány kép, s az ablakok se maradtak függöny nélkül. Mégis az egész olyan benyomást keltett, mintha valaki felállította volna a poharakat az elsüllyedt Titanicon. A ház így is, úgy is rémes állapotban volt. Korhadó gerendák, nedves falak, szuvas deszkák, penész... Egy nagyobb tüsszentéssel meg lehetett volna oldani az épület lebontását.

Kinyílt a hálószoba ajtaja, és kilépett rajta egy sovány fiú. Annyi idős lehetett, mint Johnny, az arcán pedig annyi pattanás volt, hogy gyufát lehetett volna gyújtani rajta. Nem lehetett más, mint Körmös Nathan - még menet közben is rágta a körmét. Pontosabban már az ujjai hegyét rágta. Még pár hónap, gondoltam, és Öklös Nathanre kell változtatnia a nevét.

- Örülök, hogy kijutottál, Johnny - szólt félős mosollyal, pislogva a fiú.

- Igen, kijutottam. - Johnny elindult felé. - De nem neked köszönhetem, te takony.

- Ne haragudj, Johnny - nyafogta Körmös. Fogai végigszaladtak a hüvelyujján, és a csuklóját kószolgatták. -Beteg voltam. Nem tudtam vezetni. - Esdekelve nézett Powersre. - De a buszt összeraktam nektek. Azt összeraktam.

- Igen, azt összeraktad - hagyta rá Johnny. Barátilag gyomorszájon boksolta Körmöst, aki barátilag kétrét görnyedt. - Most pedig rakj össze nekünk valami reggelit. A kávé jó erős legyen!

Tim a bejárati ajtónál állva nézte végig mindezt. Egy árva szót se szólt, és el kell ismernem, ezt nagyon bölcsen tette. Most viszont a szoba közepére vonszolta magát, és lezuttant egy székre. Az óvatlan mozdulat szelétől újabb darab hasadt le a kandallópárkányból. -Ez egyszerűen hihetetlen - mondta. - Ki ez az alak, kicsi Johnny? - kérdezte mérgesen Powers mama. Úgy támasztotta a sarokba a géppisztolyt, mintha csak egy sétatálcá volna, és ő most érkezett volna haza az egészségügyi sétájáról. - Megkerestem a reptéren, ahogy kérted, de egyetlen értelmes szót se tudtam kihúzni belőle. Állandóan valami repülőlesésről magyarázott. Johnny nevetett, és sodort magának még egy cigarettát. -Anyuci, még be se mutattam neked a barátomat, Nick Diamondot. Megmentette az életem bent a sitten. A sofőrünk az ő bátyja, Tim.

- Tim? - Powers mama gyanakodva méregette Timet.

- Mi a foglalkozásod, te Tim?

- Magánnyomozó vagyok - felelte a bátyám. A szobában néma csend lett. Körmös Nathan elejtett

egy tányért. Johnny szeme elkerekedett. Szöveget lehetett volna verni a levegőbe. Szöveget szerettem volna verni a bátyám fejébe. Miért kellett lelepleznie magát? Miért nem mondta, hogy ő mérlegképes könyvelő, postás, agysebész, akármi? Snape megmondta, hogy Powers gyűlöli a rendőröket. Volt egy olyan érzésem, hogy a magánnyomozókért se rajong.

-Magánnyomozó? - ismételte Johnny összeszűkülő szemmel.

- Bizony, az - vettem át gyorsan a szót. - Tim nyomozni szokott, méghozzá... - Nathan kinyitotta a csapot, hogy megtöltse a vízforralót, és még mindig folyt a víz. -Méghozzá víz után! Ő egy magán víznyomozó!

-Minek kell a víz után nyomozni? - értetlenkedett Powers mama.

-Mindenféle okból - magyaráztam. - Ha például aszály van, vizet kell keresni. Ahol meg szennyezett a víz, ott ki kell nyomozni, mi baja. Például hogy milyen mérge van benne, meg hogy elég-e benne a H.

-AH?

- Persze. A víz, ugye, H₂O. Timnek kell kinyomoznia, hogy van-e benne elég H. A Vízügyi Hatóságtól kapja a megbízásait.

- Ertem. - Powers mama lassan megcsóválta a fejét. -Ez megmagyarázza, hogy miért van víz az esze helyén is.

Hál' Istennek megtört a jég - vagy legalábbis a víz. Körmös megterített, és leültünk reggelizni. Volt sonkás szendvics, kávé, zabpehely és grapefruitos joghurt. Az utóbbi kettőt Powers mama ajánlotta. A géppisztoly nélkül olyan volt, mint bármelyik más anya. Nekem személy szerint géppisztollyal jobban tetszett.

- Nem vagy valami jó színben, kicsi Johnny - mondta homlokát ráncolva. - Rendesen ettél a börtönben?

-Persze, anyuci...

-Elég gyümölcsöt kaptál? Tessék, egyél egy kis grapefruitos joghurtot. -Majd eszem, anyuci...

- Tegyek bele neked cukrot? -Anyuci...

-A joghurt nagyon egészséges, Johnny - kotyogott bele Körmös, és belekanalazott a saját joghurtjába.

Jobban tette volna, ha nem nyitja ki a száját. Johnny felkapta a joghurtosdobozát, és belevágta Nathan arcába, aztán még jól rá is nyomkodta. Nathannek még a fülén is joghurt csöpögött.

Powers mama összevonta a szemöldökét, de nem szólt egy szót se. Tim bosszúsan sóhajtott, és magához vette a zabpelyhet. Bizonyára nagyon zabos volt rám.

Johnny jókedve csak akkor tért vissza, miután megitta a kávéját, és bekapcsolta a tévét.

Akkortájt kezdődött el a reggeli hírműsor, és éppen a róla készült rendőrségi fotót mutatták.

-...szökött meg tegnap éjjel a Strangeday Hallból. Powers, akit fegyveres rablásért tizenöt évre ítélték, a rendőrség szerint kiszámíthatatlan és rendkívül veszélyes, ezért azonosítása esetén nem tanácsos a feltartóztatásával próbálkozni.

A képernyőről most eltűnt a fénykép, s helyette a hírolvasó arca jelent meg. A férfi láthatóan álmos volt, és néha alig tudta elfojtani ásítását.

- Powersszel együtt megszökött a fegyintézetből a tizenhárom éves Nicholas Diamond is...

És a következő pillanatban már az én arcom virított a képernyőn. Ugyanazt a fotót mutatták be, amit korábban az újságok is lehoztak. Egy fiatal, ártatlan, mosolygós fiú képét... Hogy hihette el bárki is, hogy ez a gyerek ilyen szörnyűségeket követett el?

-Diamond, akit egy hónapja tartóztattak le az egyik

woburni karbunkulus vandál eltulajdonításáért, erőszakos természetű, gátlástalan bűnöző. Ha Johnny Powers az egyes számú közellenség, akkor Diamondot bizvást tekinthetjük a kettes számú közellenségnek.

- A két szökött fegyencen kívül a rendőrség keresi még Nicholas bátyját, Tim Diamondot is, aki, úgy vélik, segíthet a nyomozásban.

Johnny kikapcsolta a tévét.

- Keres a rendőrség! - sápítózott Tim. Úgy meredt a fekete képernyőre, mintha attól félne, hogy a hírolvasó kimászik, és elkapja őt.

- Hát persze, hogy keresnek! -Johnny rám vigyorgott. - A kettes számú közellenség! Nagyon ugrottál előre a listán, kölyök!

-Aha. - Igyekeztem lelkesedést színlelni. Nem volt könnyű. - És most mi lesz, Johnny?

- Először is börtönbe húzzuk a szemünkre. Ránk fér egy kis pihi, nem igaz, anyuci?

- De bizony, kicsi Johnny.

- Közben Körmös elmegy, és összeszedi a fiúkat. Négykor találkozunk velük.

- Meglesz, Johnny.

- Helyes. - Johnny megveregette a vállam. - Kettes számú közellenség? Ez tetszik, kölyök. Ez illik hozzád.

Végre magunkra maradtunk Timmel.

Közösen megkaptuk az egyik emeleti hálószobát. A komfortfokozata megegyezett a nappaliéval. Két ágy állt benne, amelyek egymást támasztották, mint két részeg; volt egy háromlábú szék és egy ajtaját vesztett szekrény.

Az ablak a szomszéd telken zajló építkezésre nézett, de olyan koszos volt, hogy nem lehetett kilátni rajta.

Hosszú ideig egyikünk se szólalt meg. Tim kimerültnek tűnt. Valószínűleg az is volt. Az arcára csíkokat rajzolt a piszok, és minden haja szála az égnek állt.

- Hogy tehetnél ilyet, Nick? - szólalt meg végül. - Te, az én öcsém! Először az a rablás... aztán most ez. Hisz ez a... ez a Johnny Flowers... ez örülten közveszélyes! Mármost közveszélyesen örült. És az anyja! Hogy tehetnél ilyet? Keres a rendőrség! Ha megtalálnak, végem! Börtönbe kerülök! Sosem találom meg a Piros Pávát! Egyetlen megbízást se kapok többet! Lehet, hogy húsz évre lecsuknak, Nick! Húsz évre! Mihez kezdek annyi ideig?

Megnyugtatóan felemeltem a kezem.

- Figyelj rám - szóltam. - Ártatlan vagyok, Tim. Nem loptam el a karbunkulust.

-De hát a bíró...

- Csapdába csaltak. Akkor még mit sem sejtettem - habár gyaníhattam volna...

Szépen lassan elmeséltem neki az egész történetet. Snape és Boyle látogatását, a Kerítést, a Woburn Abbeyt, Johnny Powerst. Azután újra elmondtam az egészet, rövidebb szavakkal,

összetett mondatok nélkül. Húsz percig beszéltem; Tim egész idő alatt mozdulatlanul ült, és a matrac szélét fogta. Abban nem voltam biztos, hogy a magyarázatomból is fogott valamit. Mikor aztán befejeztem, rám bámult, és megvakarta a fejét.

-Szóval... nem csináltál semmit? - kérdezte.

- Igen, Tim, erre próbáltam rávilágítani.

- És ezt nem tudja senki más, csak Snape és Boyle? De hát Snape és Boyle...

- Úgy van. Beadták a kulcsot. -A cellátokét?

-Nem. Feldobták a tappancsot. Meghaltak. -És akkor most mi lesz? Felálltam és az ajtóhoz léptem.

- Nem tudom - ismertem be. - Úgy sejtem, nincs más hátra, mint kinyomozni, ki ez a Kerítés, akire mindenki vadászik. Akkor, ha a zsaruk elkapnak minket, legalább lesz valami tárgyalási alapunk. De addig is... - Megfordultam, és szigorúan ránéztem Timre. - El kell hitetned Johnnyval és Powers mamával, hogy rendes bűnöző vagy. Ha kiderül, hogy privátkopó vagy, nekünk lehull a függöny.

Tim az ablakra nézett, és bólogatott.

- Hát, egy függöny nem ártana ide.

- Megölnek minket, Tim! Kivégeznek! Úgy kell gondolkodnod, ahogy egy gengszter gondolkodik. Úgy kell viselkedned, ahogy egy gengszter viselkedik. Gengszterré kell válnod! Méghozzá most rögtön!

Tim felállt, kihúzta magát, és karba tette a kezét. Aztán hátravetette a fejét, és csúnyán rám vigyorgott.

-Al Capone vagyok - morogta fenyegetően.

Faképnél hagytam, és bementem a fürdőszobába. Lefekvés előtt meg akartam mosakodni egy kicsit. :s ekkor ért az aznapi első nagy sikerélményem. Kinyitottam a csapot, néztem a kicsurránó barna sarat - és akkor ajtónyikorgást hallottam odalentről. Említettem már, hogy a nappaliból fel lehetett látni a fürdőszobába a mennyezeten tátongó lyukon át. Nos, ugyanez a lyuk lehetővé tette, hogy titokban kihallgassam Powers mama és fia beszélgetését.

-Elmúlt a fejfájásod, kicsi Johnny? - kérdezte az asszony.

- Igen, anyuci. Meggyógyítottál.

-Jól tartod majd magad, mikor megjönnek a fiúk?

- Persze, anyuci, nem lesz gond.

- Meg kell mutatnod nekik, ki itt a főnök, kicsi Johnny. Most, hogy Nagy Ed kóstolgat téged...

- Tudom, mit csinálok Nagy Eddel. Letérdeltem, és lekukucskáltam a lyukon át. Abból a szögből csak Johnny tarkóját láttam, Powers mama nem volt a képben. Ez jól is volt így. Ha én nem látom őt, ő se lát engem.

- Először is összehozunk egy fajsúlyos balhét - folytatta Johnny. - Egy igazi nagy dobást, hogy megint rajta legyek a térképen. Mondjuk, kirámoljuk a Bank of Englandet, vagy elhozzuk a koronaékszereket. Még nem tudom. Aztán beleeresztek pár golyót Nagy Edbe.

- Azokat ki is kell löni valamiből, Johnny.

- Persze, anyuci. Épp ezért később elmegyek a Kerítéshez - még a gyűlés előtt.

Erre felkaptam a fejem. Ez szinte túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. És amit ezután Powers mama mondott, az még jobb volt.

- Szóval meglátogatod Penelope-ot? - kérdezte.

- Úgy bizony. Veszek annyi fegyvert, amennyivel el lehet kezdeni a háborút.

- Akkor most menj szépen aludni, Johnny. Nem akarom, hogy az én kicsi fiam karikás szemmel menjen háborúzni.

- Drága vagy, anyuci.

- Szeretlek, kicsi Johnny.

Anya és fia ezután bementek a hálószobába, és odalent csend lett. Felálltam hát, és visszamentem Timhez. Hosszú, hosszú ideje nem voltam ilyen rózsás hangulatban. Tény volt,

hogy Snape és Boyle meghalt, és tény volt, hogy minden zsarú utánam kutat, de az is tény volt, hogy végre megtudtam valamit a Kerítésről.
Még hozzá azt, hogy nem férfi, hanem nő. És Penelope-nak hívják.

Mint a kámfor

Tim hat órával később ébresztett fel, ebéidőben. Kinyitottam a szemem, majd gyorsan újra becsuktam. Sőhajtottam egy nagyot, aztán megint felpillantottam. És nyögtem egyet. Amit láttam, nem káprázat volt. Mégsem akartam hinni a szememnek.

Azt mondtam Timnek, váljon gengszterré. Ő szó szerint vette az utasítást, és keresett magának egy megfelelő jelmezt. Felvett egy ódivatú, kétsoros, szürke öltönyt, hozzá fehér inget és keskeny nyakkendőt. Talált egy puha, szalagos kalapot is, amit egészen a szemöldökéig lehúzott. Alig látott ki alóla. Ha mindehhez hozzávesszük a felső zsebéből kikandikáló zsebkendőt, szinte teljes a kép -csak a hegedűtokba rejtett géppisztoly hiányzott.

-Ébredj, fiacskám! - sziszegte a szája sarkából. - Nagy Tim szól hozzád.

-Tim... - motyogtam. - Honnan szedted ezt az öltönyt?

- A szekrényben találtam. Neked is van ott egy csomó jó cucc. Na gyerünk, indulás! Vár az ebéd.

Nyitottam a számat, hogy visszahívjam, de már elviharzott. Gyorsan felöltöztem hát - tiszta inget vettem fel, de ugyanazt a nadrágot és cipőt, amit a Strangeday Hallban hordtam. Aztán lementem a lépcsőn a nappaliba.

Kíváncsi voltam, mit szól Johnny és Powers mama Tim

színháztérképhez. Hát megtudtam: szóhoz se jutottak. Powers mama főzött egy kis spagettit, és Johnny meg Nathan vidáman falatoztak. Időről időre azonban ránéztek Timre - Nagy Timre, ahogy önmagát titulálta -, és lemondóan csóválták a fejüket. Johnny végül letette a villát.

- Indulnom kell - mondta. Ismét Timre pillantott, majd hozzám fordult. - Jól van a bátyád, kölyök?

- Persze, Johnny - feleltem. - Csak, tudod, nagyon be van indulva.

- Figyelj oda rá, kölyök.

- Persze, Johnny.

Powers felállt, és finoman megérintette anyja arcát. -A gyűlésre itthon legyél - figyelmeztette Powers mama.

- Siess haza, kicsi Johnny - bólogatott Tim. Johnny szeme megvillant, de a dühkitörés ezúttal elmaradt.

- Egy-két órára megyek csak el - szólt. - Addig senki nem hagyja el a házat, világos?

Bement a hálószobába, hogy kabátot vegyen, én pedig gyorsan felcipeltem a bátyámat az emeletre.

A szobánkba érve rögtön az ablakhoz léptem, és kinyitottam.

- Mire készülsz? - kérdezte Tim.

- Elmegyek - feleltem. - Johnnynak randevúja van a Kerítéssel, és szeretnék én is ott lenni.

-Honnan tudod?

-Majd elmondom. -Átvetettem a jobb lábamat az ablakpárkányon. - Falazz nekem, amíg nem vagyok itt.

- Mit mondjak nekik?

- Hogy lefeküdtem.

-És ha mégis rájönnek, hogy nem vagy itt?

- Akkor nem tudom. - Vállat vontam. - Mondd, hogy csak sétálni mentem.

Átmásztam a párkányon, és körülnéztem, hogy miként juthatnék le. Nem tűnt nehéz feladatnak. Eleve nem voltam túl magasan, ráadásul valaki egy kisebbfajta dombnak is beillő síttkupacot halmozott éppen az ablak alá. Leugrottam, és négykézlábra érkeztem - mint a macska. Ami azt illeti, pont egy macskára estem. Az állat rémült nyávo-gással elszelelt.

Ennyit a lopakodásról. Johnny Powers ezt a folyó túlsó partjáról is meghallotta volna. Egy percig mozdulatlanul kuporogtam. Vártam, hátha kijön valaki körülnézni. Ha észrevesznek, majd azt mondom, kiestem az ágyból. De senki nem jött. Úgy tűnt, szerencsés napom van. Lehet, hogy fekete macskára ugrottam.

Gyorsan megkerültem a házsört, ügyelve arra, hogy minél kevesebb téglába rúgjak bele. Közben már hallottam is, hogy az utcafronton nyílik, majd becsukódik egy ajtó.

-Sietek, anyuci!

- Vigyázz magadra, kicsi Johnny! Nemsokára feltűnt előttem Johnny Powers. A folyó irányába indult. Visszahúzódtam a ház sarka mögé, 'és

megvártam, amíg elhaladt előttem. Adtam neki némi előnyt, majd a nyomába szegődtem. Johnny kiment a sarokig, és elindult jobbra a főutcán. Megvártam, amíg eltűnik a sarkon, és csak azután szaladtam utána. Szombat volt, az utcán egy lélek se járt, és az építkezéseken se volt mozgás. Ez egyfelől jó volt. Miután bemutattak a tévében, és bizonyára az újságokban is, nem vágytam rá, hogy járókelőkkel találkozzam. Másfelől a kihalt utcán nehéz volt észrevétlenül követni Johnnyt. Ha hátrafordult volna, azonnal meglát. A néhány parkoló kocsiától eltekintve az utca nem nyújtott semmiféle fedezéket. Mikor a sarokra értem, és kinéztem, már csak annyit láttam, hogy Johnny eltűnik egy metróállomás bejáratában. Nem tudtam, mitévő legyek. Pénz nem volt nálam, hogy jegyet vegyek, a zsúfolt metró pedig egészen biztosan felismert volna valaki. Csakhogy ez Johnnyra is igaz volt. Minél jobban belegondoltam, annál nagyobb örültségnek tűnt, amit csinál. Powers, az egyes számú közelség nem szállhat fel csak úgy a metróra!

Sokáig nem töprenghettem, úgy döntöttem hát, hogy ha idáig eljutottam, most már nem adom fel. Lehet, hogy Johnny a peronon találkozik azzal a Penelope-pal. Az is lehet, hogy van a túloldalon egy másik kijárat, ami a folyóhoz vezet.

Jobb oldalon állt egy újságosbódé, de üres volt. A peronokhoz viszont a bal oldalon lehetett lemenni. Egyetlen iramodással átszaladtam - senki nem tartóztatott fel. Most már hallottam Johnny Powers visszhangzó lépteit. Lépcső vezetett le a mélybe, de volt két lift is. Megfordult a fejemben, hogy lifttel megyek, de elvettem az ötletet. Akkor előbb érnék le, mint Johnny, és ha esetleg félúton visszafordulna, elveszteném. Elindultam hát a lépcsőn.

A lejárát egy kútszerű, függőleges henger volt; annak a falát követte csigavonalban a lépcső. A fal eredetileg fehér volt, de már megszürkült, és hámlott róla a festék. A hideg, nyirkos levegő a Temze illatát hozta. A lépcsőház közepébe épített lift viszont élénkpiros volt és láthatóan nagyon modern. Zajtalanul fel-le sikló fülkéi időkapszulák voltak. Az állomás többi része megrekedt valahol a tizenkilencedik században.

Fentről láttam, hogy Johnny Powers a déli irányba közlekedő szerelvények peronja felé indul. Tehát távolodni készül a városközponttól - Rotherhithe és New Cross felé utazik! Az utolsó húsz lépcsőt kettesével vettem, attól tartva, hogy esetleg bejön egy szerelvény, és lemaradok róla. De nem jött metró. A lépcső aljába érve megálltam, kifűjtam magam, majd a falhoz lapulva araszolni kezdtem a peron felé. A sarokra érve aztán óvatosan kilestem.

Johnny Powers eltűnt, mint a kámfor.

Elindultam a peronon. Az állomás boltíves mennyezetét csupasz téglák alkották. Nem hallatszott más zaj, csak egyenletes, szapora csöpögés. A víz csenevész növények között szivárgott át, melyek valami módon gyökeret tudtak verni a téglafalban. Egy patkány a sínek közül beszaladt a peron alá. Powersnek nyomát se láttam. Csakhogy másik kijárat nem volt, úgyhogy itt kellett lennie valahol.

Előttem a falon egy információs tábla az alagút rajzát mutatta. A leírás szerint ez volt London legrégebbi alag-

útja, egy bizonyos Marc Brunel építette 1825 és 1842 között. Abban az időben idelent még gyalog jártak, vagy legfeljebb lóvontatású kocsikkal. Lehet, hogy most is végig lehet gyalogolni?

Előre mentem az alagút bejáratához, és benéztem. Egy árva neszt se hallottam odabentről, és valahogy nem is tudtam komolyan hinni benne, hogy Powers arra indult tovább. Az alagút túl sötét volt és túl veszélyes. Elég egy rossz lépés, elég hozzáérni a nagyfeszültség alatt álló sínhez, és vége a dalnak. A tetejébe pedig bármikor jöhet a metró. Csak egy örült megy be ilyen helyre. Azt tudtam, hogy Johnny Powers örült, de a Kerítést nem tartottam annak - és magamat sem.

Már azon voltam, hogy hátraarcot csináljak, és elmegyek, amikor megakadt a szemem egy ajtón. Közvetlenül az alagút szájánál néhány lépcsőfok vitt le a peronról egy keskeny járdához. A járda néhány tűzoltóvödörhöz, egy történelem előtti biztosítékszekrényhez és egy barna ajtóhoz vezetett.

Úgy tűnt, megér egy próbálkozást a dolog. Nem volt senki a közelben, kikerültem hát az „Illetékteleneknek belépni tilos!” táblát, és az ajtóhoz lopóztam. Először azt hittem, zárva van, mivel nem nyílt ki se húzásra, se nyomásra. Már-már feladtam, amikor rájöttem, hogy tolóajtó. Kinyitottam, s mivel találtam egy villanykapcsolót, fényt gyújtottam.

Sajnos csalódnom kellett. Az ajtó egy szűk helyiségbe nyílt, amiben nem volt más, mint két telefon, néhány szemétkupac és annyi por, amennyi egy fél évszázad alatt gyűlik össze. A szobácskából csupán egy apró tárolóhelyiség nyílt. Az egyik falat fehér csempével burkolták, és egy csap állt ki belőle. Ha Powers be is jött ide, most nem volt itt. Márpedig innen sehova nem vezetett út. Lekapcsoltam hát a villanyt - fény nélkül is világos volt, hogy Powers lerázott engem. Csak azt nem tudtam, hogyan.

Volt még némi esélyem rá, hogy visszaérek a házba, mielőtt észreveszik az eltűnésemet. Felmentem lifttel az utcaszintre, és sikerült észrevétlenül kiszaladnom az állomásról. Hova tűnhetett Powers? Nem szállt metróra, nem indult el gyalog az alagútban, és a peronon se bújhatott el. Sértette a büszkeségemet a kudarca. Már beleéltem magam, hogy Johnny elvezet a Kerítéshez, erre hova vezetett? Zsákutcába.

Belerúgtam egy üres cigarettás dobozba, és zsebre dugott kézzel elindultam a főutcán. Ha nem lettem volna olyan csalódott, talán jobban figyelek. Emlékszem, hogy hallottam a közeledő kocszi zaját, de nem törődtem vele. Arra se reagáltam, hogy az autó lefékezett mögöttem. Csak akkor fordultam meg, mikor kinyílt a kocszi ajtaja -de akkor már késő volt. Valaki hátulról rám vetette magát, és lerántott a földre. Kiabáltam, és megpróbáltam felállni, de akkor ökölrel állon vágtak. Minden erőm elhagyott. Félájultan bepakoltak a kocsiba, és elindultunk.

Zúgott a fejem, és a fogaim egy része mintha mindörökre búcsút akart volna venni a többitől. Az első gondolatom az volt, hogy a rendőrök kaptak el. De hamarosan megsejtettem, hogy valami sokkal rosszabb történt...

Nagy Ed

Hárman voltak a kocsiban. Én a hátsó ülésen ültem, kettejük közé préselve. A harmadik vezetett. Hátul a kalaptartón egy bólogató tacsó ült. Már nem bólogatott, mert valaki leszedte a fejét. Ilyen emberek voltak ezek. Az a fajta, akik kikergetik a szellemvasútból a szellemeket. A sofőr egy punk volt. A haját rövidre nyírva és zöldre festve hordta, két szegecs volt a fülében, és skorpiótetoválás a tarkóján. Ragozott, és ahogy mozgott a szája, mozgott a skorpió is, mintha ki akarna szabadulni a bőréből. A helyemről ennyit láttam belőle, de ez elég volt hozzá, hogy azt kívánjam, bár más helyen lennék.

A másik kettő - mindketten harmincasok voltak - testvérpár is lehetett volna. Vagy akár nővérpár. Ugyanis valahol a két nem között mozogtak. A hájas, borostás arc, a dudorodó karizmok, a sörhas, a kopaszodó fej... ezek egyértelműen férfias vonások voltak. A retikül és a virágmintás ruha kevésbé. Egyiküknek a szemétől a pofacsontjáig húzódó sebhely csúfította el az arcát. Megpróbálta elfedni egy kis púderrel, de ahhoz több kellett volna. Mondjuk, egy barna papírzacskó.

Kábé öt percig senki nem szólt egy szót se. Ez alatt az idő alatt átmentünk a hídon, és délnyugati irányban folytattuk utunkat. Fészkelődni kezdtem az ülésen, mire az egyik gorilla a bordáim közé fúrta a könyökét.

-Marad veszteg, pici fiú - szólt olyan mély hangon, mintha a térde beszélne.

- Hova megyünk? - kérdeztem. - Kinek dolgoztok?

-Megtudod, ne félj.

A punk vihogott, a skorpió táncolt. Én a fogamat csikorgattam. Nem először vittek el életemben „kocsikázni”, de tudtam, ha sürgősen nem csinálok valamit, ez lesz az utolsó utam. Márpedig úgy éreztem, fiatal vagyok még ahhoz, hogy a mennybe menjek. És hogy ráadásul női ruhába bújt férfiak öljenek meg! Mit szólnának a szüleim?

Akkor lendültem akcióba, mikor a kocsit lelassított egy piros lámpánál. Tökéletesnek tartottam az időzítést. Körülöttünk élénk volt a forgalom. Az egyik gorilla kibámult az ablakon. A másik félig behunyt szemmel pihent. Elkapom a kilincset, kilököm az ajtót, és eltűnök, mielőtt észbe kapnak. - Ez volt a terv.

Sajnos alábecsültem őket. Előrehajoltam, megmozdítottam a kezem... és elkaptak. Kiabálni akartam, hogy felhívjam magamra a többi autós figyelmét, de még ki se nyitottam a számat, amikor valami lesújtott a tarkómra. Azt hiszem, egy retikül volt. Forogni kezdett velem a kocsit. A bólogató tacsukóra gondoltam, és közben elvesztettem az eszméletemet.

Mikor magamhoz tértem, megint rács mögött kuksoltam - de nem börtönben. Hosszú, keskeny épületben voltam, ami nem is tűnt igazán épületnek, de valahogy nagyon ismerős volt. Fájt a fejem, és kellemetlen volt a szám íze. Egyébként jól voltam.

Odakintről zaj hallatszott. Nyikorgás és fémes csendülés.

110

Ebből kitaláltam, miféle épületbe zártak. Már a deszkafalak, a rácsok, a cellám előtt futó keskeny folyosó és a telefonzsinór láttán rá kellett volna jönnöm. Egy vasúti szerelvény poggyászkocsijában tartottak fogva. Csakhogy a szerelvény nem mozgott. Hol voltunk? A Victoria pályaudvaron?

Két órán át ücsörögtem a cellában. Esteledett, amikor magamhoz tértem, de időközben teljesen besötétedett. A bezsaluzott ablakok résein át egyre kevesebb fény hatolt be. Arra számítottam, hogy bármelyik pillanatban meglódulhat a vonat, de ez nem következett be. Kezdtém éhes lenni. Reggel óta egy falatot se ettem, úgyhogy örültem volna, ha feltűnik a folyosón egy vasúti büfés a tegnapielőtti szendvicseivel. Büfés helyett azonban a punk jelent meg az ajtóban.

Még mindig ragozott és vihogott. Volt egy biztosítótű az orrában, és nem csak dísznek: azt tartotta egyben az egész krétafehér, oszlásnak indult arcot.

A punk elővett egy kulcsomót, és kinyitotta a cella ajtaját. Feltápászkodtam.

-A jegyemet ne kérd el, mert nincs - mondtam.

A punk vihogott.

-Beszélsz angolul? - kérdeztem.

A punk abba az irányba bökött a fejével, amerről jött. Nem volt hajlandó megszólalni. Követtem őt ki a poggyászkocsiból, át a szomszédos vagonba. Ott nem voltak bezsaluzva az ablakok, így megállapíthattam, hogy egy holtvágányon állunk, valamiféle anyagtelep közelében. A kilátást részben eltakarta egy nagy farakás, de így is megláttam néhány szögesdrót tekereszt és pár olajshordót. A terület el volt kerítve. Közel s távol senki nem járt. Újabb kocsikhoz értünk. A bejárata egyszerű faajtó volt - elég szokatlan egy vonaton. A punk kopogtatott, aztán bementünk.

Komolyzene. Ez volt az első dolog, amit éreztem. Egy sztereo berendezésből szólt. Maga a vasúti kocsit egy drága ízlésű lakberendező keze nyomát viselte. Selyemtapéta, selyemfüggönyök, két csillár... A bútorokat mintha Woburn Abbeyből vették volna kölcsön. Közvetlenül az ajtó mellett bársekreány állt, az egyik fal könyvespolc mögé rejtőzött, a kocsit

másik végébe pedig kandallót építettek. Műtűz lobogott benne, mülángokkal.

Az autóban megismert két gorilla egy sezlonon csücsült. Egyikük egy romantikus füzetregényt olvasott, a másik kötögetett. Rajtuk és rajtuk kívül még két ember tartózkodott a vagonban. Az egyik egy nő volt - szaténruhát viselt, ami a megfelelő helyeken szűk volt, a nem megfelelő helyeken még szűkebb -, a másik egy férfi -úgy sejtettem, ő a főnök.

Ötven év körül járhatott; széles hajtókájú hálókabátot és selyem nyaksálat viselt. Haja ősz volt, teljesen fehér. A szeme szintelen. Hosszú, fekete szipkába illesztett cigarettát szívott, és egy koktélt iszogatót.

-Jó estét! - köszöntött. - Nagy Ed vagyok.

Vállat vontam.

- Első ránézésre nem is olyan túl nagy -jegyeztem meg.

Az egyik nővér felnézett olvasmányából. Az volt, amelyik leütött.

- Ne beszélj ilyen hangon Nagy Eddel! - mordult rám.

- Mért ne? - kérdeztem a tarkómat masszírozva. - Miután leütöttetek, nincs nagy kedvem udvariaskodni.

A punk vihogott. Nagy Ed lepöccintette a hamut a cigarettájáról.

- Nicholas Diamond - szólt. Halk, fáradt hangon beszélt, szinte suttogva. - Nagyon örülök, hogy megismerhetlek. Úgy is mondhatnám, éltem-haltam ezért a találkozásért.

- Elég lett volna az utóbbi - feleltem. Mintha meg se hallotta volna a megjegyzésemet. -Azzal küldtem el a fiúkat, hogy keressék megjohnny

Powerst - folytatta Nagy Ed. - Szerencséje volt, mert nem találtak rá. Neked viszont nem volt szerencséd. -Letette a cigarettát, és körbelötykölte a capribogyót a poharában. - Később majd Johnnyval is foglalkozunk. De most az a kérdés, mit csináljunk húséges szárnysegédjével.

- Adhatnának egy szendvicset meg egy pohár valamit -javasoltam.

Nagy Ed megrázta a fejét.

- Nem, nem, egészen más terveim vannak veled. Tudod, úgy áll a helyzet, hogy a közelmúltban beküldtem egy fegyvert Strangeday Hallba, és megbíztam három fiút, hogy tegyék hidegre Johnny Powerst. Úgy hallom, te voltál az, aki beleköptél a levesükbe. Az egyik fiatalember, egy bizonyos Szőke, csúnyán megégett. Az anyja se ismer rá. És, tudod, az anyja történetesen a húgom. Szőke az unokaöcsém.

Ezt nem volt öröm hallani. Ed bácsi már nem mosolygott, és a szemében furcsa, sötétvörös fény villant.

- Szeretném megtudni, hol van Powers - folytatta. -Mégkérdezhetném tőled, de te persze nem árulnád el.

- Nem biztos - dörögtem. - Tárgyalhatunk a dolgról...

- Nem, fiacskám. - Nagy Ed összecsuicsörítette ajkait. - Legfeljebb arról tárgyalhatunk, hogy milyen koporsót akarsz.

A főgengszter most felállt. Arra gondoltam, megtámadom: felkapok egy antik lámpát, és fejbe vágom vele. De letettem róla. A punk ott állt a hátam mögött, és az is kiderült már, milyen fürge tud lenni a két rút nővér.

- Kicsinálom Johnny Powerst - zümmögte Nagy Ed. -Dél-London után Kelet-London is az enyém lesz. Hova jutna a világ, ha kölykök vinnék a puskát? Nem szeretem a kölyköket.

Téged se szeretlek, Diamond. Ezért most el fogsz tűnni.

Nagy Ed intett, én pedig megpróbáltam eltűnni. Nem sikerült. A punk rám vetette magát, és lefogott.

- Vidd ki és intézd el, Szegecs - parancsolta Ed. - Slic-ces és Cukipofa, ti is menjetek velük.

A két transzvesztita felállt.

- Ég veled, Diamond! - búcsúzott Ed. - Gondolj majd Szőkére, és gondolj majd rám. Kellemes kimúlást kívánok.

Kivonszoltak a vasúti kocsiból. Dupla ablakai lehettek, mert amint megcsapta az arcom az

éjszakai levegő, meghallottam a vonatok csengő-csikorgó zaját. Időközben eleredt az eső. Kezdetben csak szemetelt, de ahogy haladtunk a telepen át - én rugdosva-kapálózva, ők engem vonszolva -, egyre jobban rákezdett, és végül csinos kis

114

felhőszakadás lett belőle. Egy perc alatt mind a négyen bőrig áztunk.

Az eső sűrű függönyén át keveset láttam a környékből, de ki tudtam venni a távolban egy vasútállomás villogó fényeit - a Clapham Junction volt.

„tkeltünk hat vagy hét sínpáron; talpunk alatt murva csikorgott. Egyszer megálltunk, és elrobogott előttünk egy Intercity gyorsvonat. Sárgán világító ablakai egyetlen folttá olvadtak össze. Arra gondoltam, talán látott minket valaki a vonatból, de aztán rájöttem, hogy este és szakadó esőben erre nem sok esély van. Mikor elment a vonat, a punk nagyot taszított rajtam. Elbotlottam, és hasra estem. Slicces és Cukipofa megragadta a karomat meg a lábamat, és mire felocsúdtam, már kötél volt a csuklómon és a bokámon. Ügyes, gyakorlott mozdulatokkal hozzákötözték a sínekhez. Alig egy perc alatt elkészültek, s mikor fel-egyenesedtek, úgy feküdtem ott, mint egy konyhakész csirke. A kezeimet az egyik sínhez béklyózták, a két lábamat a másikhoz. Meztelen nyakamon éreztem a hideg, vizes vasat. Aztán Cukipofa még egyszer leguggolt mellém. Csusromvizes haja a szemébe lógott, a sminkje is elkenődött, mégis derűs mosoly ült az arcán.

- Ma már csak egy vonat megy ezen a vágányon - szólt. - Kábé tíz perc múlva érkezik. A Waterlooig sehol nem áll meg. Miattad se fog.

- Várja... - kezdtem, de a szó végét elnyelte egy zsebkendő, amit Cukipofa a számba tömött. Megpróbáltam kiköpni, de a gengszter rögzítette a pecket egy darab kötéllel.

- Senki nem fog megtalálni - sziszegte. - Senki nem fog meghallani. Tíz perced van hátra. Gondolj bele, szép öcsém. Tizenegy perc múlva már nem leszel ilyen szép.

A punk még egy utolsót vihogott. Cukipofa felállt, és megigazította a ruháját. Aztán karon fogta Sliccest, és elsétált vele. Én pedig ott feküdtem a szakadó esőben a sínekhez kötözve.

Kisiklások

Egyszer majd írok egy könyvet. Az lesz a címe: *Nick Diamond és a szorult helyzetek*. Kérem a nyájas olvasót, ne keressen benne olyan fejezetet, hogy „Hogyan oldozzuk el magunkat, ha a síneken fekszünk szakadó esőben, és egy Intercity robot felénk 130 km/h-s sebességgel?”. Ilyen fejezet nem lesz a könyvben, mert a feladat megoldhatatlan.

Amint Slicces, Cukipofa és Szegecs hátat fordítottak nekem, rögtön mocoogni kezdtem, de épp csak a lábam ujját bírtam megmozdítani. Megpróbáltam kihúzni a kezem a kötélhurokból. A sikerre körülbelül annyi esélyem volt, mint arra, hogy megtanulok sínekkel a hátamon repülni. Nagyon szorosan lekötöztek. A kötél a csuklómba és a bokámba vágott, megbénítva a vérkeringést a végtagjaimban. Az eső is zavart, mert a szemembe csorgó víztől alig láttam. De azt hiszem, aszályban se mentem volna többre a béklyóimmal. Tehetetlen voltam.

Egyik percről a másikra dübörgés töltötte be a levegőt. Nagy nehezen a hang irányába fordítottam a fejem, és megpillantottam egy közeledő vonat rémisztő körvonalait. Hatalmas volt, legalábbis az én szemszögemből. Kiáltani akartam, de a szájpecek elnémított. Tisztán láttam a masinisztát a mozdony kivilágított vezetőfülkéjében. Ott állt és cigarettázott. Az egész testem megfeszült, felké-

szültem rá, hogy a vonat átrobot rajtam. Talán imádkoztam is.

A mozdony már a közvetlen közelemben járt, amikor egyszerre hangos csattogással vágányt változtatott. Valaki valahol átállította a váltót.

Az eső kitaróan zuhogott. A távolban egy lámpa pirosról zöldre váltott. Kattanást hallottam - egy másik váltót is átállítottak, hogy az a megfelelő vágányra terelje a következő vonatot. Magányos galamb röppent át cikkcakkos ívben a fejem fölött. Az égen kavartak a felhők. Egyszerre remegni kezdtem. Ez azért volt furcsa, mert tudomásom szerint addig is remegtem.

Aztán rájöttem, hogy most nem csak én remegek, hanem a sínek is alattam. Kezdetben csak finoman vibráltak, de aztán másodpercről másodpercre erősebben. Semmit nem hallottam, semmit nem láttam - de már tudtam, hogy jön a vonat. Az én vonatom, az én vágányomon. Úgy emlékszem, akkor megint pánikba estem. Kétségbeesetten kapálózni kezdtem, dobáltam a testemet, rángattam kezemet-lábamat. De hiába. Csak annyit értem el, hogy lehorzsolódott a csuklóm, és elszakadt a nadrágom. Kényszerítettem magam rá, hogy ellazuljak. Nem is olyan nagy a baj, mondogattam magamnak. Elvégre rosszabb dolgok is vannak az életben, mint az, hogy az embert elüti egy vonat. Gondolkoztam egy példán. Egy se jutott az eszembe. Erre megint megvadultam.

A nagy kapálózás közepette aztán meghallottam a távoli vonatfüttyöt. A hang úgy szúrta át az éjszakát, mint egy vörösen izzó piszkavas. A vonat nem lehetett messzebb másfél kilométernél. Kábé egy percem volt tehát hátra. Itt fekszik Nick Diamond, élt tizenhárom évet, hét hónapot és egy percet. Nyugodjék hét részben. Es akkor megjelent a férfi.

Legalábbis azt hiszem, férfi volt. A semmiből bukkant elő. Egyszer csak ott állt fölöttem - a feje vagy egy kilométerre volt a lábától. Anorákot viselt, és a kapucnit mélyen a szemébe húzta, úgyhogy nem láttam az arcát. -Ngg - mondtam. - Mmn, ngg, niun...

Felpeckelt szájjal nehéz udvarias társalgást kezdeményezni.

A férfi lehajolt, és akkor láttam, hogy kés van a kezében. Arra se volt időm, hogy észbe kapjak, máris kiszabadult mindkét csuklóm. Felültem, és letéptem a számról a pecket. A sín vadul remegett a lábam alatt. Olyan érzés volt, mint egy elnyújtott áramütés.

A férfi mellém dobta a kést és egyetlen szó nélkül távozott. Fogalmam sem volt róla, ki lehet, valamiért mégis az az érzésem támadt, hogy ismerem. Nagy test, széles váll. Talán egy szőke tincs is kikandikált a kapucni alól. Ennyit láttam belőle. Most pedig már messze járt. -Jöjjön vissza! - kiabáltam.

A férfi nem törődött velem, és én nem kiáltottam újra. Egyrészt nem akartam tudatni Nagy Eddel, hogy kiszabadultam, másrészt nem volt időm társalogni. Most már láttam a vonatot. A vezetőfülke ablaka úgy világított, mint a Küklopsz szeme. Felkaptam a kést, és metélni kezdtem a bokámat fogva tartó kötelet. A karjaim azonban nem engedelmeskedtek. A kés megcsúszott, és a lábfejembe fúródott a hegye. Felszisszentem. A vonat már csak méterekre volt tőlem. Motorjának robaja hasogatta a dobhártyámat. Elvágтам az egyik kötelet - aztán a másikat is. Már érezni véltem a vonat szelét. De már szabad voltam. Lebukfenceztem a sínekről. Egy másodperccel később ezt már nem tehettem volna meg. -Ta-damm, ta-damm, ta-damm, ta-damm... Ez vagy a vonat kereke volt, vagy a szívverésem. Semmi mást nem hallottam, ahogy ott feküdtem, a kavicsokat markolva. Az elhaladó vonat elválasztott rejtélyes meg-mentőmtől. És mire a vonat elment, a férfi felszívódott.

Feltápaszkodtam, és némi tántorgás árán fel is egyenesedtem. A nadrágom elszakadt, megvágтам a lábam, bőrig áztam, és tele voltam kék foltokkal. De azt el kellett ismernem, hogy rosszabbul néznék ki, ha az ismeretlen nem vágja el a béklyóimat. Ki lehetett? És hogy talált rám?

Nem állt szándékomban a Clapham Junctionön ácsorogni, amíg rá nem jövök a válaszra. Azzal még ráérek -gondoltam. Most először is el kellett tűnnöm - de egy lépést se tettem, máris rájöttem, hogy a problémáim még messze nem oldódtak meg. Ha visszamegyek Wappingbe, Johnny és az anyja kérdőre vonnak. És ami még rosszabb, Tim egyedül maradt velük jó tizenkét órára. Tizenkét óra pedig bőven elég hozzá, hogy átlásson a bátyámon. Valahogy vissza kellett nyernem a bizalmukat. És ennek a legjobb módja ott ült alig száz méterre tőlem egy vasúti kocsiban. Amúgy is volt elszámolnivalóm Nagy Eddel. Fáztam, megsebesültem, átáztam, kimerültem... és dühös voltam. Johnny pedig a tenyerén hordozna, gondoltam, ha eltenném neki láb alól Nagy Edét.

Még ötletem is volt, hogy mit csináljak a gengszterrel. Visszamentem a holtvágányhoz. Az olajshordók. Láttam őket, amikor a vágányokhoz cipeltek... Tíz hordó, mindegyiken piros, nagybetűs felirat:

RENDKÍVÜL GYÚLÉKONY!

Ez a két szó a hangulatomat is jól leírta. Az elrablóim nem voltak jó emberek. Megérdemelték hát, hogy valami rossz történjen velük.

Nagy Ed kocsijából nem szűrődött ki fény. Attól tartottam, talán öröket állított, de senki nem volt a szerelvény közelében. Az eső lassan alábbhagyott, de a hold szerencsére még nem bújt elő a felhők mögül. Nesztelen léptekkel otthagytam a vonatot, és az olajshordókhoz osontam. Megkocogtattam az egyiket az ujjam hegyével. Tele volt. Megpróbáltam lecsavarni a kupakot az egyik hordó kiöntő-nyílásáról, de nem sikerült. Attól féltem, a kupak teljesen rározsdásodott a menetre, de a késsel végül sikerült meglazítanom. Erős vegyszerszag csapta meg az orromat. Hasonló módszerrel kinyitottam még három tartályt.

Egy hordót a szerelvény első kocsijához gurítottam - a csilláros-bárszekrényes kocsinhoz. A kiömlő olaj ragacsos tócsába gyűlt a sín mellett. Vigyáztam, hogy ne szennyezzem be magam vele; mire végeztem, mégis olyan szagom volt, mint egy forgalmas benzinkútnak. A második és harmadik hordót a szerelvény két másik kocsija alá gurítottam be. A kavicscsikorgáson és a kiömlő olaj kluttyogásán kívül nem kísérte más zaj a mesterkedése-met. Öt perc alatt kisebbfajta tó alakult ki Ed búvóhelye körül. És a hordók még nem ürültek ki.

Megtöröltem a kezem a nadrágomban - ettől inkább koszosabb lett, semmint tisztább -, és visszamentem a negyedik hordóért. Azt az ellenkező irányba kezdtem el gurítani, a vágányok felé. Elértem az első sínpart, és ekkor következett a dolog neheze: rá kellett emelnem a hordót a sínekre. Úgy éreztem, legalább egy tonnát kell megmozgatnom, de utána megint könnyű dolgom volt. A hordó alsó és felső pereme szépen ráfeküdt a sínparra, és a súlyos vastartály szinte magától gurult. A sín egy kicsit lejtett is az állomás felé, úgyhogy fél kézzel tudtam görgetni a hordót. Utamat csillogó, széles olajcsík jelezte.

A Nyájas Olvasó valószínűleg már kitalálta, mire készültem: egy jókora adag, rendkívül gyúlékony anyag Nagy Ed búvóhelye alatt; hosszú csík ugyanabból az anyagból a szerelvénytől az állomásig. „Gyűjtsa meg a kék papírszalagot, és sietve távozzon”, ahogy a közönséges tűzijáték használati utasítása írja. Tényleg gyűjtogatásra készültem, de úgy terveztem, nem én távozom majd, hanem Nagy Ed - méghozzá örökre.

Mire a Clapham Junctionra értem, az állomás már bezárt éjszakára. Gyufát kellett szereznem. Nem kevés ideig keresgéltem, de a végén rám mosolygott a szerencse. Valaki otthagytott a váróteremben egy dobozt, amiben volt még egy szál.

Kerestem egy telefonfülkét, és felhívtam a 999-et, a központi segélykérő számot. Jelentkezett valaki, és megkérdezte, melyik szolgáltatásra van szükségem. Azt feleltem, a rendőrséget kérem. Erre kattanás hallatszott, majd rövid szünet után beleszólt egy másik hang:

- Rendőrség, tessék. Milyen számról hív minket?

- Ide figyeljen - kezdtem. - Érdeklí magukat Nagy Ed? Hosszú ideig nem kaptam választ. El tudtam képzelni,

micsoda tanakodás van a vonal túlsó végén. Lehet, hogy megpróbálták visszakeresni a hívást. Az nem izgatott. Mire ideérnek, nekem már hűlt helyem lesz. Na jó, a „hűlt” talán egy kicsit túlzás.

- Halló, uram - szólt bele egy másik hang. Vagy talán ugyanaz, mint előtte. Nem érdekelt különösebben.

- Tudom, hol találhatják meg Nagy Edét, ha akarják - mondtam.

- Ki beszél?

- Azzal ne törődjön. - Most, hogy abbahagytam a hor-dógörgetést, elkezdtem rettenetesen

fázni. - Keresik Edét vagy sem?

- Keressük. - Ez egyértelműen egy másik hang volt. Miközben beszéltem, átirányították a hívásomat. - Hol van?

-Egy holtvágányon álló vasúti szerelvényben a Clapham Junction állomás közelében. A telepnél.

- Arrafelé sok telep van - felelte a hang. - Miről ismerjük fel, melyikre gondol?

Nem feleltem. Az állam alá szorítottam a kagylót, és meggyújtottam a gyufát. A telefonfülke üvegfalai felragyogtak. Csodálgattam, hogy a tömény vegyszergőzben nem repült minden rögtön a levegőbe. Gyorsan a peronra dobtam az égő gyufát - az olaj rögtön lángra kapott. Kedvtelven néztem, ahogy a lángcsík végigfutott a peronon, majd lebucskázott a sínekhez. Ahogy belerohant az éjszakába, olyan volt, mint egy mesebeli, tűztollú állat.

- Hogyan találjuk meg, uram? - kérdezte újra a hang a telefonban.

-Nem lesz nehéz - feleltem, és letettem a kagylót.

A világ vége

Attól kezdve, hogy elhagytam a Clapham Junctionot, igyekeztem körültekintőbb lenni. A ruhám csuromvizes és olajszagú volt; keresztül kellett utaznom fél Londonon, úgy, hogy minden második ember engem keresett; és azt is sejtettem, hogy Wappingben valószínűleg golyót kapok a fejembe. De más végül is nem aggasztott. Tulajdonképpen csuda vidám napom volt.

Két szirénázva közeledő rendőrautó láttán félrehúzódtam az árnyékba. Talán akkor született meg bennem az elhatározás. Egyelőre semmi értelme nem volt visszamenni Johnnyhoz és a bandájához, hiszen ha elvezetnének a Kerítéshez, azzal se lennék kisegítve. Snape és Boyle meghalt, rajtuk kívül meg ki hinné el a mesémet?

De mi van, ha véletlenül látta valaki a két rendőrt, amikor felkerestek engem az iskolában? Snape főfelügyelő és mogorva munkatársa feltűnőbb jelenség volt annál, semmint hogy öt perc alatt elfelejtse őket az ember. Ha sikerülne bizonyítanom, hogy találkoztam velük a Woburn Abbey-beli incidens előtt, a mesém többi része is hihetőbbé válna. Csak az volt a kérdés, hogy ki láthatta Snape-éket. Egy keddi napon, késő délután jöttek, amikor már mindenki hazament. Pontosan ez volt a céljuk -egyedül akartak találni engem.

Egyetlen ember jutott az eszembe, aki talán még az iskolában volt abban az időpontban: Peregrine Palis. Róla el tudtam képzelni, hogy bent maradt, csak hogy figyelje, nem próbál-e megszökni. Könnyen lehet, hogy a tanári szobában üldögélt. A tanári szoba pedig útba esik a bejárat és az osztálytermünk között. Ha valaki, akkor ő láthatta a két rendőrt.

Véletlenül tudtam, hogy Palis a King's Roadnál lakik, a Világ Vége nevű negyed közelében. Oda igyekeztem. Közelebb volt, mint Wapping, és jó eséllyel remélhettem, hogy otthon találok a tanárt.

Elindultam hát új úti célom felé. Ahhoz képest, hogy milyen késő volt, meglepően sok autó járt az utcákon. Én mindegyiktől összerezzenem. Ha egy rendőrautó épp akkor haladt volna át a hídon, amikor én, ennek a könyvnek nem lenne következő fejezete.

Már Chelsea-ben jártam, amikor kiszúrtak.

Épp egy piros lámpához értem a King's Roadnál, és megálltam. Az utca túloldalán, egy bank előtt két rendőr ácsorgott. Eleinte nem árulták el, hogy felismertek. Elvégre úgy tudták, hogy fegyverem van, és roppant veszélyes vagyok. A szemem sarkából láttam, hogy az egyik rendőr megböki a társát, aztán meg belebeszél a kabátjába. Sejtettem, hogy nem a hónaljával társalog, hanem rádióon erősítést kér.

Nyugalmat színlelve befordultam balra, és elindultam a King's Roadon. Nem néztem hátra, de úgy is tudtam, hogy a rendőrök követnek. Egyelőre folytattam a színlelést. Ártatlan, hétköznapi srác voltam, aki éjszakai sétára indult. Hogy rongyos a ruhám, és büzlöm az olajtól? Ja, azzal ne tessék törődni, rendőr bácsi, mindig így öltözöm. Befordultam egy sarkon

- így egy időre eltűntem a szemük elől -, és rögtön futásnak eredtem.

Elkéstem vele. Pár lépés után megláttam a járőrökocsit -százzal rohant felém az utcán. Amint észrevettek, rögtön bekapcsolták a kék fényt meg a szirénát, és keresztbefordultak az utcán, hogy elvágják az utam. A félelem megsokszorozta az erőmet. Megtorpantam, és egy sarki kocsmát megkerülve befordultam balra, egy szűk mellékutcába. A rendőrautó nagy kerécsikorgás közepette a nyomomba eredt. Egy új lakótömb előtt sittes konténer állt. Meg se néztem, mi van benne, fejest ugrottam bele.

A rendőrautó befordult a sarkon, és elszárguldott a konténerem mellett. Tudtam, hogy körülbelül fél perc múlva visszafordulnak. Kimásztam a konténerből, körülnéztem - és rádöbentem, hol vagyok. Az épület, ami előtt álltam, az a társasház volt, amelyikben Palis is lakott. Elegáns hely volt: füstüveges ablakok, teraszos lakások, rafinált riasztók. No persze Chelsea-ben a betörők is rafináltak. Eltűnődtem, vajon honnan van annyi pénze egy sima franciatanárnak, hogy ilyen helyen lakjon. Aztán rájöttem, hogy nem a megfelelő percet választottam a tűnődésre.

Feltornásztam magam az épületet körülvevő alacsony falra, arról pedig átkúsztam egy melléképület - valószínűleg a kazánház - lejtős tetejére. Tovább azonban nem jutottam. Két erős fénycsóva söpört végig a sötét utcán - a rendőrautó visszatért, és pont alattam fékezett le. Az ajtó kattánva kinyílt, és kiszállt két férfi.

- Nem látod valamerre? -Nem. Biztos visszafelé futott.

- Biztos, hogy ő volt az?

- Holtbiztos. Lerítt róla, hogy egy kis gengszter... Nem feltétlenül akartam vitát nyitni erről a témáról,

inkább annak örültem volna, ha a rendőrök elmennek, és békén hagynak. De ekkor a lehető legrosszabb dolog történt. A fejem fölött felkapcsoltak egy villanyt, s én egyszerre ott kuksoltam egy négyszögletes fényfolt közepén. Azután kinyílt egy ajtó; valaki kijött a teraszra, hogy leszóljon a rendőröknek.

-Mi ez a cirkusz, uraim? - kérdezte egy hang. Egy hang, amelyet jól ismertem.

Rémülten felpillantottam. A teraszon álló lakó Palis volt. Pizsamát és rajta kék hálóköntöst viselt. Kihajolt a terasz korlátján, és a rendőröket nézte. Onnan, ahol állt, rögtön meg kellett látnia engem. Meg is látott. Összevonta a szemöldökét, én pedig megdermedtem. Ha csak egy szót szól, mindennek vége. Kétségbeesésemben ajkamra szorítottam a mutatóujjamat, és esdeklő tekintettel néztem rá.

- Keresünk valakit - felelte az egyik rendőr. - Egy fiatal fiút.

- De miért csapnak ilyen pokoli lármát? - kérdezte bosszúsán Palis. Fellélegeztem. Úgy tűnt, nem akar leleplezni.

-Veszélyes bűnöző, uram - magyarázta a rendőr.

- Én is veszélyes vagyok, ha felfervernek az éjszaka közepén! - csattant fel Palis. - Amint látják, az emberük nincs

itt, úgyhogy szíveskedjenek távozni. Máshol folytassák a csendháborítást!

A rendőrök motyogtak még néhány szót egymás között, aztán a kocsit elindult, a két gyalogos rendőr pedig visszatért a King's Roadra. Palis most engem vett szemügyre.

- Nicholas Simple? - kérdezte hitetlenkedve.

- Igen, tanár úr, én vagyok. - Felálltam. - Nagyon szépen köszönöm, tanár úr.

-Jöjjön, másszon fel, mielőtt meglátják. Átmásztam a korláton, be a teraszra.

- Köszönöm - ismételtam. - Köszönöm, hogy nem adott fel...

Palis elmosolyodott. -Jó okom volt rá...

- Ártatlan vagyok - fakadtam ki. - Semmi nem igaz abból, amivel vádolnak. Kezdetől fogva a rendőrségnek dolgoztam. Tulajdonképpen most is nekik dolgozom, csak... nehéz elmagyarázni.

-Akkor gyere be - biccentett Palis.

Követtem őt a lakásba.

Kényelmesen berendezett szobában találtam magam. A falakon Rubens- és Picasso-képek reprodukciói lógtak, a lámpák kellemes, szórt fényt bocsátottak ki, s a padlószőnyeg olyan vastag és puha volt, hogy elsüllyedt benne a lábam. Azt hittem, egy tanár lakásában mindenütt iskolai holmik hevernek - franciakönyvek, füzetek stb. -, de itt nyomát se láttam ilyesminek. Biztos egy másik szobában tartja őket, gondoltam.

- Üljön le - szólta Palis. - Csinálok magának egy teát. -Köszönöm, tanár úr. - Leültem az asztalhoz. - És

még egyszer köszönöm, hogy nem adott fel a rendőröknek. Miért állt mellém? - Eszembe jutott, mit mondott kint a teraszon. - Azt mondta, jó oka van rá...

- *Exactement* - bólintott Palis. - Egy percig se hittem el, hogy maga lopta el azt a karbunkulust, Nicholas. Igaz, a franciában nem remekel, és gyakran figyelmetlen, mindazonáltal nehezen tudom elképzelni magáról, hogy képes elkövetni egy ilyen rémes gaztettet. Halljuk hát a történetét. Azt mondta, a rendőrségnek dolgozik...

- Igen, tanár úr - bólogattam. - Azért is jöttem el önhöz. Emlékszik arra, amikor le kellett írnom a *rire* összes alakját, mert viccelődtem az óráján?

- Igen. - Palis összevonta a szemöldökét. - Ha jól emlékszem, azóta se adta be.

- Még ma este megírom, tanár úr.

- Nem, nem kell. Ráér vele. Folytassa...

- Szóval aznap jöttem el hozzám. Meg akartam kérdezni öntől, nem látta-e őket. Egy kedd délután volt. Két férfi jött... Mindkettő elég nagydarab. Snape és Boyle.

Palis a fejét rázta.

- Nem, aznap korán eljöttem az iskolából - mondta. -Vissza kellett vinnem a könyvtárba *A nyomorultakat*.

- Ők se látták a rendőröket? -A regényről beszélek. -Vagy úgy.

Ennyi volt. Palis nem látott semmit. De ha már elkezdtem, folytatnom kellett. Palis kérdéseire válaszolgatva las-

san elmondtam mindent, ami azóta történt velem. Nem tudtam megállapítani, Palis hisz-e nekem vagy sem, mindenesetre türelmesen meghallgatott. Mire végeztem a történettel, jéghideg volt a teám.

- Pénélopé - dörmögte Palis. - Szóval őt kell megkeresnie?

- Igen.

-És ha megtalálja, talán véget ér a vesszőfutása.

- Ha lesz valaki, aki hisz nekem - feleltem mélabúsan. Palis kihúzta magát.

- Én hiszek magának, fiam - mondta. - Nem tudom, miért, de hiszek. Ez *un vrai conte*.

- Öreg báró? - fordítottam le.

- Nem. Igaz történet. Nem mindennapi, de szerintem igaz. A kérdés az, hogyan segíthetnék magának.

Erre hirtelen nem tudtam felelni. Ha Palis nem látta Snape-éket, ez az egész látogatás időpocsékolás volt. -Elmegyek - mondtam.

- Majd reggel. - Palis felállt. - Most leginkább egy forró fürdőre és egy kiadós alváásra van szüksége. Van egy üres szobám. Holnap majd elviszem kocsival Wappingbe. Az az érzésem, minél előbb visszamegy a bátyjához és ahhoz a... Powershez, annál jobb.

- Lehet, hogy már most túl késő. -Van választása, *mon ami*?

Az éjszaka hátralevő részét egy szekrény méretű szobácskában töltöttem. Majdnem olyan volt, mintha visszakerültem volna a cellámba, épp csak az ajtó nem volt rám zárva. A párnát ölelve aludtam el.

És álmodtam. Timről a gengszterszerelésében. Johnny Powersről, egy oroszlánról és egy Intercity gyorsvonatról. Mintha csengetést majd fojtott hangú beszédet hallottam volna, de aztán kiderült, hogy a bíró az: ítéletet mond felettem. Aztán éreztem, hogy kezemet-lábamat

szíjak szorítják. A villamosszékekben ültem, és Powers mama készült lehúzni a kapcsolót. Láttam, ahogy lendül a keze. Aztán éles fény villant, és én kinyitottam a szemem. Az ablakon besütő nap fénye kápráztatott el. Felébredtem, és láttam, hogy álmomban valahogy sikerült kettépnem a párnát.

A pokol kapuja

Peregrine Palis-t tévesen ítélt meg. Igaz, hogy rémes neve volt, igaz, hogy köpcös volt, és igaz, hogy franciát tanított. De hát senki sem tökéletes, és el kellett ismernem - mikor másnap autóval elvitt Wappingbe -, hogy maximálisan segítőkész ember. Bárki más kihívta volna a rendőrséget, és átadott volna nekik. Ő viszont nem csak, hogy fuvarozott engem, de új dzsekit és inget is vett nekem a helyi piacon. Azt mondta, ráérek megadni az árát, ha bizonyítottam az ártatlanságomat.

Vasárnap volt, és Wapping még kihaltabb volt, mint előző nap. Az eső se tett jót a környék arculatának. Mivel nem voltak lefolyók, az utakon nagy tócsákban állt a víz, koszos tükröt tartva a koszos égboltnak. Palis lefékezett a metrómegállónál, és én kiszálltam.

- Köszönöm, tanár úr, hogy... - kezdtem.

- Minden jót! - vágott a szavamba Palis. Úgy tűnt, szeretne mielőbb eltűnni onnan. -

Remélem, sikerrel jár. Ha segítségre lesz szüksége, hívjon fel.

-Rendben, köszönöm.

Palis rálépett a gázra. Az autó hátsó kereke belefutott az egyik nagy pocsolyába, aminek következtében a szép új dzsekim csupa sár lett. Mélyet sóhajtottam. Az utca kihalt volt, senki nem látott minket. Nem volt más hátra, mint

Johnny Powers szemébe nézni, és meggyőzni őt feltétlen hűségemről.

Leginkább Tim miatt aggódtam. Közel huszonnégy órán át össze volt zárva Powersszel.

Akkor is aggódtam volna, ha csak huszonnégy percig lettek volna együtt. Powersék bizonyára kérdéseket tettek fel neki. De vajon jó válaszokat adott-e? Ha csak egyetlen rossz szót szőtt, mehetett sírhelyet foglalni magának a legközelebbi temetőben. De Palis-nak igaza volt: nem tehettem mást. Vissza kellett mennem, mert nélkülem Timnek végképp nem volt esélye.

Végigmentem a főutcán, s végül megérkeztem a kereszteződésbe, amelynek a közelében a búvóhelyül szolgáló ház állt - pontosabban támaszkodott a dúcaira. A környéken csend és nyugalom volt, a fejemben mégis halkán csilingelt valami - ha úgy tetszik, nevezhetjük vézscsengőnek. Valami nem stimmel, csak azt nem tudtam, micsoda. Talán a túl nagy csend. Talán valami más. Valami, amit láttam vagy hallottam.

Megálltam a bejárati ajtó előtt. Emeltem a kezem, hogy becsöngetek, de aztán meggondoltam magam. Powers nem várt látogatót. Könnyen el tudtam képzelni róla, hogy előbb kiküld egy sorozatot az ajtón, és csak azután nyitja ki. Átmentem hát az ablakhoz, és belestem. Csak a behúzott függönyt láttam. Lehet, hogy még alszanak?

Megint a csengő felé nyúltam - és akkor megláttam egy furcsa tárgyat.

A színe mentette meg az életemet. Egész Wapping alapvetően szürke volt, csak helyenként tarkították sötétbarna

és fekete foltok. Az ember itt idővel hozzászokott az élénk színek hiányához. Ezért is akadt meg a szemem a kicsi, napsárga tárgyon. Egy darab műanyag volt, kábé egy centiméter hosszú. Az ajtóhoz vezető lépcsőn hevert. Letérdeltem, és két ujjal felcsippentettem. Szigetelt elektromos vezeték volt. Vajon hogy került a lépcsőre?

Megint ránéztem a csengőre, és egyszerre elvesztettem a bizalmamat iránta. Eszembe jutott ugyanis, hogy mikor megérkeztünk a házhoz, nem láttam semmiféle csengőt. Ezt tehát azóta szerelték fel - minden bizonnyal nekem.

Abban a percben kedvem lett volna megfordulni és visszamenni a metróhoz. Az lett volna a jó: elutazni a kelet-londoni vonal végállomására, ott leülni, és várni, amíg véget nem ér ez a rémálom. Mivel azonban még mindig volt rá némi esély, hogy Tim a házban van, úgy döntöt-

tem, maradok.

Megkerültem a tömböt, és úgy mentem be, ahogy előző nap kijöttem - fel a sittkupacon, be a hálószoabaablakon át. Felmászni sokkal nehezebb volt, mint leugrani. Éppen csak hogy elértem az ablakpárkányt, és mikor végre sikerült feltornásznom magam, kiderült, hogy az ablak zárva van. A könyökömmel betörtem az üveget - ha Johnny és a mamája otthon lettek volna, akkor erre biztosan felébrednek. De nekem az volt az érzésem, nincsenek otthon -jó ideje nincsenek otthon.

Egy darabka sárga drót...

A hálósobán átvágva észrevettem, hogy Tim ágya gyűrött, vagyis az éjjel aludt benne valaki. Más feltűnőt nem észleltem a szobában. A folyosón nem hallottam zajt, de mikor elindultam lefelé a lépcsőn, elfojtott sírás ütötte meg a fületem. Odalent megtorpantam. Azt hiszem, legalább két perc telt el, mire egyáltalán meg mertem mozdulni.

Tim az asztal mellett ült. Keze-lába a székhez volt kötözve, száját felpéckelték. Pizsama volt rajta, de valaki -bizonyára viccből - a fejébe nyomta a gengszterkalapot. Egy tárgyra meredt, ami harminc centire tőle, az asztalon állt. A tárgy egy Walt Disney vekker volt; Miki egér mutatta rajta az időt fehér kesztyűs kezével: tizenegy óra lesz hét perc múlva. A többihez viszont semmi köze nem volt Walt Disneynek. Az órára hat dinamitrúd volt rögzítve, és a szerkezettől sárga vezeték kígyózott az ajtó felé.

Időzített bomba. Tizenegy órára állították be, de ha megnyomtam volna a csengőt, akkor azonnal felrobbant volna, és Tim, jómagam, Miki egér meg a ház egyetlen nagy szemétkupaccá változott volna.

Összeszedtem magam, és továbbmentem. Tim meglátott a szeme sarkából, és tompa nyögések közepette hintáznai kezdett a széken. Odamentem hozzá, és kivettem a szájából a pecket.

- Szia, Tim - köszöntöttem.

- Nick! - ordította. - Vigyél ki innen! Segíts rajtam! Csinálj valamit! Hívd a rendőrséget! Hívd a tűzserészeket! Hol voltál? Hogy tehetted ezt velem!?

Megfordult a fejemben, hogy újra felpéckelem, mert a kiabálása csak hátráltatott a gyors és hatékony cselekvésben, amire a jelek szerint most nagy szükség volt. Arra nem volt elég idő, hogy kiszabadítsam Timet a béklyóiból

- Powers dróttal kötözte meg, és nálam nem volt csípőfogó. Az óra 10:54-et mutatott. Hat perc alatt talán sikerült volna kiszabadítanom a lábait, de kétségeim voltak afelől, hogy jelen állapotában Tim használni tudná őket.

- Erről is te tehetsz - folytatta tirádáját. - Már rég megbántam, hogy segítettem neked megszökni! Hát ezt érdemlem én? Kinek ártottam én valaha is? Hallgatnom kellett volna anyára...

Az asztal felé fordultam, és szemügyre vettem a bombát. Bonyolultabb szerkezet volt, mint első látásra gondoltam. A sárgán kívül még két drót volt rajta - egy piros és egy kék -, amelyek az órát és a dinamitot kötötték össze egy fekete műanyag dobozka érintésével. A dobozka tetejét egyetlen csavar rögzítette. Mellette egy üveghenger állt, és az egész össze volt ragasztva szigetelőszalaggal.

- Mit akarsz csinálni? - vinnogta Tim.

- Hatástalanítom.

- Hiába, már maradandó hatást tett rám. Azzal elhallgatott.

Megfogtam a dinamitot. Annyira remegett a kezem, hogy öt helyett tíz ujjat láttam rajta. A bomba nem robbant fel. Öt perc múlva tizenegy. Megpróbáltam felidézni mindazt, amit a bombák hatástalanításáról tudtam. Sajnos az iskolában nem volt ilyen tantárgy, de sok általam ismert filmben és könyvben érintették a témát. Tizenegy órakor megszólalna a vekker. Ezzel valamiféle elektromos kapcsolat létesülne, és aktiválna a detonátor - ami valószínűleg az üveghenger. És az lenne az utolsó dolog, amit életemben látnék.

A csengő hasonló hatást váltott volna ki, csak korábban. Milyen egyéb dolog hozhatja

működésbe a bombát? Lehetne rajta valamiféle érintésérzékelő, de hát már megérintettem, és nem érzékelt semmit. Elvághatnám valamelyik drótot. De fogalmam se volt, melyiket kell, és egyébként is túl kockázatosnak éreztem ezt a módszert. Visszatekerhetném az óra mutatóját. Ez eléggé kézenfekvő megoldásnak tűnt. Olyannyira kézenfekvőnek, hogy valószínűleg egyenlő volt a biztos halállal.

Megakadt a tekintetem a fekete dobozán, tetején a csavarral. Éreztem, hogy ott kell keresnem a megoldást. Ha sikerülne megszakítanom az áramkört, azzal semlegesíteném az egész szerkezetet. A késemet a Világ Végén hagytam. Gyorsan szereznem kellett egy csavarhúzót vagy valami mást, ami keskeny pengében végződik. Felegyenesedtem.

- Hova méész? - kérdezte aggódva Tim.

-A konyhába - feleltem.

-A konyhába!?! - rémüldözött Tim. - Ne bolondozz, Nick! Most nincs idő teázni!

Válaszra se méltattam. Egy perccel később visszatértem egy zöldségvágó késsel. Nem volt tökéletes célszerszám, de a hegye használhatónak tűnt. Négy percem maradt a munkára. Még mindig remegett a kezem. Néhány másodperc szünetet tartottam, s igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra.

Három perc.

A bomba fölé hajoltam, és a kis lyukba illesztettem a kés hegyét. Az megcsúszott, és a penge hozzáért az egyik dróthoz. A szívem dupla hátraszaltóval fejest ugrott a gyomromba. Izzadni kezdtem. Éreztem, hogy a halántékomról verejtékcseppek csordulnak az arcomra. Még jobban koncentráltam. Beledugtam a kést a lyukba, és megkerestem a csavarfej vajatát. Aztán elfordítottam a kést.

A csavar ellenállt. Újra próbálkoztam, ezúttal erősebb mozdulattal. A csavar most végre megmozdult. De vajon nincs-e a bomba ez ellen is biztosítva? Nem fog-e felrobbanni, ha kilazítom a csavart? Ezek már csak költői kérdések voltak - nem volt időm új módszerrel próbálkozni. Miután három teljes fordulatot tettem a késsel, a csavar kifordult a menetből, és finom koppanással az asztalra esett. Tim felnyűszített.

Letettem a kést, majd hüvelyk- és mutatóujjammal a dobozka teteje felé nyúltam. Még soha nem éreztem ilyen bumfordinak az ujjaimat. Nem tudtam, mennyi időm van még. Nem mertem az órára nézni. Végül sikerült az ujjaim közé csippentenem a doboztetőt. A tőlem telhető legóvatosabb mozdulattal emelni kezdtem, s közben figyeltem, nem köti-e össze rugó vagy vékonyka drót az alsó résszel. Nem láttam semmi ilyesmit. Eldobtam a tetőt, és kitöröltem a verejtéket a szememből. Ezzel megvolnánk, gondoltam.

Igazam volt, amikor elektromos áramkörre gyanakodtam. A dobozka egy drótot és egy közönséges háromállású kapcsolót rejtett, ami pillanatnyilag a középső állásban volt. Tolhattam jobbra vagy balra. Melyik irányt válasszam? Tudta^m, hogy ha rosszul döntök, nem próbálkozhatok újra- Ránéztem az órára. Kevesebb, mint egy percem maradt.

- Balra vagy Jobbra, Tim? - kérdeztem. -Balra vagy jobbra mit?

- Az nem fontos csak mondd meg, hogy balra vagy jobbra!

- Balra.

- Balra? -Igen, azajobb-

- Akkor jobb^{ra}?

-Nem, balra! A bal a jobb. Balra!

Jobbra toltam ^a kapcsolót. A következő másodpercben megszólalt a vekker. Tim felordított. De az óra békésen tovább ketyeg^et. Miki egér rám nevetett. éreztem, hogy minden erő elhagyja ^a tagjaimat. Sikerült.

Fél óráig tartot^t, de sikerült kiszabadítanom Timet. A kezem még akk^{or} is remegett. Nagy sokára aztán a bátyám felállt, majd egy utolsó pillantást vetett a bombára, aztán elment foltozni.

Leroskadtam az üresen maradt székre. Sikerült. Még mindig nem mer^{tem} elhinni. A hálósobából lehallatszott Tim járkálá^{sa}- Mélyet sóhajtottam. Egy „köszönöm”-öt azért me^gérdemeltem volna tőle.

Pénélopé

A konyhában maradt némi élelmiszer Powers mama után, úgyhogy Tim nekiláthatott összedobni valami ebédet. A pirítóst elégette, és a rántottát is el lehetett volna adni vályogtéglának, de én olyan éhes voltam, hogy bármit megettem volna. Különös, hogy az életveszély farkasétvágyat csinál. Kevesebb, mint huszonnégy órán belül kétszer másztam ki a halál torkából,-és úgy tűnt, a gyomrom ezt meg akarja ünnepelni. Mire észbe kaptam, megittam három bögre kávé, és megettem fél doboz kekszet. Ha még sokáig tart ez a kaland, gondoltam, a végére szép kövér leszek. Vagy szép halott.

Elmondtam Timnek, mi minden történt velem, miután kimásztam az ablakon. Beszámoltam a találkozásomról Nagy Eddel és a Palis-nál töltött éjszakáról. Felmerült, hogy felhívhatnánk a tanár urat, de végül elvetettük az ötletet, mert nem láttuk különösebb értelmét.

- Na és akkor ki volt az? - kérdezte Tim.

- Kicsoda?

- Hát aki elvágta a köteleket a vasútnál. Megvontam a vállam.

- Fogalmam sincs. Az volt az érzésem, hogy ismerem, de... zuhogott az eső, és alig láttam belőle valamit. - Felidéztem magamban az esti eseményeket. - Az se tudom, hogyan talált rám a pasas - ha ugyan pasas volt. Ott feküdtem a semmi közepén, senki nem tudott róla, hogy ott vagyok... Szóval érthetetlen az egész.

Tim története sokkal kevésbé volt rejtélyes. Magamtól is kitaláltam, hogy nagyjából mi történt vele. Már az is csoda lett volna, ha tíz percig elkerüli a lebukást, miután én köddé váltam.

Johnny visszajött onnan, ahova ment, és nyomban rájött, hogy eltűntem. Kikérdezte Timet, és a válaszok nem nyerték meg a tetszését. A gyanú olyan mag, ami gyorsan kicsírázik, főleg ha Tim van ott táptalajnak. A délutáni gengszterértekezletre a bátyám már nem kapott meghívást. Vacsora alatt olyan fagyos volt a hangulat, mint a halrudacskák, amelyeket Körmös Nathan kisütött. Tim korán lefeküdt, de már hajnalban kirángatták az ágyból. Johnny úgy döntött, nem kockáztat. Timet megkötözték, felpöckelték a száját... és a többit már tudtam.

- Mondott valamit Powers? - érdeklődtem.

- Semmi barátságosat - dörmögte Tim.

- Azt gondoltam. - Sóhajtottam egyet. - De mondott-e olyasmit, amiből kiderül, hogy hol van most?

Tim elgondolkozott.

- Viccelődött, mielőtt elment - mondta. - Az a Manikűrös Nathan vagy ki összerakta a bombát, és azt mondta, ez felröpít minket az égig. Erre Powers azt felelte, hogy az jó, mert mire te hazajössz, ők már a föld alatt lesznek.

-A föld alatt? Mást nem mondott?

- De. Akkor amikor a fejemre tette a kalapot. Azt mondta, mennek a partira, de reméli, hogy hallani fogják, amikor felrobban a bomba.

Tim elmondta, amit tudni akartam. Powers remélte, hogy hallani fogja a robbanást, tehát nem ment messzire. Az, hogy „a föld alatt” lesznek, jelenthette, hogy elrejtőznek, de jelenthetett egészen mást is. Ami a partit illeti, azzal nem tudtam mit kezdeni. Különösnek tartottam, hogy Powers háborúzás és bujkálás közben társasági életet akar élni.

Nem mondtam semmit, de Tim bizonyára olvasott a gondolataimban, mert egyszerre kihúzta magát a széken.

- Csak nem akarsz megkeresni? - fakadt ki. Vállat vontam.

-Van más választásunk?

-Van. Menjünk haza, és felejtsük el ezt az egészet.

- Körözés alatt állunk - emlékeztettem.

- Te állsz körözés alatt.

- Téged is keresnek, Tim. Már elfelejtetted, hogy segítettél nekünk megszökni?

Így hát útnak indultunk. Tim átöltözött hétköznapi ruhába, én maradtam abban a szerelésben, amit Palis-tól kaptam. Wappingben most is a nullával volt egyenlő a gyalogosforgalom, de ha találkoztunk volna is valakivel, nem hiszem, hogy felfigyelt volna ránk. Találtam a fenti szekrényben egy kis hátizsákot, azt is magammal vittem -Timnek azt mondtam, azért, hogy még hétköznapiabbnak tűnjek.

Ez azonban nem volt teljesen igaz. Úgy okoskodtam, hogy amíg a bomba kapcsolója a jobb oldalra kattintva áll, addig a szerkezet ártalmatlan. Így hát magammal vittem a hátizsákban. Ki tudja, mikor lehet szükségem rá...

A nap hátralevő részében inkább helyben jártunk, nem pedig sikerrel. Ugyanis nem találtunk semmit. Ezer és egy olyan hely volt a környéken, ahol Powers elbújhatott. Üres lakások, házak, félkész épületek, elhagyott lakókocsik.

- De kár, hogy Snape meghalt - dörögtem.

A főúton voltunk. Leültünk egy alacsony falmaradványra kifújni magunkat. A börtönbeli cipő szorította a lábam, de egyébként is úgy éreztem, hogy teljesítettem a napi sétapenzumomat.

- Úgy tudtam, hogy nem kedvelted őt -jegyezte meg Tim.

-Jól tudad. De pillanatnyilag ő az egyetlen, akihez fordulhatnánk. Ő tudta az igazságot, és most segíthetne nekünk.

Ezután egy darabig hallgattunk. Aztán Tim összevonta a szemöldökét, és így szólt:

- Biztos nem kéne tovább keresnünk azt a partit?

- Miért?

-Mert Powers tényleg azt mondta, hogy mennek a partira. Sőt, úgy emlékszem, valami vízi dolgot mondott. „Temze-parti”-t, vagy ilyesmit...

- Temze-partit?

- Igen.

Temze-parti... Temze-parti...

És akkor beugrott. Legszívesebben a falba vertem volna a fejemet. Meg Timét is. Ott ültünk alig félpercnnyire attól a híres „parti”-tól, ahova Powersék mentek. Felálltam, es a vállamon át hátravettem a hátizsákomat, feledve, mi van benne.

- Hova megyünk? - kérdezte Tim.

-A partira.

Visszamentem azon az úton, amelyen előző nap jöttünk: át a raktárépületek között, ki a mólóra. A végénél megálltam, és körülnéztem. Emlékeztem rá, hogy innen jól be lehet látni Wapping vízparti részét. Tim hamarosan utolért, és a fejét vakargatva megállt mellettem.

-Mit keresünk itt? - kérdezte.

- Itt a te híres partid - feleltem és körbemutattam. -Nem parti, hanem part, Tim. Nem Temze-parti, hanem Temze-part. Ide készült Powers. Itt kell lennie valahol. Az is lehet, hogy most is nézzük őt, csak nem látjuk.

De hát mi volt az, amit néztünk? Először is a raktárépületek, aztán a hatalmas szöcskékként ágaskodó, téglacsipegető daruk. Odébb néhány új társasház és az ezüstszürke vízből kiemelkedő további mólók. És persze ott aludta hosszú álmát a rakparton kikötött lakóhajó. Volt valami furcsa benne; már akkor is észrevettem, amikor először láttam, de nem tudtam megfogalmazni, mi az. Most jobban szemügyre vettem. Valóban nem stimmel vele valami - de ezt most egyszerre mellékesnek éreztem.

A nap már alacsonyan járt, de még éppen hogy el lehetett olvasni a hajó oldalára festett szót. Feltűnhetett volna már előbb is, ha figyelmesebb lettem volna. Mint minden lakóhajónak, ennek is volt neve. És az a név egyetlen szóból állt: *Pénélope*.

-Ez az! - kiáltottam fel. - Pénélopé!

Tim követte a tekintetemet.

- Aha. Szóval amikor Powers mama azt mondta, hogy meg kell látogatni Penelope-ot...

- Akkor erről a lakóhajóról beszélt. Biztos itt találkozott Johnny a Kerítéssel.

- De hát azt mondtad, a metróállomásra ment. - Igen... De biztos megérezte, hogy valaki követi. És

azért ment be az állomásra, hogy lerázzon engem.

- És akkor most mi lesz? - kérdezte Tim.

- Megvizsgáljuk a hajót.

Ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. Kiderült ugyanis, hogy a rakpartra vezető utat szögessdróttal koszorúzott magas kapu zárja el. Nem tudtunk átmászni rajta, és kikerülni se lehetett. Így hát csak egy lehetőségünk maradt. Szerencsére aznap meleg idő volt.

- Neked elment az eszed! - fakadt ki Tim, mikor elmondtam neki, mit tervezek.

- Nem kell velem jönnöd - feleltem, és kigomboltam az ingemet.

- Biztos oda lehet jutni máshogy is...

- Például?

Tim elgondolkozott. Aztán kicsatolta a derékszíját.

- Velem jössz? - kérdeztem.

- Valakinek vigyáznia kell rád - válaszolta.

A ruháinkat és a hátizsákot letettük a móló végén, és egy szál alsónadrágban a folyóba ereszkedtünk. Mint mondtam, meleg napunk volt, de a Temze erről nem vett tudomást: a víz jéghideg volt. Még csak térdig álltam benne, de már nem éreztem a lábujjaimat.

Erős volt a sodrás, és nekünk ellene kellett úsznunk. Tim kutyaúszásban követett, egy kutyát is megszégyenítő ügyetlenséggel. A víz nem csak fagypont körüli hőmérsékletű, de a tetejébe még koszos is volt. Az orrom mellett tucatjával úsztak el az undorítóbbnál undorítóbb dolgok. Igyekeztem gyorsabban tempózni, de amíg három métert haladtam, kettőt viaszodródtam. A hajó szerencsére nem volt túl messze, de így is jó öt percbe telt, mire kikecmeregettem a vízből.

Az se volt könnyű feladat. A Pénélopé fedélzetének pereme nagyon magasan volt, és a hajó nem akart megbillenni, hiába húzogattam az oldalát. Végül Timnek kellett feltolnia engem, ami azzal járt, hogy önmagát viszont letolta - a víz alá. Miután kimásztam, fekvé maradtam a fedélzeten, azután nagy nehezen kihúztam a vízből köhő-gő-prüszkölő bátyámat, akinek ráadásul egy döglött hal akadt a fülére.

Nem tudom, mit vártam a hajótól. Azt biztosan nem, hogy ott fogom elkapni Johnny Powerst. Ha valamit elkapok, akkor az egy jó kis nátha lesz. Mikor pedig bementünk a hajó belsejébe, az volt az első gondolatom, hogy az egész vízi kaland időpocsékolás volt.

A hajó ugyanis üresen tátongott. Belső terét egyetlen nagy, fadobozra emlékeztető helyiség alkotta. Kicsi ablakai voltak, és széles ajtó nyílt belőle a fedélzetre. A kormánykerék és a motor kapcsolói - amikor még megvoltak - odakint lehettek. A Pénélopé egy buszméretű üres helyiség meg egy rozsdás teknő volt, semmi több. Csak feküdt a Temze hátán, és nem ment már soha sehova.

Tim dideregve állt a sarokban.

- Miért megyek én bele minden butaságba? - dadogta, flamencoritmusra kocogó fogakkal.

- Várj egy percet...

Nem volt valami nagy dolog. Természetesen nem érte meg az úszást a jeges vízben. De azért lehajoltam érte. Galacsinba gyúrt, fekete-fehér papírdarabot emeltem fel.

- Mi az? - érdeklődött Tim.

- Galacsinba gyúrt, fekete-fehér papír - feleltem. Kibontottam a papírt, hogy megnézzem, mi van ráírva. Egyetlen szó állt rajta: „medvecukor”. Johnny Powers kedvenc csemegéje.

- Powers itt volt - állapítottam meg.

- De most nincs itt.

- Nincs. De talán megint eljön. -Nick...

-Jól van, menjünk.

Visszaúszunk a mólóra. Még mindig ott motoszkált bennem az érzés, hogy a hajóval nem stimmel valami. Valami búzlott a Penelope-ban - és nem csak a Temzében ránk ragadt mocsoktól.

Éjfél Wappingben. Timmel egy házfal romjainak rejtekében kuporogtunk, nem messze a Penelope-hoz vezető szárazföldi utat lezáró kaputól. Durván hat órája gubbasztottunk ott. Durva hat óra volt. Nem tudtunk megszáritkozni, mielőtt felöltöztünk, úgyhogy a ruháink kellemetlenül nedvesek voltak. Átfagyunk és kimerültünk a várakozásban. Egész idő alatt egyetlen autó járt arra, az is egy hazafelé tartó taxi volt. A hold nem sütött, de még csak a csillagok se bújtak elő. Az egyetlen fényforrás egy közeli utcai lámpa volt. Sápadt fénycsőbe visszatükröződött az üres hajó ablakain.

Mire jó, hogy egy lakatlan városrészben egy néptelen

folyó elhagyatott partját figyeljük? Erre a kérdésre nem tudtam felelni. Egy megérzésre támaszkodtam: valami azt súgta, hogy a rakpart a rejtély kulcsa. Eltökéltem, hogy nem tágitok innen. Powers járt a hajón. Talán újra eljön, és talán a Kerítés is vele lesz.

- Nick... - motyogta álmosan Tim. Azt hittem, már régen elbóbiskolt.

Épp válaszolni akartam, amikor valami történt. Annyira váratlanul ért, hogy az első pillanatban azt hittem, képzelődöm. De Tim is látta, mert megragadta a karomat.

Az üres hajón kigyulladt egy lámpa.

Néhány másodperccel később egy ember lépett ki a kabin ajtaján. Partra ugrott, és elindult a kapu felé.

- Ez meg honnan jött? - suttogtam.

- Biztos ő is úszott - vélekedett Tim.

- De hiszen nem vizes. -Akkor talán egy másik hajóról szállt át. -Te hallottál zajt? Tim a fejét rázta. Időközben az ismeretlen, aki fekete

nadrágot és inget viselt, elérte a kaput, és egy nagy rézkulccsal kinyitotta a lakatot. Közben többször is körülnézett, hogy nem figyeli-e valaki. Miután kitérte a kapu szárnyait, visszament a hajóhoz. -Ez képtelenség... - suttogta Tim.

- Csss! Halk motorzaj hallatszott - egy teherautó gurult be a

képbe. Kerekei alatt csikorgott a murva. Először úgy tűnt, továbbhalad az úton, de aztán lefékezett, hátramenetbe kapcsolt, és farral beparkolt a kapu elé. Az a fajta teherautó volt, amit költözködéshez használnak; a hátsó falát re-dönyszerűen fel lehetett tolni.

Kiszállt belőle két férfi, és elindultak a Pénélopé felé.

A fekete inges alakhoz kisvártatva még hárman csatlakoztak. Mindegyikük egy teásláda méretű dobozt cipelt. Úgy sétáltak ki a hajó gyomrából, mintha egész este ott lettek volna. De én tudtam, hogy nem voltak ott. A hajó üres volt, amikor átvizsgáltuk, azóta pedig egy percre se tévesztettük szem elől. Akkor hát honnan jöttek ezek az emberek, és honnan vannak a dobozok?

És mindez még csak a kezdet volt. Az öt férfi legalább tízszer fordult a Pénélopé és a teherautó között, és minden alkalommal újabb tárgyakat hoztak ki a hajóból. Először további dobozokat, azután egy rakás vállfára akasztott ruhát, majd egy hifiberendezést, még vagy egy tucát ládát, és végül két olajfestményt, amelyek külön-külön is nagyobbak voltak, mint a kabin, ahonnan kihozták őket.

Sikerült teljesen megtölteniük a teherautót az üres hajóról kihozott ingóságokkal. Mikor végeztek, a két férfi beszállt, és a kocsit elindult - de csak hogy helyet adjon a következőnek.

Aztán folytatódott a munka. Ezúttal a következő dolgok bukkantak elő a hajó gyomrából:

három antik asztal, hat láda, két összetekert szőnyeg, négy életnagyságú szobor és -

mindennek a tetejébe - egy hangversenyzongora. A zongora már nem fért fel a kocsira, azzal

meg kellett várniuk a harmadik teherautó érkezését. Ezek után azon se csodálkoztam volna, ha egy száztagú zenekar mászik ki a hajóból.

-Ez képtelenség... - motyogta másodszor is Tim.

150

Igazat kellett adnom neki. Ez valóban képtelenségnek tűnt. Mindenki ismeri a cilinderes-nyulas bűvészlükköt. Nos, amit a rakparton láttunk, olyan volt, mintha egy elefánt bújt volna ki a cilinderből.

A mutatvány kábé egy óráig tartott. Miután a harmadik teherautó is elindult, a fekete ruhás bezárta a kaput, és visszament a hajóra. Nemsokára a lámpa is elaludt, és ezzel a titokzatos színelőadás véget ért.

Sokáig egyikünk se szólalt meg. Végül Tim törte meg a csendet:

- Nick - szólt -, elképzelhető, hogy ennyi minden volt a hajón, csak te nem vetted észre?

- Nem vettem észre!? - Szinte visitottam. - Hisz te is ott voltál! A hajó üres volt! A vak is látta! Szerinted hol dugtak el ennyi mindent? A cukropapír alatt?

Behunytam a szemem, és gondolkodtam. A Pénélopé... Kezdetől fogva éreztem, hogy valami nem stimmel vele. És most rájöttem, hogy mi. Nem ringatózott a vízen. Már akkor észrevettem, amikor megérkeztünk Wappingbe. A Temze hullámozott, de a hajó mozdulatlan volt. Mintha nem is a vízen úszott volna.

Azután Johnny Powersre gondoltam. Követtem, amikor elindult „meglátogatni Penelope-ot”. Most már tudtam, mit értett ez alatt. Csakhogy Johnny akkor nem a rakpartra ment. Vagyis lehet hogy...

- Indulás - mondtam.

- Hova? Rámosolyogtam Timre.

- Mit gondolsz? Hát a metróállomásra.

A metró

Éjszaka nem volt metróforgalom, de a szerencse ezúttal mellénk szegődött. Valószínűleg takarították az állomást, mert a kaput nyitva találtuk, és odalent égett a villany. Bizonyára senki nem számított betörőkre. Mit akarna bárki is elvinni onnan? A jegyárúsító gépet?

Mindenesetre igyekeztünk nesztelenül lépkedni, nehogy észrevegyenek és kidobjanak minket. Az utolsó pillanatban megakadályoztam, hogy Tim jegyet váltson majd magammal cipeltem őt a lépcsőhöz. Lementünk arra a peronra, ahol Johnny Powers köddé vált. Az állomás néma volt, mint a sír. A boltíves téglafalak is erősítet ték a temetői hangulatot. Néhány koporsó kellett volna csak, hogy teljes legyen az illúzió.

A peron végéhez sétáltunk, és belebámultunk a végtelen, vaksötét alagútba. Még legalább öt óráig nem kellett attól tartanunk, hogy megindul a vonatforgalom. Logikusnak tűnt a feltételezés, hogy üzemidőn kívül a síneket is áramtalanítják. Tisztában voltam vele, hogy ha tévedek, az rázós helyzetet szülhet. Az alagút a Temze alatt vezetett át. Kellott lennie valahol egy átjárónak, ami elvezet... Hova? Még mindig fogalmam se volt, pontosan mit találnék a másik végén.

- Nick - suttozta Tim. - Szerintem ma már nem jön több metró.

-Tim! - Úgy emlékeztem, már elmagyaráztam neki, miért jöttünk. - Nem metróra várunk.

-Busz aztán végképp nem fog jönni...

- Gyalog megyünk!

- Oda be? - Tim akkorára tátotta a száját, mint az alagút. -Nem kell betojni...

Ekkor elaludt az összes lámpa. Valaki mégiscsak lehetett az állomáson, mert egy perccel később fémes csikorgást hallottunk - odafent becsukták a rácsos kaput. Utána nem történt semmi. Síri csend volt és síri sötét. Meg kellett csípnem magam, hogy megtudjam, élek-e még.

- Nem kell betojni? - hallatszott a semmiből Tim remegő hangja.

-Várj csak egy percet...

Szerencsére emlékeztem, melyik irányba fordulva álltam, amikor sötét lett. Ha három lépést tettem volna előre, bezuhanok a sínek közé. Kinyújtottam a kezem, és megkerestem a falat. Aztán lassan araszolni kezdtem az alagút felé. Emlékeztem rá, hol van a peronról lefelé vezető három lépcsőfok. A lábammal kitapogattam a legfelsőt, és óvatosan lementem. A vállam nekiütközött az egyik tűzoltóvödörnek, s az tompán megkondult.

- Ki az? - cincogta Tim.

Nem válaszoltam neki. Némi tapogatás után megtaláltam a tolóajtót, és megkönnyebbült sóhajjal kinyitottam. Kezemmel végigsimogattam a falat, a villanykapcsolót keresve. Beleütközött a hüvelykujjam, és felgyulladt a villany.

Tim lejött utánam, és benézett a raktárszobába. Minden úgy volt, ahogy emlékeztem rá: telefonok, por és egy csap.

- Itt nincs semmi - mondtam. - Menjünk innen, mielőtt valami szörnyűség történik.

- Várj egy percet! - mondta Tim, és beoldalazott mellettem az ajtón.

- Mi van?

- Szomjas vagyok.

Ekkor ért minket az este második nagy meglepetése.

Tim odament a csaphoz. Kinyitotta. Semmi nem folyt belőle. Erre morgott valamit, és mérgében adott egy pofont a csapnak. Az megfordult a falban. Ezután hangos kattanás hallatszott, és a következő pillanatban egy nagy darabon eltűnt a fal. A helyén lefelé vezető lépcső vált láthatóvá.

Elkerekedett a szemem.

- Tim! - kiáltottam fel. - Megtaláltad!

- Igen! - lelkesedett Tim. - Megtaláltam! - Kicsit elgondolkodott. - Mit találtam meg?

- A választ! így tűnt el Johnny Powers aznap, amikor követtem. Nem az alagútba ment be, hanem lement ezen a lépcsőn.

Tim a lépcsőre meredt.

- Titkos földalatti járat...

- És te kinyitottad azzal, hogy megforgattad a csapot! Zseniális vagy!

Tim szerényen mosolygott.

- Számíthatsz rám, öcskös. Mondtam, hogy vigyázok rád.

A bejárat közelében három zseblámpa lógott a falon. Egyet magamhoz vettem, és bekapcsoltam.

- Hát akkor gyerünk!

-Csak nem akarsz lemenni... oda?!

- Dehogynem akarok! Téged nem érdekel, hova vezet ez a lépcső?

-Nem!

Elindultunk.

Valamilyen nyomásérzékelős kapcsoló lehetett a lépcsőbe építve, mert néhány másodperc múlva az ajtó becsukódott mögöttünk. Ez bizonyos szempontból megnyugtató. Tim előbb-utóbb valószínűleg visszafordult volna, ha van merre menekülnie. És könnyen meglehet, hogy nem engedtem volna el egyedül.

A zseblámpa fénycsóvját követve haladtunk lefelé. Mentünk, mentünk és mentünk, a lépcső pedig egyre keskenyebb lett. Olyan érzés volt, mintha egy fogkrémes tubusban masíroznánk. Minél lejjebb értünk, annál ívesebbek és ferdebbek lettek a falak - szinte éreztem, ahogy szorítanak. Már csak az volt a kérdés, mit találunk, amikor kinyomnak minket a tubusból. A levegő nyirkos volt és folyószerű. Most már láttunk valami fényt lent a távolban: kék derengést, amit felülről kőboltív keretezett. Kikapcsoltam a zseblámpát, és hátrafordultam szólani Timnek, hogy maradjon csendben. Egy fél másodperccel előbb kellett volna ezt megtennem. Ugyanis mielőtt megszólalhattam volna, fojtott robaj hallatszott. Olyan hangos volt, hogy azt hittem a bomba robbant fel a hátizsákomban. Megtapogattam a vállamat –

változatlanul össze volt növe a karommal. Aztán rájöttem mi történt: Tim tüsszentett. -Tim! - sziszegtem rá.

- Bocsádad - suttogta. - Asszseb begfázda. -Akkor próbálj csendben gyengélkedni. -**Jó.** Megérkeztünk a lépcső aljába, és áthaladtunk a boltív alatt. Míg a lépcső olyan volt, mintha egy tizenkilencedik századi csempész véste volna, addig a most élénk táruló folyosó egy kortárs építész művének tűnt: a falakon fehér csempeborítás, a mennyezeten félerővel égő neonlámpák. A padló egyszerű beton volt. Már épp tovább akartam indulni, amikor kinyílt egy ajtó a folyosó túlsó végén. Karon ragadtam Timet, és behúztam a boltíves átjáró mögé.

-Mi a baj, Johnny? - kérdezte egy hang.

- Mintha zajt hallottam volna, anyuci. -Milyen zajt?

- Nem tudom, mintha tüsszentett volna valaki.

- Ugyan már, kicsi Johnny, képzelődsz.

- Gondolod, anyuci?

- Persze, Johnny. Gyere, idd meg a gines csokoládéd, mielőtt kihűl.

Az ajtó becsukódott, és mi fellélegeztünk. Legalább megtudtam, hogy Johnny Powers és az anyja itt van. Az ajtó ott a folyosó végén nyilván valamiféle földalatti lakószobába nyílt. Még jó, hogy nem nyitottunk be oda, mert akkor bizonyára pillanatokon belül nekünk is kiutaltak volna egy testhezálló földalatti lakást.

Jobb felé is vezetett egy folyosó, így inkább azon indul-

tunk el. Körülbelül harminc méter hosszú volt. A kék neonok kék árnyékokat rajzoltak elénk a betonpadlóra. Bizarr egy hely volt ez az alagútrendszer - kicsit olyan, mint egy kórház, kicsit meg olyan, mint a metrómegálló, ami alatt rejtőzött. Halk zümmögés jelezte, hogy a szellőzést ventilátorokkal oldják meg. Vajon mekkora ez a komplexum? És mennyire komplex?

Lehetetlen volt megállapítani.

És azt is csak a lehetetlen szóval tudom leírni, amit a folyosó végén találtunk. Vagy azt is mondhatnám rá, hogy hihetetlen volt. Olyannyira hihetetlen, hogy legmerészebb álmaimban se láttam hozzá foghatót, pedig biztosíthatom a nyájas olvasót, hogy szoktam nagyon merészeket álmodni.

A fehér csempe elfogyott. Kiértünk a kórházból. Kiértünk a metróállomásra. És beértünk egy eszeveszett múzeumba, egy hatalmas, többszörösen boltíves mennyezetű, oszlopos terembe. Aladdin csodabarlangja volt ez, fantasztikus kincsesár. Ez lehetett a központi lerakat - az a hely, ahol a Kerítés a begyűjtött szajrét tárolta.

A falak zsúfolásig tele voltak festményekkel; egy részüket nem is akasztották fel, csupán a falnak támasztották. Külön csoportban álltak az ókori szobrok; a boltívekről csillárok lógtak, az oszlopok mögül távol-keleti álarcok és mozaikok kandikáltak ki. Volt néhány egyszerű faláda telis-tele arany és ezüst ékszerekkel. Videomagnókból és hifiberendezésekből emelt tornyok mellett haladtunk el. Annyi bundát láttunk, hogy minden rászoruló eszkimónak jutott volna belőle kettő, és annyi étkezés, hogy egy egész szállodaláncot fel lehetett volna szerelni belőle.

Ha Londonban az összes lakást kiürítenék, az összes boltot kifosztanák, és összehordanák az összes múzeum összes kincsét, akkor se jönne össze annyi érték, amennyi ott volt.

Megtaláltuk hát, amit kerestünk. Részemről ezzel véget ért a nyomozás. Most már mehattunk a rendőrségre, hogy tálcán kínáljunk nekik mindent, amire csak vágytak: a Kerítést, Powerst és az elmúlt tíz év alatt eltulajdonított összes értéktárgyat. Egyszerűen csak ki kellett sétálnunk innen, és kész.

Csak hogy az én életemben soha semmi nem egyszerű. És ha valami véletlenül könnyűnek tűnik, akkor a nehézségek sietve jelentkeznek.

Nekem először is Timmel támadtak nehézségeim. A barlang közepe táján jártunk, amikor a bátyám egyszerre felhördült. Azt hittem megint tüsszenteni fog, de helyette felkapott valamit egy asztalról, és a fény felé tartotta. Mikor megfordult, láttam, hogy az a valami egy húsz

centi magas, világoskék váza, aminek az oldalára valamilyen madár van festve.

- Begdaláddam! - suttogta szinte vihogva Tim. -Ládod? Begdaláddam!

-Mit találtál meg? - kérdeztem.

- A Birozs Bávád! - Szíjogva próbálta kipucolni az orrát. - Bávád...

- Pávát?

-Bizdozs eblégzel! A Bing-váza... Tényleg az volt. A British Museumból elloptott Ming-váza valahogy eljutott a Kerítéshez, és most a raktárban várta, hogy értékesítsék. Nem is tudtam, mit mondjak. Tim úgy vigyorgott, mint egy kisgyerek karácsonykor. Pályafutása során először sikeresen elvégzett egy megbízást. De gratulálni már nem maradt időm.

- Fel a kezekkel! - szólt ránk valaki. Megperdültem a tengelyem körül. Körmös Nathan állt mögöttünk. Pattanásos arca a kék fényben olyan volt, mint a hold domborzati térképe. A tekintetem mégse az arcán akadt meg, hanem a kezén. Abban ugyanis egy revolver volt. Egy revolver, aminek a csöve rám szegeződött.

- Körmös... - motyogtam, felmutatva üres kezemet. -Beszéljük meg a dolgot.

- Nem beszélünk meg semmit, Diamond - sziszegte gyűlölködve. - Vagdalthús leszel. Ebben volt valami. És Tim lesz a fasírt mellé a saláta. O tehetett róla, hogy elkaptak minket. Johnny meghallotta a tüsszentését. Powers mama nem vette komolyan a dolgot, de Johnny nem akart kockáztatni. Elküldte Körmös Nathant körülnézni, akit Timnek sikerült is a nyakunkra hoznia a vacak vázájával.

A szemem sarkából körülnéztem, hátha találok egy aranyozott piszkavasat vagy valamit, amivel leüthetem Körmöst. De hiába, nem volt a kezem ügyében alkalmas fegyver. Körmös különben is sakkban tartott. Keresztüllőtt volna, mielőtt egy ferdét pisloghatok. De ha csak kiált egyet, nekünk akkor is végünk.

És Tim másodszor is tüsszentett. Olyan váratlanul és

olyan hangosan tette ezt, hogy Körmös ösztönösen felé fordult. Én pedig támadtam.

Egyik kezemmel elkaptam a torkát, a másikkal a revolver után nyúltam. Néhány másodpercig így álltunk, akár két örült tangótáncos. Körmös kiabálni akart, de elszorítottam a légcsővét, úgyhogy hörgő hangokon kívül más nemigen jött ki belőle. Egy hirtelen mozdulattal megfordítottam őt, és mögé kerültem. Tim közben még mindig dermedten állt, kezében imádott vázájával.

- Üsd le, Tim! - sziszegtem.

Körmös erősebb volt nálam, és éreztem, hogy másodperceken belül kicsúszik a kezemből. A revolver úgy ingott kettőnk között, mint a mérleg nyelve: Körmös igyekezett lenyomni, hogy rám szegezze, én pedig teljes erőből nyomtam felfelé.

- Üsd le! - nyögtem. - Üsd le!

Tim vonakodva közelebb lépett. Két kézzel fogta a vázát; most felemelte, és Körmös feje fölé tartotta. Vártam, hogy lesújtson vele. De arra ugyan várhattam. Tim keze, sőt egész karja vadul remegett, és arca eltorzult a kínzó lelki tusától.

- Deb dudob begdeddi! - nyöszörögte. - Deb dudob begdeddi, Nigg.

És akkor elsült a revolver.

A golyó olyan közel repült el az arcomhoz, hogy éreztem forró szelét. Megúsztam a dolgot - a fejem helyett egy falitükör robbant szét. A barlangban a legapróbb nesz is visszhangot vert, a lövés és a csörömpölés pedig egye-

nesen fülsiketítő robajjá erősödött. Talán még a felszínen is lehetett hallani.

Attól a pillanattól kezdve tudtam, hogy nincs remény. A fejemben még lüktettek a lövés visszhangjai, de már hallottam, hogy ajtók nyílnak, szapora lépések közelednek, kiáltások harsannak. Körmös kiszabadult a szorításomból. A revolver ismét rám szegeződött, és én ismét mozdulatlanul dermedtem. Néhány másodperc múlva pedig már tucatnyi fegyvercsővel néztem farkasszemem.

Férfiak jöttek mindenfelől; férfiak, akiket sose láttam, hacsak nem a rakparton, a sötétben. Mind fel voltak öltözve. Talán ruhában aludtak, talán sehogyan sem. Most mindenesetre körülvettek engem. Körmös a torkát dörzsölte, és szemében gyilkos indulat villogott. Nem volt kétséges, kit szeretne meggyilkolni.

- Zsajdáló, Nigg - vinnyogott Tim. - Debb bírdab... a Birozs Bávád.

- Gratulálok, Tim - morogtam. - Ha szerencséd van, abba teszik majd a hamvaidat.

Ez nem volt túl kedves megjegyzés, viszont híven tükrözte a hangulatomat. Tim rápislogott a vázára, majd visszatette az asztalra. A gengszterek csoportja kettévált, utat engedve Johnny Powersnek és a mamájának. Mindketten hálóköntöst viseltek, és Powers mama hajában csavarok voltak. Legszívesebben kinevettem volna őket, de volt egy olyan sejtésem, hogy ha megteszem, az lesz az utolsó hang, amit ezen a világon kiadok.

- Szóval utánam jöttél! - reccsent rám Johnny. - Te mocskos, undorító, áruló patkány!

- Ugy látom, már nem kedvelsz - dűnnyögtem. - Naná, hogy nem kedvellek. Azt hittem, a barátom

vagy, pedig egész idő alatt a zsaruknak dolgoztál.

Johnny remegett a dühtől. Az arca most is viaszfehér volt, de a szemében örült fény lobogott.

- Gyűlölöm a zsarukat - folytatta. - Legszívesebben most rögtön megölnélek mindkettőtöket. Szépen lassan.

- Miért nem teszed meg, kisfiam? - kérdezte Powers mama, az anyukák gyöngye...

- Mert a Kerítés kíváncsi rájuk. - Johnny most Kormoshoz fordult. - Jól vagy?

- Persze, Johnny. - A válasz nem hangzott túl meggyőzően. Körmös hangja elakadt valahol a torka mélyén. - Itt találtam őket a vázával.

- A vázával? - Powers undorodva csóválta a fejét. - Kötzd meg és zárd be őket. Holnap eljön a Kerítés. Utána végzünk velük.

Körmös intett, mire négy ember lépett oda hozzánk. Nem is próbáltunk ellenkezni. A terem túlsó végébe tereltek minket, ahol egy szűk folyosó vezetett tovább. Gépek mellett haladtunk el. Ott volt a szellőztetőberendezés és az elektromos kapcsolószekrények. A másik oldalon egy nagy rácsos ajtót láttam, ami mögött egy helyiséget üresen hagytak. Mélygarázsokban lát ilyesmit az ember. Végül egy ajtóhoz értünk. Körmös kinyitotta, és belöktek minket.

Az egyik gengszter kötelet vett elő. Sok izgalmas filmet láttam már, de egyik se kötött le annyira, amennyire Körmös a következő öt percben. Béklyót tett a bokánkra, a térdünkre, a csuklónkra, a karunkra... egyetlen izmot se hagyott ki. Végül a fal tövébe ültetett minket, s nagyon úgy tűnt, hogy ott is fogunk maradni.

A segédgengszterek elmentek, és bejött Powers. Elégedett félmosoly ült az arcán, de a szeme nem lett szebb tőle.

-Johnny... - kezdtem. Emlékeztetni akartam a régi szép Strangeday Hall-i időkre, amikor még jó barátok voltunk, amikor megmentettem az életét. De úgyse értem volna el semmit az érvekkkel. Johnny Powersnek vér helyett jég volt az ereiben.

- Ne fárazd magad, Diamond - intett le. - Tartalékkold az erődöt holnapra, amikor majd jön a Kerítés.

- Ki az a Kerítés?

Ezt pusztán kíváncsiságból kérdeztem, hiszen az információ már nem segíthetett rajtam.

- Csak egyet kell aludni, és megtudod - felelte randa vigyorral Powers.

-Jó kis bunkeretek van -jegyeztem meg. Powers bólintott.

- Harminc méter mélyen a folyó alatt vagyunk. A fejük fölött folyik a Temze.

-Ezt az egészet a Kerítés építette?

- Nem. Valami Brunel nevű pasas ásott le ide száz évvel ezelőtt. De erről a járatról csak a Kerítés tudott. Mert hogy két alagút volt. Ezt fűrták először. Csak valami gond volt itt a mészkövel, vagy mivel. Úgyhogy Brunel újra kezdte a fűrást, egy kicsit feljebb. A Kerítés aztán megtalálta a régi alagutat, és megcsinálta magának. -Johnny el-

hallgatott, és rám vigyorgott. - De minek mesélek itt neked? A Kerítés úgyis elmondja holnap. Lehajolt, és vasmarokkal megszorította az arcomat. Az ujjai szinte átszakították a bőrömet. - A Kerítés rendesen el fog intézni téged - suttogta. Aztán fejhangon felnevetett. - De talán marad belőled valami nekem is. Ha végeztem veled, azt fogod kívánni, bár sose hallottál volna rólam, Diamond. Azt fogod kívánni, bár meg se születnél volna. Azzal sarkon fordult, és kiment a helyiségből. Az ajtó döngve becsapódott, kulcs fordult a zárban, és csattanva a helyére csúszott két rezesz. Azután csend lett. Megkötöztek, bezártak és magunkra hagytak minket. Egy dologgal viszont hanyagul bántak: a hátizsákomat lerángatták a vállamról, és a sarokba hajították. Senki nem nyitotta ki. És senki nem vette ki belőle a bombát.

Vízesés

Legutóbb, mikor ott hagytak valahol megkötözve, egy szabadulóművész munkatársa, bizonyos Lauren Bacardi osztozott a sorsomban. Később töltöttünk némi időt együtt, és a hölgy beavatott néhány szakmai titokba. Nem állítom, hogy egy világszám lettem, de azért tanultam egyet s mást. Például mikor Kőrmös megkötözött, figyeltem rá, hogy megfeszítsem az izmaidat. Most, hogy a gengszterek elmentek, ellazultam. Nem hullottak le rólam a kötelek, de nyertem némi mozgásteret.

Volt még egy segítő körülmény. A temzebeli úszás óta már többé-kevésbé megszáradtam, de a bőrömön maradt egy vékony réteg olaj vagy zsír. Mint említettem, a víz koszos volt. Most hálás szívvel gondoltam a Temze koszára. A síkos bevonattól könnyebben csúszott ki a kezem a kötélhurkokból. Könnyebben, de nem könnyen. Tudtam, hogy hosszú és nehéz munka vár rám.

Tim eleinte egy szót se szólt. Ennek kimondottan örültem. Továbbra is őt okoltam minden bajunkért - őt, a nátháját meg a vázáját. De ahogy ránéztem, megesett rajta a szívem. Olyan képet vágott, mint a karácsonyi pulyka szenteste.

- Ne félj! -vigasztaltam. -Egykettőre eltűnünk innen.

Éreztem, hogy az egyik kötélhurok lecsúszik a csuk-

lómról. Most már csak a kézfejemen kellett áthúznom a hüvelykujjam kifecamítása nélkül.

- Hogyad? - Tim lemondóan sóhajtott. Kezdetől fogva figyelte küszködésemet. - Ha deb leddéng beggödözve aggor zse judnáng gi a berendezelt ajdón. Odagind beg egy egéz hadzsereg velvegyverzedd gengzder vár bigget. Didzs érdélbe. Didzs eszélyüng. Végügg van. -Ezt szeretem benned. Hogy ilyen optimista vagy.

Csakhogy sajnos úgy tűnt, igaza van. Negyedórája küzdöttem a béklyóimmal, de egyelőre nem csúszott ki más, csak néhány szitokszó a számon.

De azért se adtam fel. Végül is nem volt más dolgom. Nem tudom, mennyi idő telt el, hisz óránk nem volt, és ablak se nyílt az égre - egyetlen csupas villanykörte próbálta felvenni a harcot a sötétséggel. Talán egy óra telhetett el. Talán több idő. Már-már lemondtam az egészről, amikor egyszer csak kiszabadult a bal kezem. A bőrömet lehorzoltam, és több sötét folt volt rajtam, mint a barackon a sarki éjjel-nappaliban, de mozogtak az ujjaim, és a nehezén túl voltam.

Ezután felgyorsultak az események. Kiszabadítottam mindkét lábamat és végül a jobb karomat is. Mikor felálltam, úgy éreztem magam, mintha most vettek volna ki a centrifugából. De sikerült kiszabadulnom! Most már csak a bereteszelt ajtó és az állig felfegyverzett gengszterek állták utunkat.

Most néztem csak jobban körül. A helyiség, ahova bezártak minket, nyújtott téglalap alakú volt, s körülbelül akkora, mint a cellám Strangeday Hallban. Volt egy másik ajtaja is, amit eddig szekrénynek néztem. Most, hogy kinyitottam, láttam, hogy egy rövid, néhány méteres folyosóra vezet, amit tárolóhelyiségnek használhattak. A folyosó kőfalban ért véget. Arra nem lehetett kimenni, de támadt egy ötletem.

Felébresztettem az időközben elbóbiskolt Timet, és elkezdtem kiszabadítani. Miközben a köteleivel bajlódtem, elmeséltem neki, mire készülök.

- Elbend az ezed? - kérdezte. A megfázása hallhatóan súlyosbodott. - Felejsd el! Iggább gödözz beg újra. Begvárob a Geridézsd.

- Szó se lehet róla! - ráztam a fejem. Nem teljesen értettem, amit mondott, de amit kihámoztam belőle, az nem tetszett. - Akárki is a Kerítés, nem akarok vele találkozni.

-Denigg...

- Denigg? -De Nigg...!

-Nem vitatkozom. Ha kinyitottam az ajtót, azonnal indulnunk kell. És irány a felszín. - Hüvelykujjammal a mennyezet felé böktem.

- Beg vagy huzadva.

- Micsoda vagy micsoda?

- Deb vagy-vagy. Beg vagy huzadva!

Most már Tim is szabad volt. Talpra állítottam, azután ott hagytam, hadd dörzsölje a csuklóját, a bokáját és az orrát. Valahogy sikerült neki a hármat egyszerre csinálni. En addig magamhoz vettem a hátizsákot, és kinyitottam. Tim mozdulatlanra dermedt, amikor meglátta a bombát.

Nem tudom, mi döbbsentette meg jobban, az ötletem-e vagy az, hogy egész nap dinamitrudakkal a táskámban sétáltam.

Miki egér keze a tizenegyes számra mutatott. Egy kicsit visszatekertem, aztán jöhetett a kapcsoló. Izgalmas pillanatok voltak ezek. Nem tudhattam, nem fog-e a bomba bekapcsolás után azonnal felrobbanni. De nem durrant szét más, csak Tim feje a náthától. A bátyám remekül tudta időzíteni a tüsszentéseit. Fogtam a bombát, az ajtóhoz vittem, és letettem.

- Beg vagy huzadva - ismételte Tim.

- MASHOGY NEM TUDUNK KIJUTNI - erősködtem. - A robbanás kilöki majd az ajtót, de a falak elég masszívnak tünnek. Nem hiszem, hogy nagy kár esik bennük.

-És bennünk?

- Mi beme gyünk oda.

A folyosóra gondoltam. Még egy utolsó pillantást vettem a bombára. Fennállott az esélye annak, hogy végzetes hibát követek el. Johnny Powers azt mondta, a Temze alatt vagyunk. Ha beszakad a mennyezet, csak az lesz a kérdés, hogy előbb szörnyethalunk és aztán fulladunk-e meg vagy fordítva. Mindkét változat vonzóbb volt persze, mint a golyó vagy egyéb gonosz eszköz általi halál, amire a Kerítés érkezése után számíthattunk. Egyébként pedig bíztam benne, hogy nem csinállok nagy bajt. Úgy számoltam, hogy a robbanás kifelé indul: kiszakítja az ajtót, azután összetör pár velencei tükröt. Mi pedig Timmel észrevétlenül kisurranunk a nagy fejetlenségben. Minél jobban

belegondoltam, annál jobban tetszett a dolog. De azért vigyáztam, hogy ne gondoljak bele túlságosan.

Elmentünk a folyosó legtávolabbi sarkáig, és ott lekuporodtunk a fal tövébe. Aztán csak vártunk. Ez volt a legrosszabb az egészben. Én körülbelül két percre számítottam, de ha csak annyi volt is, mindenesetre két órának tűnt.

-Tim... - kezdtem. El akartam mondani neki, mennyire csodálom őt, milyen remek embernek és testvérnek tartom. Ebből ugyan egy szó se volt igaz, de gondoltam, Tim szívesen hallana ilyesmit. Csakhogy ő nem hallott semmit. Behunyta a szemét, és olyan mélyen bedugta az ujját a fülébe, hogy a két mutatóujja valószínűleg találkozott a feje közepén.

-Jól van - dörmögtem. - Ahogy akarod...

És akkor felrobbant a bomba.

Pokoli robaj volt. Nem csupán hangos, nem csupán fülsiketítő, hanem pokoli. Azt hittem, leszakítja a fülem. A folyosóra porfelhő tört be, a lámpák pislogtak, elaludtak, majd halványabb fénnel kigyulladtak. Mikor elült a visszhang, zuhanó kövek tompa kopogását

hallottam, és azt a hangot, amire a legkevésbé vágytam: vízcsobogást. Feltápászkodtam; a por csípte a szememet és kaparta a torkom. Megnéztem, hogy van Tim. A robbanás valami módon kettétépte az ingét. De lehet, hogy nem a robbanás volt.

- Gyerünk! - akartam rikkantani, de csak tompa káro-gás lett belőle.

Most már nem kellett csendben maradni. Máris meg-

hallottam az első távoli kiáltásokat. Közelebb hozzánk a szellőztetőberendezés kiabált:

fogaskerekei és lapátjai recsegték és visítottak. A lámpák megint pislogni kezdtek.

Végigtántorogtunk a folyosón, és visszamentünk a cellánkba, illetve annak maradványaiba. A bomba nem csak az ajtót tépte ki, hanem lerombolta az egész falat. Felnéztem a mennyezetre - hosszú, cikcakkos repedés futott végig rajta. A repedésből pedig víz csöpögött, vékony függőnyet alkotva a plafon és a betonpadló között. Azalatt, amíg néztem, a csöpögés lassan folyamatos folyássá erősödött. Egy meglazult téglalezuhant, és hajszál híján fejbe találta Timet. Belekapaszkodtam a bátyámba, és óvatos léptekkel továbbindultunk.

A cellán kívül pontosan akkora káosz volt, amekkorára számítottam. Nehéz volt megállapítani, hol végződik a por, és hol kezdődik a füst, de ez a hatás szempontjából nem is volt lényeges. Ha kinyújtottam a karom, nem láttam a kezemet. A berendezések egy része lángra kapott. Ragyogó szikrák záporoztak valahol a kavargó füstben. A szellőzőrendszer zakatolt, recsegett, aztán elhallgatott. Itt-ott acélkék szikrák röppentek a magasba, miniatűr tűzijátékok gyanánt. Nem messze tőlünk piros lángnyelvek lobbantak fel. A hátunk mögött egyre több víz ömlött a plafonból. A tócsa már a sarkunkat áztatta.

Előttünk tűz, mögöttünk víz, és mindenütt füst. Miki egér oroszlánhoz méltó munkát végzett.

Kijelöltem magamban az előttünk álló föld alatti akadályverseny célpontját: ahhoz a rácsos ajtóhoz akartam eljutni, ami úgy festett, mint egy mélygarázs bejárata. Ott volt pontosan szemben velünk. Csakhogy Tim, mielőtt megállíthattam volna, kitepte magát a kezemből, és elszaladt jobbra. Egy szempillantás alatt eltűnt a füstben.

-Tim! - kiáltottam utána.

- A Piros Páváért megyek! - hallottam a választ. Úgy tűnt, a robbantástól elmúlt az orrdugulása. - Nem hagyhatom itt!

Nem akartam hinni a fülemnek. Sikerült kitörnünk a cellánkból, van esélyünk feljutni a felszínre, körülöttünk elszabadult a pokol - erre Tim egy nyomorult vázára pocsékolja az időt! Erős kísértést éreztem, hogy a sorsára hagyjam. De nem tehettem meg. Felelősséggel tartoztam a bátyáért. Azt viszont eltökéltem, hogy ha addig nem ölik meg, én megteszem, miután kijutottunk innen. Ennek jegyében vettem bele magam a füstködbe.

Mint kiderült, a füst csupán vastag függőnyet alkotott. Néhány lépés után kitisztult a levegő, és a nagyteremben találtam magam. A bomba összetört néhány millió font értékű porcelán- és üvegtárgyat, és már közeledett a víz, hogy elbánjon a perzsaszőnyegekkel. Maga a terem azonban sértetlen maradt, és a villanyok is égtek.

Még épp láttam, amint Tim bevette magát egy oszlop mögé, aztán megjelent egy géppisztolyos alak. Körmös Nathan volt az. Rögtön észrevettem, és felém fordult. Gondolkodás nélkül eldobtam magam, s ennek következtében belefejeltem egy hárfába, ami zengve felborult. A második szólamot a fejem fölött elsuhanó golyók fütyülték. Mögöttem a falon egy Rembrandt-önarckép szomorúan nézett rám tizennyolc új szemével. Körmös felém rohant. Én behúzott nyakkal továbbiramodtam, és közben rémülten kutattam valamiféle fegyver vagy egy búvóhely -ideális esetben mindkettő - után.

- Keresd meg! Öld meg! Öld meg mindkettőt!

Ezt Johnny Powers kiabálta. Ő is feltűnt a színen, méghozzá kimondottan rossz hangulatban. Olyan hangon beszélt, mint egy hisztis kisgyerek. Aznap este nem csak a cellánk fala omlott össze. Higgye el a nyájas olvasó, felismerem a dühöngő örültet, ha a hangját hallom. Ott és akkor azt hallottam.

Körmös Nathan már-már utolért, amikor végre találtam egy fegyvert. Egy

régiségkereskedésből lophatták; nem volt épp ideális a közelharchoz, de jobb híján megfelelt: egy középkori számszeríj volt, a hozzá való nyíllal. Egy fémkarral lehetett felajzani. Hátrahúztam a kart, és a helyére illesztettem a nyílat. Körmös most óvatosabban közeledett. Leguggoltam egy márványasztal mögé, és vártam, hogy felbukkanjon. Aztán egyszerre csak ott állt előttem.

Ő felém fordította a géppisztolyt, én meghúztam a ravaszt. Az íj megrándult a kezemben, és a nyíl nagy bánatomra elrepült ellenfelem bal válla fölött. Körmös elvigyorodott. A nyílvessző nekiütközött egy oszlopnak, lepattant róla, és felfelé folytatta útját. Körmös felnézett, és elordította magát. A nyíl átszakította egy hatalmas csillár tartódrótját. A palotába való díszlámpa lezuhant, és Körmös durrogó villanykörték és csillogó kristályok között lelt átmeneti vagy végső nyugalomra.

Nem volt időm gratulálni magamnak, mert most Johnny Powers és az anyukája közeledett felém.

- Vigyázz magadra, kicsi Johnny - hallottam Powers mama hangját.

- Ne félj, anyuci - felelte Johnny. - Megkeresem azt a mocskos, undorító, kétszínű, hazug... - Szavai ezen a ponton összefüggéstelenné váltak.

Oszloptól oszlopig szaladva átvágtam a termen. Most már láttam is Johnny Powerst.

Időközben felöltözött, és fegyvert vett magához. Hat embere szétszéledt, hogy felkutasson engem, a többiek mentek tüzet oltani. A hálóin-ges, hajcsavarós Powers mama a háttérben maradt.

Szerencsére előbb találtam meg Timet, mint a gengszterek. Egy asztal mellett ácsorgott, és úgy nézegette a Piros Pávát, mintha egy boltban lenne, és azon tűnődne, megvegyen-e egy drága csecsebecsét. Hihetetlen volt. Még mindig nem fogta fel, hogy gengszterek vadásznak ránk? Vannak pillanatok, amikor úgy gondolom, hogy Tim a maga módján ugyanolyan örült, mint Johnny Powers. Ez egy ilyen pillanat volt.

- Tim! - suttogtam. - Van egy kis időd?

- Persze, Nick. - Magához ölelte a vázát, és felém fordult. Átszellemült mosoly ült az arcán. - Akkor indulhatnánk végre?

- Nem indultok ti sehova!

Néhány méterre tőlünk ott állt Powers. Engem nem látott meg, Timet viszont igen. És szépen elkapott mindkettőnket. A hat gengszter félkört alkotva közrefogott minket, és fegyvert szegeztek ránk. Úgy festettek, mint egy kivégzőosztag - azok is voltak.

- Véged van, Diamond! - fröcsögte Powers a gyűlölet-

től eltorzult arccal. - Nem lett volna szabad életben hagynom téged, miután elkaptalak. Ezt a hibát nem követem el még egyszer. Most rögtön golyót röpíték beléd. - Eszelősen felvihogott.

- Nagy öröm lesz!

Azzal lövésre emelte fegyverét.

Tudtam, hogy közeledik a vég, de arra nem számítottam, hogy ilyen gyorsan eljön. Ráadásul nem is az a vég jött el, amire számítottam.

Először is lövés dördült. Nem Johnny revolvere sült el - valahol a terem végében lőttek. A fegyver kiröppent Johnny kezéből, és koppanva a betonpadlóra esett. A hat férfi a hang irányába fordult. Én is úgy tettem.

Snape főfelügyelő állt ott. Él, fegyver volt nála, és vagy húsz egyenruhás rendőr kíséretében érkezett.

- Gyerünk, Powers - szólt. - Gyere ide felemelt kézzel. Körülvettük a bűvőhelyet. Nincs esélyed.

És akkor leszakadt a mennyezet.

Ez valószínűleg előbb-utóbb amúgy is bekövetkezett volna. Powers említette, hogy valamilyen probléma lépett fel annak az alagútnak az építésekor, ami most a Kerítés főhadiszállása volt. Valami gond volt a mészkővel. Nos, ez a gond egy repedés lehetett, ami

csak az alkalomra várt, hogy tátongó résszé tágulhasson. A robbanás megfelelő alkalom volt erre. Megremegett az egész barlangrendszer, és Powers eltűnt a leomló több tonna téglá és kő alatt. Azt nem láttam, hogy mi történt a hat fegyveressel, mert a következő pillanatban a Temze is megérkezett.

Ha két méterrel odébb állok, ott helyben meghaltam volna. Így csak ledöntött a lábamról a lezúduló víz. Az

utolsó dolog, amit láttam, Tim és a Piros Páva volt. Még hallottam, hogy valaki felordít, aztán elsodort a hullámozó-kavargó áradat.

Nem sokkal később egy másik részen is beszakadt a mennyezet. Az egyik oszlop megroppant és összedőlt; darabjai egy szempillantás alatt aprófává változtattak egy hangversenyzenonkorát. Tévék és videók úsztak el mellettem az örvénylő vízben forogva. Az egész világ forgott, és már nem hallottam mást, csak a víz bömbölő robaját.

Megfulladok, gondoltam. Most tényleg itt a vég. Készülj a találkozásra a Teremtővel. És ne felejtse majd megkérdezni tőle, mivel érdemelted ki ezt.

Ekkor azonban egy kéz megragadott, és a víz fölé emelte a fejem. Snape volt az. Ő és a többi rendőr élő láncot alkottak, mely egészen a rácsos ajtóig ért. A vízbetörés első hulláma időközben elmúlt, s a barlangban két méter magasan állt a víz. A süllyedő Titanic nyújthatott hasonló képet: bundák és ékszerek úsztak a jeges vízben. Újabb oszlop roppant meg az iszonyatos súly alatt, és újabb téglazápor következett.

- Tim! - kiáltottam.

A bátyám ugyanis felbukkant: fél kézzel kapálózva úszott felém. Hihetetlen volt: nem csak hogy élt, de a Piros Pávát is megőrizte. És a váza - dacolva a robbanással, a kőomlással és az áradattal - még mindig egyben volt.

-Erre, fiam! - szólt Snape.

Túl kimerült voltam ahhoz, hogy bármit is tegyek saját megmenekülésem érdekében.

Hagytam, hogy Snape a grabancomnál fogva húzzon a vízben. Még mindig nem tudtam napirendre térni afölött, hogy él. És hogyan talált rám? De mesélni és magyarázkodni ráértünk később.

Snape-től két másik rendőr vett át. Pillanatokon belül szárazra kerültem, és nemsokára Timet is partra húzták a Piros Pávával együtt.

Egy fából készült platószerűségeen ültünk, ami a rácsos ajtó mögött helyezkedett el. Rajtam, Timen és Snape-en kívül ott volt mind a húsz rendőr, és lett volna hely még néhány embernek. Snape most becsukta a rácsos ajtót. A falon egy dobozban két gomb volt: egy piros és egy zöld.

- Remélem, működik - dörögte Snape, azzal megnyomta a zöld gombot.

Felberregett egy gép, és a plató elindult felfelé, bele a sötétségbe. Harminc másodpercig nem láttam semmit, csak éreztem, hogy valami lefelé nyomja a gyomromat. Félperces emelkedés után végül kiértünk a hajnali fénybe. Pislogva körülnéztem - és majdnem elnevettem magam. Az akna, amiben feljöttünk, a Temzében is folytatódott. A teteje pedig... Tudtam, hol vagyunk. Végig tudnom kellett volna.

A Pénélopé kabinjában álltunk.

- Snape, ez igazán bravúros volt. De árulja már el: hogy lehet, hogy él? Hogy kerül ide? Mi volt ez az egész?

Pokrócba bugyolálva ültem egy padon a folyópart közelében, és forró teát szűröcsölgettem. A Piros Páva mellettem feküdt egy kartondobozban. Reggel nyolc óra volt, és Wappingben ez egyszer pezsgett az élet. Mindenfelé rendőrautók álltak, érkezett egy mozgóbüfé, ahol teát és sokas szendvicset osztottak, és jött két mentőautó is.

Tim sokkal rosszabb állapotban volt, mint én. Pontosabban sokk miatt volt rosszabb állapotban.

A parton merítőhálóval felszerelt rendőrök járkáltak fel és alá. Úgy néztek ki, mintha

egyenruhába bújt halászok lennének. Az elmúlt két órában rengeteg kincs bukkant a felszínre. Azokat fogdosták ki, hogy aztán elszállítsák őket azonosításra. De a lopott holmikon kívül más is fennakadt a rendőrök hálóján. Powers mama a metróállomáson át próbált eliszkolni, amikor elkapták. Felkészülhetett rá, hogy mire szabadul, már Powers dédnagymama lesz. Furcsa, de szinte sajnáltam őt. Végül is nem csinált mást, csak vigyázott a kisfiára. Ez pedig több volt, mint amit az én anyám valaha is tett értem.

Johnny Powerst és Körmös Nathant nem találták meg. Lehet, hogy vízbe fulladtak, de nekem volt egy olyan érzésem, hogy mindketten elmenekültek. Az mindenesetre tény, hogy a Thames Barriernél aznap déltájt ismeretlen tettesek leütöttek két japán turistát. Elvették a ruháikat, a kameráikat, a repülőjegyeiket és a hitelkártyáikat. Lehet, hogy Powersék voltak, és lehet, hogy ma a bűnözők víg életét élik Tokióban. Ha így van, remélem, hogy ott is maradnak.

Az egészben az volt a legrosszabb, hogy az akció végső soron kudarcot vallott. A Kerítést nem tudtuk elkapni. Ő az események idején nem volt a bunkerben, az pedig nem volt valószínű, hogy ezek után felbukkan. A rendőrök az egész területet lezárták, nem utolsósorban a csapatostul érkező tévések és újságírók távol tartása céljából. A folyón a vízi rendőrség hajói járőröztek, a légteret több helikopter védte. Egész London tudta már, mi történt, hiszen a tévé reggeli műsorában beszámoltak róla. A Kerítés bizonyára már árkon-bokron túl volt.

-Mivel kezdjem? - kérdezte Snape.

- Például azzal, hogy hamis vádakkal börtönbe csukattam - morogtam. Snape pár perce megmentette ugyan az életem, de ezzel még korántsem voltunk kvittek. Ha ő nincs, még mindig vidáman koptattam volna az iskolapadot - már amennyire vidám dolog volt a padkoptatás az én iskolámban.

Snape hangjában szemernyi megbánás se csengett.

- Muszáj volt bemártanom téged - mondta. - Önként nem voltál hajlandó együttműködni.

- De hát ez törvénytelen! Ez bűn!

- Nem. Ez egy bűnüldözési módszer. De ne aggódj, édes fiam. Ezek után ejtjük az összes vádat. És különben is nagyon vigyáztam rád. Mindig a sarkadban voltam.

-Igen? Na ne mondja! Aztán hogyan?

- Poloskát raktunk rád - magyarázta Snape. - A nap huszonnégy órájában a sarkadban voltam.

-Ezt már mondta. De hova tették a poloskát?

- A sarkadba. - Snape lefelé mutatott. - A börtönben kapott cipőd sarkában van egy nagy teljesítményű jeladó készülék.

- Vagy úgy... - Egyszerre világosság gyúlt az elmémbe. - Akkor este Claphamban, a vasútnál... maga szabadított ki engem!

Snape bólintott.

-Eltaláltad. Láttuk, hogy Nagy Ed bandája elkapott.

Követtünk téged, és amikor ott hagytak a sínekhez kötözve, közbeléptem.

- Mindenesetre köszönöm...

- Ma ugyanez történt - folytatta Snape. - Belőttünk téged, láttuk, hogy a folyómeder alatt vagy. Mindjárt arra gondoltam, hogy megtaláltad a Kerítést. Úgyhogy lementünk érted.

-Elég sokáig tartott.

-A Kerítést vártuk.

-Hát igen... Őt végül is nem sikerült elkapni.

- Miatta ne fájjon a fejed, fiam. A Kerítés ezek után bezárhatja a boltot. Az emberei közül valamelyik biztos beszélni fog. Majd meglátod. Előbb-utóbb rendőrkézre kerül.

- De engem most már hagyjanak ki a dologból, ha lehet. - Megittam a teám maradékát.

Harminchat órája ez volt az első meleg folyadék, amivel találkoztam. - És hogy lehet, hogy maga nem halt meg? - kérdeztem. - Láttam magát... a kocsiban.

- Szerencsém volt. Leszakadt a hátsó ajtó, és én kirepültem, mielőtt a kocs felrobbant. A sofőr

is ki tudott menekülni. Együtt szedtük ki Boyle-t.

- Ő meghalt?

- Nem. Kórházban fekszik harmadfokú égési sérülésekkel.

- Megszakad érte a szívem - mondtam. - Majd küldünk neki virágot.

-Kedves lenne tőled, fiam. -Pityangot kap.

Talán egy kicsit gonosz voltam, de gondoljon csak bele a Nyájas Olvasó. Bemártottak, elítéltek és börtönbe küldtek; megfenyegettek, üldöztek, rám lőttek, elraboltak, leütöttek, vasúti sínhez kötöztek, majdnem felrobbantottak, megint fenyegettek, megint megkötöztek, kis híján vízbe fulladtam - és mindezt két rendőrért, akik végül még csak el se fogták az emberüket. Es mit kapok mindezért cserébe? Legfeljebb plusz házi feladatot, ha majd visszamegyek az iskolába.

- Nem fogsz rosszul járni, fiam - mondta Snape. - A biztosítótársaságok jutalmat fizetnek a megtalált tárgyak után. Szép summa üti a markodat.

Ezután csendben ültünk, és néztük a körülöttünk zajló munkát. Ásítottam egy nagyot.

Hullafáradt voltam. Csak egy ágyra vágytam, semmi másra.

Kisvártatva aztán odasétált hozzánk Tim. Az orvosok igazán jól helyreporcozták, és még egy gyapjúpulóvert is kapott valakitől. Egyenesen remek formában volt, ami alatt azt értem, hogy pont olyan fárasztó volt, mint egyébként.

- Szia, Nick! - köszöntött vidoran. -Jól vagy, Tim? - érdeklődtem. Erre szélesen elvigyorodott.

- Ez volt az eddigi legnagyobb ügyem. Híres leszek! Az ember, aki elintézte Johnny Powerst!

-És én? - kérdeztem sértődötten.

-Arra gondolsz, hogy segítettél, öcskös? Igen, megérdemled, hogy osztozzam veled a tiszteletdíjon. Tudod, mit? Elfelejtjük azt az ötöst, amivel tartozol nekem.

Barátságosan megveregette a vállamat. Kedvem lett volna barátságtalanul megveregetni a fejét.

-A British Museum busás jutalmat fog fizetni a Piros Páváért - folytatta Tim. - Jut eszembe: hol van?

Miközben beszélt, lezutyant a padra. Annyira el volt foglalva magával, hogy a szokásosnál is figyelmetlenebb volt. Szépen végignéztem, ahogy a hátsó fele rápuffant a kartondobozra. A doboz összelapult, és tompa roppanások hallatszottak a belsejéből. Tim arcából az utolsó cseppig kiszaladt a vér.

A Piros Pávát Camdenben lopták el. Sértetlenül eljutott Wappingbe, ahol túlélte egy robbanást és egy vízbetörést. De Timet nem élte túl.

A bátyám egyszerűen ráült.

Francia fordítás

Pontosan úgy végződött, ahogy kezdődött: egy napsütéses

délutánon, franciaórán. *C'était un dimanche matin et il falsait chaud. Antoine et*

Phillipe étaient dans le champ. Leur pere dormait dans une

chaise-longue. Quelqu'un les apallait de l'autre côté de la palissade. C'était leur grandmère.

- *Voulez-vous jouer au football?* - *demanda-t-elle.* A szöveg a táblára volt felírva, és nekünk szóban kellett lefordítanunk. Palis mindig felszólított valakit. A szerencsétlennek fel kellett állnia, és végig kellett szenvednie magát a következő mondaton. Addig nem ülhetett le, amíg el nem érte a pontot. Miért ilyen ostobaságokról szólnak a francialeckék? Az ember vért izzad, mire lefordítja őket, aztán kiderül, hogy az egésznek semmi értelme. Ezt a szöveget szerencsére előző este átvettem. Tudtam, hogy ha felszólítanak, valahogy megbirkózom vele.

- Sington!

- Volt... öö... *dimanche*... vasárnap reggel volt, és forrót csinált.

- Meleg volt, ostoba kölyök!

Két hét telt el a Pénélope alatt lezajlott kaland óta. Az újságokban a sztori a címlapra nyomott

szalagcímként kezdte, utána beszámoló lett belőle a második oldalon, majd pár soros összefoglalás a harmadikon. A sajtó egyébként is több dolgot hagyott ki, mint amennyit közölt. Nem említették meg például se Timet, se engem. Ezt Snape intézte el egy úgynevezett N-üzenettel. N, mint „ne!” Azt mondta, jobban járok, ha a nevem nem kerül összefüggésbe a dologgal. és te is jobban jársz, gondoltam. Mit szólna hozzá a brit közvélemény, hogy a brit rendőrség brit gyerekeket zsarol? Az ilyesmi nem fér bele a brit stílusba.

- Üljön le, Sington. Goodman! -én, tanár úr?

- Igen, maga, Goodman.

-Antoine és Phillipe a mezőn volt, tanár úr.

Az én sorsomról csak egy négysorosban emlékezett meg néhány országos napilap. Azt írták, hogy „új bizonyítékok merültek fel”, ezért kiengedtek engem a Strangeday Hallból. Más szóval tisztázták a nevem. Csak épp Snape és a hatóságok tettek róla, hogy ezt a nevet ne sokat emlegessék.

- Hopkins!

-Az apjuk egy nyugágyon aludt.

- *Exactement.*

Persze, amikor visszamentem a suliba, mindenki velem foglalkozott. Az igazgató még beszédet is tartott rólam. Egy ideig minden vicc rólam szólt. De az emberek meglepően gyorsan elfelejtik az ilyen szenzációkat. Pár nap alatt minden visszazökkent a régi kerékvágásba. Persze kaptam külön házi feladatot. Olyan sokat, hogy megtöltött volna egy külön házat. De többé nem voltam hős, sőt, már abban se voltam biztos, hogy valaha az voltam.

Palis sem változott. Hozta a régi gúnyolódós-fülcsavarós formáját. Hozzám alig néhány szót szólt, mióta visszatértem. Úgy tűnt, el akarja felejteni az együtt töltött esténket. Én senkinek nem beszéltem az ő szerepéről, arról, hogy segített nekem. Volt egy olyan érzésem, hogy ezt várja tőlem. De azért annyit mondhatott volna, hogy örül, hogy élek.

- Simple!

Felszólított, és én felálltam. A teremben fülledt meleg volt; szédelegtem az arcomba tűző naptól. Össze kellett szednem magamat, hogy a mondatra tudjak koncentrálni.

Eszembe jutott a megfejtés.

- Valaki átszólt nekik a kerítés túlsó oldaláról - mondtam.

- Igen. Jó a fordítás, Simple. Lássuk... Buckingham! A következő mondatot...

Leültem.

Lüktetett a fejem, és éreztem, hogy kiver a verejték. Egy pillanatig azt hittem, beteg vagyok.

De másról volt szó. Az osztályterem zaja távoli visszhanggá tompult a fejemben.

Felpillantottam, és megpróbáltam a táblára élesíteni. Olyasmit láttam, olyasmit olvastam ott, ami a szörnyűnél is szörnyűsebb volt.

A Palis cikornyás kézírásával felírt szavak elmosódtak, majd ismét élessé váltak. Engem az a mondat érdekelt, amit az imént lefordítottam.

Quelqu'un les apallait de l'autre côté de la palissade.

A kerítés! Ez az. Én magam mondtam ki az előbb a szót. A kerítés - *la palissade.*

Palissade.

Nem. Ez örültség, gondoltam, véletlen egybeesés. Rásandítottam a franciatanárra. Valaki máshoz beszélt, de a tekintetét rám szegezte. És gonosz mosoly játszott az ajkán.

És akkor egyszerre összeállt a kép. Palis a Kerítés. Nem is lehet senki más.

Első találkozásunkkor Snape azt mondta, a Kerítés akárki lehet - például egy bankár vagy egy boltos. Ezek szerint lehet egy tanár is. A tanárok csak délelőtt dolgoznak, és hosszú nyári szünetük van - kell-e jobb álcázó foglalkozás? Snape-nek bizonyára kezdettől fogva gyanús

volt Palis.

Erre a gondolatra kirázott a hideg. Mi más oka lehetett rá, hogy éppen velem végeztesse el a piszkos munkát? Előre tudta, hogy Powers meg fog szökni a Strangeday Hallból. Remélte, hogy én is vele megyek. Ezért volt „véletlenül” ott a szökés éjjelén. Tudta, hogy felismerem a Kerítést, ha látom. És ha meghalok, miután felismertem, az is csak azt bizonyítja, hogy neki, Snape-nek igaza volt.

Palis...

Lassan minden részlet a helyére került. Rögtön az elején, a Woburn Abbeyben feltűnt nekem, milyen sokat tud a franciatanár a művészetről meg a régiségekről. Persze a Kerítésnek ez a szakmájába vág.

Aztán ott volt a lakása - a drága chelsea-i lakás. Gondoltam is rá, hogy vajon honnan volt pénze rá. És a festmények! A Picasso-képek, amelyeket én másolatnak tartottam, eredetiek voltak!

Akkor szúrta el a dolgot, amikor magyarázkodni kezdtem Palis-nak. Azért mentett meg a rendőröktől, mert azt hitte, az ő oldalán állok. És miután bementünk a lakásába, fel is akarta fedni a kilétét.

-Köszönöm, hogy nem adott fel...

-Jó okom volt rá...

Be akarta vallani, hogy ő a Kerítés, de én megelőztem, és elmondtam, hogy a rendőrségnek dolgozom. Ezzel aztán meg is pecsételtem a sorsomat.

Nem csoda, hogy másnap reggel annyira sürgős volt neki hazaindulni Wappingból. Tudott a bombáról, mivel éjszaka beszélt telefonon Powersszel. Még hallottam is a csengőt álmomban. Szegény Timet meg miattam kirángatták az ágyból. Palis hidegvérű kegyetlenséggel megszervezte az egészet. Abban a tudatban vitt el Wappingbe, hogy az lesz az utolsó utam... Legalábbis egy darabban.

Palis...

A becsukódó könyvek puffanása és a székek nyikorgása visszarángatott a jelenbe. Az órára néztem. Fél négy volt, véget ért az utolsó óra. Kint a folyosón már zsi bongtak a megkönnyebbült diákok.

Mit tervez Palis? - kérdeztem magamtól. Vajon sejti, hogy rájöttem? Jól megnéztem az arcát. Kétség sem fért hozzá, hogy igen. A francia mondatot provokáció gyanánt adta fel nekem. Neki lőttek, ezt jól tudta. De azt tervezte, hogy ő meg majd *nekem* fog löni.

-Mára végeztünk - szolt az osztályhoz. -Malheureusement a jövő héten nem találkozunk. Szabadságra megyek... hosszú szabadságra. Nem is jövök vissza. Az osztály sajnálkozva felhördült - persze csak udvariasságból. Valójában senki nem sajnálta volna, ha Palis lezuhan sziklamászás közben.

- Elmehetnek - folytatta Palis. - De Simple maradjon itt. Az utolsó négy szó úgy hullott rám, mint négy hegyes tőr.

Megmarkoltam a padom szélét. A többiek mind felálltak, és elindultak az ajtó felé. Palis a zakója zsebébe csúsztatta a kezét. A mozdulatban nem volt semmi feltűnő - és csak én tudtam, mi az, amit markol. Mit tehettem? Ha elrohanok az ajtó felé, lövöldözni kezd - és nem fogja izgatni, kit talál el. Viszont ha kettesben maradok vele, egyáltalán nem lesz esélyem. És akkor másnap megint benne lesz a nevem az újságban - fekete keretben.

Palis lényegében elmondta nekem, hogy ő a Kerítés. Tudja, hogy tudom. De vajon azt is tudja-e, hogy tudom, hogy tudja, hogy tudom? Gondolja végig a Nyájas Olvasó. Szerintem értelmes kérdés.

Nagy ártatlanul előrementem, és megálltam a tanári asztal előtt. Az asztalon kívül csak egy halom füzet választott el minket egymástól. Már csak hét-nyolc osztálytársam volt a teremben, ők egy csoportban álldogáltak az ajtónál.

- A franciafordításról van szó, tanár úr? - kérdeztem. -Nem.

Palis kutató pillantással nézett rám; azon tűnődött, vajon tényleg butább vagyok-e, mint hitte. Drukkoltam, hogy az igen mellett döntsön.

- Megírtam az összes külön házi feladatot, tanár úr -folytattam.

- Nem arról van szó.

Megvakartam az orromat, és közben az ajtó felé sandítottam. Szabad volt az út.

-Mr. Palis...?

Szavaimmal egy időben a tanár felé hajítottam az egész füzethalmot. Palis már kihúzta a fegyvert a zsebéből, de a támadás meglepte. A füzetek az arcába csapódtak, és megtántorodott. Én közben futásnak eredtem, és már az ajtónál jártam, mire a Kerítés magához tért. Ezt onnan tudom, hogy hirtelen éles koppanás hallottam, és az ajtófélfából szilánkok repültek szanaszét.

Az ajtón kijutottam, de az épületből még nem.

Palis hangtompítás pisztolyt használt. Az első lövést senki nem hallotta meg. Senki még csak nem is sejtette, mi zajlik az iskolában. Gyorsan körülnéztem. A bejárat környékén kisebb tömeg tolongott, így hát az ellenkező irányba indultam el. Csúszkálva végigrohantam a folyosón, egyenesen bele egy tűzoltó készülékbe. A következő golyó azon kapott gellert. Befordultam a sarkon, és összeütköztem Mr. Robertsszel, aki épp kilépett ez egyik teremből.

-Simple...! - fortyant fel az öreg tanár.

Palis újra tüzelt. A golyó átfúrt egy ötkötetes tanulmányt a középkor történetéről, és Mr. Roberts vállában állt meg. Az öreg felkiáltott, és elájult. Átugrottam rajta, és tovább rohantam.

Egy lépcsőhöz értem. Elindultam felfelé, hármásával szedve a fokokat. Mikor az első emeletre értem, a vállam fölött lezúgott a falról egy ötven év előtti iskolai krikett-csapat fényképe. Ettől új lendületet nyertem, és felrohantam a második majd a harmadik emeletre.

Futás közben egyetlen kérdés zengett a fejemben. Hol van Snape? Ha tényleg gyanakodott Palis-ra, a közelben kell lennie. Már-már az az érzésem támadt, hogy a főfelügyelő ugyanúgy a halálomat kívánja, mint Palis.

Az iskola legfelső emeletét a fizikaszertár és a biológiai labor foglalta el. Az órák itt korábban véget érhettek, mert minden helyiség üres volt. Innen nem vezetett tovább út, és itt nem voltak tanúk. Ezt Palis is tudta. Már nem rohant utánam, hanem lassú, súlyos léptekkel jött felfelé a lépcsőn. Egy lengőajtón át lábujjhegyen átlopakodtam a biológiaszertárba. Abban reménykedtem, hogy nem ott fog keresni. Egy üvegedényből felboncolt patkány meredt rám, egy Bunsen-égő mellől pedig egy vigyorgó koponya.

Palis megtalált. Újabb fojtott pukkanást hallottam, és a koponya szétesett két egyforma darabra. A golyó a szemüregei között találta el. Átugrottam egy hosszú munkapult mögé. A Kerítés besétált a szertárba.

A helyiségben szerencsére majdnem sötét volt, mert a függönyöket behúzza tartották. A pult majdnem a terem végéig ért, úgyhogy volt mozgásterem. Én az egyik irányba mentem, Palis a másikba. Hallottam a lépteit, de nem láttam őt, kilesni pedig nem mertem. A pult aljába, a padlóhoz közel polcot építettek be. Mindegyik polc tele volt színes folyadékokkal telt üvegekkel. Választottam egyet, és kihúztam a dugóját. A szagától könnyek szöktek a szemembe.

Palis megállt, és mélyet sóhajtott. A hangból úgy tűnt, csak pár méterre van tőlem, a pult túloldalán. Felegyenesedtem. Palis ott állt előttem, és a szemembe nézett. Aztán lőtt.

Én pedig felé dobtam az üveget.

A golyó eltalálta a karomat, és nekilökött a falnak. Az én üvegem Palis homlokán koppant, és tartalmából a gengszter minden testtájára jutott. Palis felordított, és az arcára szorította a kezét. Fehér füst szállt fel a tenyere alól.

Sebesült karomra szorítottam a kezem, és kirohantam a laborból. A laborral szemközt nyílt egy másik ajtó is. Beszaladtam rajta, és felmentem egy lépcsőn. Fogalmam se volt róla, hova vezet, de nem is érdekelt. Csak minél messzebbre akartam kerülni Palis-tól. Isten tudja, mit csináltam a szemével. Mi lehetett abban az üvegben? Talán kénsav? Kellemetlen...

A lépcső a lapos tetőre vezetett. Odáig mehettem és nem tovább. A tető körülbelül akkora volt, mint egy tenispálya, és mind a négy szélénél tizenöt méteres mélység tátongott. Egy dolog viszont megnyugtatóan hatott rám: szirénázást hallottam. Lenéztem, és láttam is az első közeledő járőrökocsikat. Még sokan lézengtek az iskolában és a környéken. Nagy volt az ámulat odalent, mikor a kocsikból kiugrott vagy egy tucat felfegyverzett rendőr, és tüzelőállást vett fel az épület körül. Snape szokás szerint késett. De legalább eljött.

- Simple...

Palis az ajtóban állt, és rám szegezte a fegyverét - már amennyire tudta. Nagyon megviselt volt. Arca egyik oldalát fehér égésnyomok csíkozták. Az egyik szeme csukva volt, a másik csúnyán bevérzett. A haja egy nagy folton mintha leolvadt volna a fejről.

- Mindent tönkretettél - sziszegte. - Egy élet munkáját.

-és most magának is vége, Kerítés - feleltem. - Elérte az utolsó oszlopot.

- *Oui*. De maga sem éli túl ezt a napot, Simple. Ennyi örömöm legalább lesz.

Azzal meghúzta a ravaszt.

Nem történt semmi. Kilőtt hat golyót, hetedik pedig nem volt a pisztolyban.

Palis őrjöngve felordított, és támadott. Úgy rohant felém, mint egy felbőszült bika. Én pedig úgy ugrottam félre, mint a matador. Palis-t tovább vitte a lendülete, nem tudott megállni, és lezuhant a tetőről. Még röptében is ordított. Aztán egyszerre csend lett.

A tető széléhez sétáltam és lenéztem. Nem volt szép látvány.

A Kerítést felnyársalta egy kerítés.

Tíz perccel később kiléptem az iskola kapuján. A sérült karom bénán lógott, és hatalmas vérfolt szennyezte az ingemet. Hordágyra akartak fektetni, de nem hagytam. Jobban esett a saját lábamon állni.

A Woburn Abbeytől Strangeday Halion át idáig... nem volt egy kéjutazás. De túléltem, és többé-kevésbé egyben maradtam. Más pedig nem nagyon érdekelt. Mert az élet alapján véve jó dolog, ha nem hagyjuk, hogy két vállra fektessen minket. Ha siránkozni akar az ember, mindig talál rá okot, de én bizakodva vártam a jövőt - és elhatároztam, hogy az utolsó cseppig kiélvezem.

Tartalom
Francia tollbamondás
A Piros Páva
WoburnAbbey
Törvénytől sújtva
Johnny Powers
Bent
Nyomás!
Át a falon
Kegyetlen hazugságok
Mint a kámfor
Nagy Ed
Kisiklások
A világ vége
A pokol kapuja
Pénélopé
A metró
Vízesés
Francia fordítás